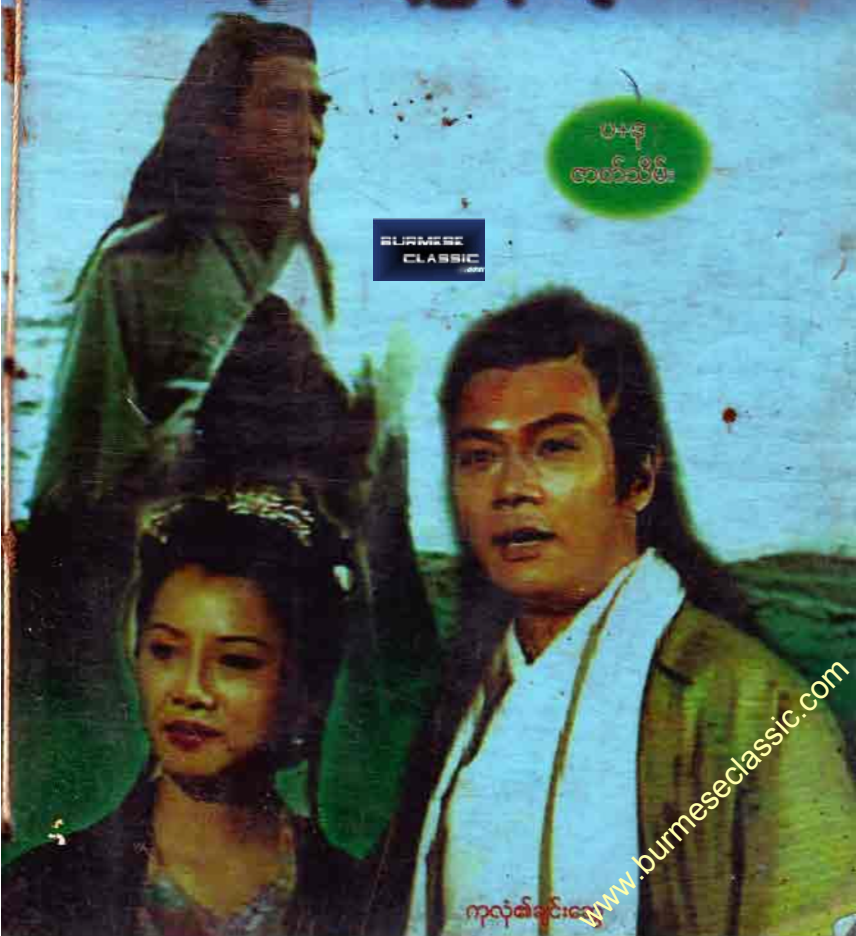

တက္ကသိုလ် သိဟအောင်

မရုဏလမ်းမှည့်နှောင်များ

ပဲခူး
တောင်သိမ်း

BURMESE
CLASSIC

တက္ကသိုလ်သီတုအောင်

မရုဏ်လမ်းမှ ညိုနှောင်ရှား

(ဗထမေဒိုင်း)

မေ့ရင်ပြန်ချစ်အမှတ် - ၁၀၁၄ / ၂၀၀၂ (၁၀)

ချစ်နှစ်ဖုံးခွင့်ပြန်ချစ်အမှတ် - ၇၅၀ / ၂၀၀၃ (၇)

ဝယ်ယူကြိမ်၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

အုပ်ရေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဂေပီမိုးစာအိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)

ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ

ဦးသန်းဝင်း (ကျောက်ပုံနှိပ်တိုက်)

၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း၊

မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ချစ်နှစ်ဖုံးရိုက်

ဦးထွန်းလင်း (မြ-၀၆၃၆၂)၊ ဖိုးဝအောင်ဆိပ်

အမှတ် ၁၄၇၊ ၄၅-လမ်း၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

လူသတ်သမား

နှင်းများ တဖွဲ့ဖွဲ့ သူ့နေသော ချန်အန်မြို့တော်သည် ငွေရောင်
တို့ လှမ်းမိုးနေ၏။

ကျမောင်းလမ်း၊ သင်္ချိုင်း ထောင့်ထိလမ်း တစ်လျှောက်
ရှိ အောက်ခြေ လူတန်းစားများ နေထိုင်သော နေရာတို့သည်
မူလက ဆူဆူညူညူ စည်စည်ကားကား ရှိရာက ယခု အသံ
ဗလံ လုံးဝ မကြားရတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်၍ နေ၏။

နှင်းပွင့်များသည် လေထဲမှ ဂွမ်းဖက်ဆူလေးတို့ပမာ ဖြည်း
နှေးစွာ လွင့်ပျော့နေ၏။

အေးစိမ့်သော ရာသီဥတုသည် လူ့လောက၏ နွေးထွေးမှု
တို့ သုညအဆင့်အထိ ကျဆင်း သွားစေလေသည်။

* * *

ဤမျှ အေးစိန်သော ညတွင် မွန်ဂိုမြင်းကန်ကောင် စီးနင်းလှသော လူတစ်ယောက်သည် ကျွဲမောင်းလမ်းမှ ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာပြီ။ အခြားလမ်းကြားကလေး တစ်ခုသို့ မောင်းနှင်ဝင်ရောက်သွားလ၏။

ထိုလူသည် ခြံခင်းတစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခါးဆန့်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက် အပေါ်သို့ မြှောက်၍ ခြံခင်းထဲမှအပြင်သို့ ထိုးထွက်နေသည့် သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းအား ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ရု၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လေးထပ်သို့ တွဲတောင်း ဒိုလိုက်လေသည်။

လူသည် ခြံခင်း၏ အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိ၏မိလေသည်။

မြေပေါ်မှ နှင်းဈေးသည် လေးငါးသင်္ကေထပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အသေခတ်အတို၏ အစွန်ဆုံး အခန်းမှာ ပြတင်းပေါက်မီပိုင်းနေသည်။

မီးထိုင်ကျင့် မီးရောင်သည် ပြာထွက်နေ၏။ ထိုလူ၏ ကိုယ်ပေခွဲ ပညာများ မညွှပ်ပါ။

သစ်ကိုင်းပေါ်၌ ကျမ်းတစ်ပတ် ထိုးလိုက်သည်နှင့် ခြံခင်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

အိမ်ခန်းထဲမှ မီးရောင်သည် တစ်ချက် ယိမ်းသွား လေသည်။

ရုတ်

မင်းတုတ် ဖြိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ တံခါးသည် ပွင့်သွားသည်။ အသက် ဆယ်ခုနှစ်နှစ် ဆယ်ချစ်နှစ် အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပြေးထွက်လာ၏။

'အစ်ကို့ရောက်သပြီဘူး'

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

'တုတ်တယ် ညီမ'

သူက ပြောပြီး အိမ်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

မိန်းကလေးက တံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

'ထေးလိုက်တာ၊ အရက်သောက်ပီဦး အစ်ကို'

'အင်း'

ထိုလူက မီးဖိုအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး လက်နှစ်ဖက် ဆန့်၍ အင်လိုက်၏။

လူသည် မိန်းကလေး လှမ်းပေးသော အရက်ခွက်ကို ယူ၍ သောက်လိုက်ပြီးမှ ကုဆေးထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

လူ၏ ပုံဟန်မှာ အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာသည့် ပုံအတိုင်းဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးသည် မီးအိမ်အား ရွှေလိုက်စေစဉ်မှ ထိုလူ၏ မျက်နှာကို ပီပီပြင်ပြင် တွေ့နိုင်ခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

၈ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

ထိုလူသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည့် ရုပ်ရည်ချော
မော့ပြုံး ယောကျ်ားပီသ၏။

ကိုယ်လက် ကြံ့ခိုင်ပြီး တောင့်တင်း၏။
မိန်းမလေးက သူ့အား အရက်ထပ်ပွဲပေးရင်း ချွန်းလှဲသော
မုန့်လုံးတစ်ခုဖြင့် အကဲခတ် ကြည့်နေ၏။
အရည်သုံးလေးခွက် သောက်လိုက်ပြီးနောက် အနည်းငယ်
ခန်းထွေးလာ၏။

သူ့ဆီသက်ပြင်းချလိုက်၏။
'လူတို့ မကြာခင် လာတော့မယ်၊ သိမ်းဆည်းစရာ ရှိတာတွေ
ကို အမြန်ဆုံး သိမ်းဆည်းပေးတော့'
မိန်းမလေး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားစေ၏။

ထိုလူသည် နံရံပေါ်မှ ခေးကို ဖြုတ်လိုက်၏။
ပြီးမှ မိန်းမလေးအား လှည့်၍ မှာကြား လိုက်စေ
သည်။

ရှမ်းရှမ်း ငါ့မြင်းကို တစ်ဖက်ခြံမှာ ထွားပို့ထားပေးစမ်း
ဦး'

ရှမ်းရှမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
လူမ ခါးစည်းကို ပို၍ ကြပ်အောင် ငြင်စည်း လိုက်မိစေ
သည်။
စုတင်အောက်၌ ဝှက်ထားသော ခေးနှစ်ယောက်ကို ဆွဲထုတ်
လိုက်၏။

မရဏလမ်းမှညီနောင်များ (၀) ၉

ခေးပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကို မှတ်ငြိမ်းလိုက်၏။
ထိုနောက်...
အခန်းထဲမှ လျှပ်တစ်ပြက် ထုတ်သွားစေတော့သည်။

မိန်းမလေးသည် ခြံဝင်းအနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် နံရံ
ပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ထပ်ပြီး အပြင်သို့ ခုန်ချ လိုက်လေတော့
သည်။

ထိုလူ၏ မြင်းသည် နှင်းပွဲများ ကြားမှ ရပ်လျှောက်ရှိနေစေ
သည်။

လူမသည် မြင်းကို ဆွဲ၍ အစ်ဖက်ခြံသို့ လျှောက်သွားလေ
သည်။

ထိုခြံဝင်းသည် လူသူနေထိုင်ခြင်း မရှိတော့သဖြင့် ပြိုလဲကျ
၍ ပျက်စီးနေ၏။

လူမသည် မြင်းကို နေရာတကျ ထားပြီးနောက် ပြန်ထုတ်
လာခဲ့၏။

ရုတ်တရက်...

လူရိပ်နှစ်ခုသည် လျှင်မြန်စွာ ပြေးလွှားနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်၏။

လူတစ်ယောက်၏ ခါး၌ ခေးကော့စ်တစ်လက် ထိုးထားသည်။

မိန်းကလေးသည် ခံဝယ် တစ်လက်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဝစ်ပေါက်လိုက်၏။

‘ချမ်း...ချမ်း’

သူမ၏ ခံဝယ်သည် ထိုလူ၏ ခေးကော့စ်ပေါ်သို့ ထိမှန်သွားသည်။

ထိုလူ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူမကို မြင်တွေ့သွားသည်။

သူသည် ခေးကော့စ်အား ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး မိန်းကလေးထံသို့ ပြေးလွှားလာ၏။

မိန်းကလေးက ခေးနှစ်လက်ဖြင့် ဆီး၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ချမ်း...ချမ်း’

ထိုလူက ခေးကော့စ်ဖြင့် ခံဝယ်လိုက်ရာ မိန်းကလေး၏ ခေးနှစ်လက်သည် အစွေးသို့ လွတ်ထွက်သွားလေ၏။

ထိုလူက မိန်းကလေးကို ခေးကော့စ်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

အမယ်လေး

မိန်းကလေး ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွား၍ နှင်းမြေပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။

ထိုခနုစုတ်...
သတိပေး စေ မျှော့ သွားလေတော့သည်။

ခေတ်မျှ အချိန်ကြားသွားမှန်းမသိ၊
ရှမ်းရှမ်း ပြန်လည် သတိရလာ၏။
သူမသည် မိမိမှ ခေးကော့စ် နှင်းထဲ၌ ထိုလျှောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူမသည် ကိုယ်ပေါ်မှ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် နှင်းပွင့်များကို ဖယ်ရှားလိုက်၏။

မိမိ၏ ခြံဝင်းတစ်ခုကို ပြေးသွားသည်။

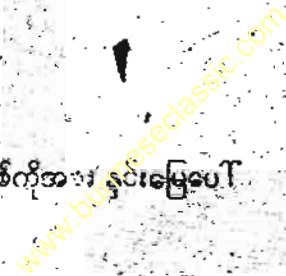
ခြံဝင်း တစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူမ ရှင်စိတ်သွား၏။

‘ကိုကြီး...ကိုကြီး’

အော်ခေါ်ရင်း လိုက်ရှာမိသည်။

ခြံဝင်းနောက်ဘက်တွင် သူမ၏ အစ်ကိုအား နှင်းမြေပေါ်ထဲတွင်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

ကိုကြီး

လူမ ပြေးသွား၍ ရူးသော်တံထာ သူမ၏ အစ်ကိုကြီးကို
အထိဖြင့် တွန်းလှုပ်လိုက်၏။

သူမ၏ အစ်ကိုကြီးမှာ ခက်ရာဖြင့် သေဆုံးနေသည်ကို သေ
မြင်ရသည်။

ကိုကြီး

သူမသည် ချုံးပဲ့ချ၍ ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

သေသူ၏အမည်မှာ ရှမ်းချင်းဖြစ်သည်။
လူသည် ညီမဖြစ်သူ ရှမ်းရှမ်းဖြစ်သူနှင့်အတူ လျှို့ဝှက်
အာဝန်တစ်ခုဖြင့် ချန်အန်းမြို့တော်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းပင်ဖြစ်
သည်။

ယခုမှ အမည်မသိသော လူသတ်သမား၏သစ်ချက်ဖြင့်
အသစ်ဆုံးရှုံးသွားရလေ၏။

အရက်ဦး၏ရောင်ခြည် စတင်ပေါ်ထွက်လာပြီဖြစ်သည်။
နှင်းဖွဲ့မျှားသည် ရပ်တန့်သွားပြီဖြစ်သည်။

လမ်းတစ်ခုလုံးမှာ ဖြူဖွေးပြီး မှိုင်းဝေနေ၏။
ရှမ်းရှမ်းသည် ကော့ခတ်ထူးလမ်းကလေးမှ လှည့်ထွက်လာ
သေအခါ လမ်းပေါ်၌ လူသွားလူလာမရှိသေးပါ။

သူမသည် မြင်းကိုစီး၍ ဆက်လှတ်မောင်းနှင်သွားရာ အိမ်
ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ဝဝဖြိုးဖြိုးရှိ
သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာလေ၏။

သူမသည် ရှမ်းရှမ်းကို ထက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။
'ညည်းရောက်လာတော့အတတ်ပဲ'

လူမက မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။
အမျိုးသမီးက မြင်းကို ဆွဲထားလိုက်လေ၏။

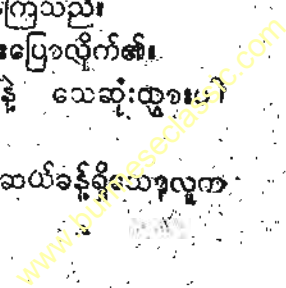
'အထဲဝင်၊ မြင်းကို အစစရေစာကျွေးထားမယ်'
ရှမ်းရှမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဗုတ်ကဲ့'
သူမသည် အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေ၏။

အိမ်ခန်းထဲ၌ လူသုံးယောက်ထိုင်နေ၏။
လူတို့သည် မီးဖိုအနီး၌ ဝိုင်းဖွဲ့၍ထိုင်နေကြသည်။

လူမက အခန်းထဲသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်းပြောလိုက်၏။
'ကျွန်မအစ်ကိုတော့ ရန်သူလတ်ချက်နဲ့ သေဆုံးထွားပါ

ထိုလူသုံးယောက်အနက် အသက် ငါးဆယ်ခန့်ရှိသောလူက
ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

၁၄ ဆက္သိုလ်သီတအောင်

ငါတို့သင်ကြားပြီးပါပြီ
ရှမ်းရှမ်း ဝိုင်းကြားရာမှ ရပ်တန့်သွားသည်။

လူသတ်အောင်က ကယ်သူလဲ

ခေါင်စွမ်းဖြစ်ရမယ်

ရှမ်းရှမ်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ခေါင်စွမ်း...စွတ်လေး

တုတ်တယ်၊ သူနဲ့အတူပါလေတဲ့လူက ကျီလေ့ရှိ ခေါ်

တယ်

ထိုအချိန်တွင် ဝဝဖြိုးဖြိုးအမျိုးသမီးက အိမ်ထဲသို့ ဝင်
လာ၏။

သူမသည် ရှမ်းရှမ်းအား အရက်တစ်ခွက်ပေးလို့စိတ်တော့
အည်း

နှေးသွားအောင် ယောက်လိုက်ပါ

ရှမ်းရှမ်းသည် အမျိုးသမီး၏ လက်ကိုင်ဆွဲ၍ ဝိုင်းကြားပြန်
သည်။

အမျိုးသမီးက သူမ၏ ဆံပင်တံတံများကို ပွတ်သင်ရင်း နှစ်
သိမ့်လိုက်၏။

လူက ငါတို့မကို သတ်မသွားတော့ပဲ ကံအောင်းတယ်လို့
ဆိုရမှာပေါ့

ထိုလူသုံးယောက်အနက် ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်က ကြား
ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

မရကစမ်းမည်နေ့ဒင်များ (၁) ၅

ဆူဆူ မသတ်လို့မကျက်ဘူး၊ သူက 'ခိန်းကလေးတွေကို
တယ်ဟော့မှ မသတ်တဲ့အကျင့်ရှိလို့'

ထိုလူသုံးယောက်သည် အောင်ပိုင်နယ်စားကြီးအား ဆန်
ထွင်ထူများဖြစ်ကြသည်။

အဘူးအို၏အမည်မှာ လှကျော်အက်ဖြစ်သည်။
နောက်တစ်ဦးမှာ အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော
ဇတ်နက်ပုန်ဝိဇ္ဇာဖြစ်သည့် ကျီမင်ဖြစ်၏။

ဝဖြိုးသော အမျိုးသမီးမှာ သူ၏ဇနီးဖြစ်သည်။
သိုင်းလောအသားများက သူမကို စေ့အင်းဟုခေါ်ကြလေ
သည်။

လူငယ်၏အမည်မှာ ဇားသမား လိရှောင်ဖြစ်၏။

သူတို့၏ခမွေးဖွားသည့်နေရာမတူပါ။
တတ်မြောက်ထားသောသိုင်းပညာသည် မတူကြပါ။

သို့သော်—
ဆူတိုသည် တူညီသော ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိသူလေ၏။

www.burmeseclassic.com

၃၆ တက္ကသိုလ်သီတဲအောင်

ထိုရည်ရွယ်ချက်မှာ တောင်ပိုင်းနယ်စားကြီးအား လုပ်ကြံ ရန်ဖြစ်သည်။

* * *

လူတို့သည် အရက်တစ်ခရာ၊ ကုန်သွားသောအခါ လှကျော့ခက်ထထရပ်လိုက်လေ၏။

ကျိုမင်က မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားဘယ်သွားမလို့လဲ’

လှကျော့က ပြောလိုက်သည်။

‘ငါ့စာရွှေမုတ်ဆိတ်ဆီသွားမလို့ပါ’

‘ဘုရားကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘ခေးဝိဇ္ဇာကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းဖို့ပါ’

ထိုရှောင်က ထရပ်လိုက်၏။

‘ကျုပ်ဆိုလိုက်မယ်’

လှကျော့က အခေါင်းညှိတ်ထိုက်၏။

‘ထောင်မပါကယ်၊ ငါ့လို အဖော်ရတစေ့’

ခရစ်လမ်းမှညီနှောင်များ (၁) ၃၇

လှကျော့ကနှင့် လိရှောင်တို့သည် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက် ရှိသွားသောအခါ အေးစိမ့်ထဲတံမြစ်သောလေသည် အသည်း တုမူတတ် တိုက်ခတ်နေသည်။

လမ်းမပေါ်၌ လူဆွားလူလှအလွန်နည်းပါးသည်။

လူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်သွား စာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နယ်စားကြီး၏လူ လေးငါးယောက် သည် လူတစ်ယောက်အား ကြီးဖြင့် တုတ်နှောင်၍လှည့်နေ သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်လေ၏။

လူတို့သည် လမ်းကြားလေးထဲသို့ တမန်း၊ နှစ်ထန်းဝင်ပုန်း နှိတ်၏။

လိရှောင်က မြေစုလိုက်သည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ အဖမ်းခံရတဲ့လူက ရွှေမုတ်ဆိတ်မဟုတ်လား’

‘လိရှောင်က အင်္ကျီလတ်ထဲမှ ဝှစ်ထားသေခေးကို ဆွဲ ထုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

‘မလုပ်နဲ့’

လှကျော့က အတုတုတေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အရှေ့ဘက်မှလူတစ်ယောက်သည် အမည်း ဆောင်မြင်းတစ်ဆောင်ကိုစီး၍ လမ်းကြားထဲမှ ထွက်လာလေ သည်။

ထိုလူ၏ခါးတွင် ကြီးမားသော ခေးအေးစိမ့်ထဲတံလက် နှစ်ထောင့်သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် လိရှောင် လိတ်လန့် သွား၏။

‘တစ်ခေးဝိဇ္ဇာ’

ထူးကဲ လွတ်ခန့်ကော်ရမ်း မြေပေါ်သို့ ဝပ်ချလိုက်လေသည်။
လှေကျော်သံသည် လမ်းကြားထဲ၌ ဝင်ပုန်းဘေးင်းလိုက်
သည်။

သို့သော်
သူတို့သည် ဓားဝိဇ္ဇာ၏လျှပ်ရှားမှုကို ချောင်းကြည့်နေကြ
သည်။

ဓားဝိဇ္ဇာသည် နယ်စားကြီး၏လူများထံသို့ ရော့ဆီရီသွား
သည်။

ဟေ့... သူ့ကိုလွတ်လိုက်
အသံကျယ်လေးစင်စွာဖြင့် ဇော်လိုက်လေသည်။

မြို့စားကြီး၏လူများက ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် တစ်ဟုန်ထိုး ခြံ
ဆင်လိုက်ရာ ဓားဝိဇ္ဇာတ လက်တစ်ချက်စေ့ ယမ်းလိုက်သည်
အား

နယ်စားကြီး၏လူများ မြေပေါ်သို့ လှဲကျဆွားလေသည်။
သူတို့၏ကိုယ်ပေါ်၌ ဓားငယ်ကလေးများ စိုစိုစိုစိုသွား
ခြင်းဖြစ်သည်။

ဓားဝိဇ္ဇာသည် မရွှမုတ်ဆိတ်ကို မြင်းပေါ်သို့ ဆွဲဆင်ပြီး
ပြီး လခဆမ်းအတိုင်း မေခင်းနှင့်ထွတ်ခွဲစွဲသွားလေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ...
လီခရောင်ဆ ထရပ်လိုက်၏။

သူက တောင်ပိုင်းနယ်စားကြီးရဲ့လူပဲ ဘာကြောင့် နယ်
စားကြီးရဲ့လူတွေကို သတ်ရတာလဲ

လူတွေက သတ်ပြင်းတစ်ချစ်ချစ်လိုက်၏။
'ကျုပ်လဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ'

လူတွေခတ်သည် ပြေခရင်း လမ်းကြောင်းထဲမှ ထုတ်အ
သည်။

လီရှောင်ဆ မြေပေါ်၌ ဝပ်နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။
ကိုယ်ပေါ်၌ အပ်နေသော နှင်းပွင့်များကို ခါထုတ်လိုက်

သည်။
ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုသွားမလဲ

'အခုတော့ စခရပ်သမားဆီကိုသွားပြီး သမားစုံစမ်းရင်
အောင်းမယ်'

သူတို့သည် လမ်းမပေါ်သို့ ထုတ်လခကြ၏။
လူတွေခတ်တို့နှစ်ယောက် လမ်းမကြီးအတိုင်း အနေအထိ

ထုတ်သို့ လျှောက်သွား၏။
ထိုနေ့ခတ်

လမ်းအစေးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်လေသည်။
လမ်းလေး၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်၌ အဝါရောင်နံရံများ

အခရ ကား၏။
နံရံက မမြင့်လှသဖြင့် အတွင်း၌ စိုက်ထားသော ပန်းခင်

များသည် အပြင်သို့ ကိုင်းညှိတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

၂၀ ဆူတိုနှစ်ယောက်အောင်

ဆူတိုနှစ်ယောက်သည် လမ်းလေးအတိုင်းဝင်သွားရာ ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းခန့်စီ လှမ်းလိုက်သောအခါ အတွင်းဘက်မှ အသံများကြားလိုက်ရ၏။

‘မပြေးနဲ့၊ ဝါရဲ့လက်ခါး မြည်းသွားစမ်းပါဦး’
ဆူတိုနှစ်ယောက် အသံအရာ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ နံရံ၏အတွင်း၌ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး လူအစ်ဦးနှင့် ဝေပုပုလူတစ်ဦး အပြန်အလှန်ထိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

ဆူတိုနှစ်ယောက်၏ သိုင်းကုတ်များမှာ တစ်မျိုးစီဖြစ်နေသည်။

ဆူတို၏တိုက်ခိုက်နံ့မှ ဓာတ်ယေဘက်နှင့်တစ်ယေဘက် သိုင်းပညာချင်း ဖလှယ်သည့်ပုံစံမတူဘဲ ဆူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်နေသည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေ၏။

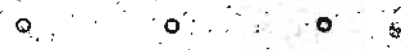
လူကျော့ခတ်တို့သည် ဝေးမော၍ကြည့်နေ၏။
ပုပုဝဝလူသည် အရပ်ရှည်သေလူ၏ ထိုးသွင်းလာသော အဆီသီးကိုပမ်းဆုပ်မိသွား၏။

ထူသည် အရှိုန်ဖြင့် ဘယ်ဘက်သို့ တအားဆွဲလိုက်လေသော အရပ်ရှည်သောလူထု အရှိုန်နှင့်ဝင်လာ၏။

ဝေပုပုရှိအေးလူသည် ထူ၏ဦးခေါင်းဖြင့် ငုံ့၍ရိုက်ချလိုက်သည်။

အရပ်ရှည်သော ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြီးပြတ်သောစက္ကူပမာ နံရံထဲ စင်ဆောင့်ပြီး လိုကျသွား၏။

ပုပုဝဝလူသည် အပေါ်အကျိုကိုထော့ထော့ဝတ်ပြီး အုတ်နံရံပေါ်မှ နုန့်ပျံ့အော်လွှားပြီး ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လူကျော့ခတ်နှင့်ထိရောင်တို့သည် အတန်ကြီး ဝေးဝိုင်း၍ ရပ်နေ၏။

ထိုနောက်
ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။
ရုတ်တရက်—

လူတစ်ယေခွက်၏အသံ ထူထိပေါ်လာ၏။

‘ဘေးဟေ့ ချောင့်ကြည့်နေတာရွဲ့၊ တော်ကြာ ပြသိနာင်းတို့ခေါင်းပေါ်- ရောက်လာလိမ့်မယ်ဗျ’

ဆူတိုနှစ်ယောက် ထိတ်ခနဲဖြင့်အားပြီး တမန်းကတန်း ထွန်ကြည့်လိုက်ရာ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ဆူတိုနှစ်ယောက်၌ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လူကျော့ခတ် ဝမ်းသာသွား၏။

'မိတ်ဆွေကြီး ရှောင်စုကိုး၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားဆီ လာ
မလို့ပါပဲ'

ရှောင်စုက သူတို့နှစ်ယောက်၏လက်ထဲမှာ လမ်းလေး
ထဲမှ ထွက်လာသည်။

လူတို့နှစ်ယောက် ခေးလေ၏။

'ကျုပ်တို့တွေက ဝေပုပုနဲ့လူက အယ်ဆွေလဲဗျ'

'ကျုပ်လဲ သိပ်မရှင်းဘူး၊ သူ့ရဲ့သိုင်းကွယ်ကြည့်ရတာ မိုး

ကြိုးစိုက်သွားနဲ့ တူတယ်'

သူက ဆင်ပြင်ကပ်ချက်ချိလေ၏။

'အခုရက်ထဲမှာ ချွန်အန်မြို့ကိုရောက်လာတဲ့ လူတွေက

နေညှိတော့ဘူး'

'ထူတို့က အယ်ဆွေကလဲ'

'စုံလို့ပါဗျာ၊ ကျုပ်လဲ မသိတော့ပါဘူး'

ရှောင်စုတို့သုံးယောက်သည် လမ်းထဲလေးကတိုင်၊ ကျွန်
မင်လိုက်သောအခါ သီးသန့်အိမ်ကလေးတစ်လုံး တွေ့မြင်
လေသည်။

ရှောင်စုက အခန်းတံခါးကို ထွန်းဖွင့်ပို့၏သည်။
လူတို့သုံးယောက်သည် အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ ထိုင်ချလိုက်
သည်။

ရှောင်စုက မေးလိုက်သည်။
'ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ တွေ့ချင်တာ ရှမ်းချင်း အသတ်ခံရတဲ့
တိရစ္ဆာန်ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'
'ညတုန်းက ရှမ်းချင်းဟာ နယ်စားကြီးရဲ့ ဝေသာကိုသွား
တယ်၊ အခြေအနေမဟန်လို့ လှည့်ပြန်လာတယ်၊ အဲဒါကို ရန်
သူဘက်က မြင်းခြေရာအတိုင်း လိုက်လာတော့ ရှမ်းချင်းကိုတွေ
တွေ့တာပါ။'

လူတို့နှစ်ယောက် ပြောလေ၏။
'ရှမ်းချင်းကို ခေးဝိဇ္ဇာက သတ်သွားတယ်လို့ပြောတယ်'
'သေချာခဲ့လား'

'သုညီမ ရှမ်းရှမ်းက မျက်မြင်ကိုယ်တွေလိုပြောပါတယ်'
ရှောင်စု သတိပြင်၊ ချွန်၏။
'ဒီလိုဆိုရင် ခေးဝိဇ္ဇာက နယ်စားကြီးရဲ့လူ ဖြစ်နေပြီပေါ့'

လူတို့နှစ်ယောက် ပြော၏။
'ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲထင်တယ်၊ ဝါပေမယ့် ဒီစစ်နေ့ ကျွန်တို့
အိမ်နီးဖြစ်ပြီဗျ'
'ဘာတင်မျိုးဖြစ်ကုန်တာလဲ'

ကျုပ်တို့က ရွှေမုတ်ဆိတ်ဆီကို သွားဖို့ထုတ်ဖော်တာ နယ်
စားကြီးရဲ့လူတွေက ရွှေမုတ်ဆိတ်ကိုကြီးနဲ့ တုတ်အေးတစ်ခုတွေရ
တယ်။

သူက ခေတ္တနားပြီး စကားဆက်၏။

‘ခေးဝိဇ္ဇာက နယ်စားကြီးရဲ့ သူတွေကို သတ်ပြီး ရွှေမုတ်
ဆိတ်ကို ကယ်တင်တာတွေရတယ်’

ရှောင်စု မျတ်မောင်ကပ်မိ၏။

‘အင်း... အတွေးရတော့ခက်နေပြီ’

သူသည် လူကျေးဇူးကို မှုကြား၏။

‘အခုတော့ ခင်ဗျားတို့ပြန်သွား ညတုံးမေခင်းသုံးချက်တိတ်
ခေါက်တဲ့အခါ နယ်စားကြီး ဂေအာဘွယ်ဖန်တော့အုပ်မှ
ပြန်စုံကြမယ်’

လူကျေးဇူး ခေါင်းညိတ်၏။

‘ကောင်းပြီ ဈာန်တို့ ပြန်မယ်’

o . . . o

လူကျေးဇူးတို့ ထွက်သွားပြီး....

ကြီး

ရှောင်စု ခမ်းငယ်တစ်လက် အင်္ကျီထဲသို့ ဝှက်ထားပြီး အိပ်
ခန်းထဲမှထုတ်လာသည်။

လူသည် လမ်းမအတိုင်း ခြေထွမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ထုတ်လာ
ပြီး တောခင်းပိုင်းနယ်စားကြီး၏ ဂေတာသို့ မရောက်မီ

ထိုနေရာ၌ လူများခိုင်းအုံ၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြည့်ရှုနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှောင်စု လူအုပ်ကြီးထဲသို့တိုးဝင်၍ ကြည့်လိုက်၏။

လူနှစ်ယောက် သံသမိမိတို့ကိုင်ဆောင်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

လူများခိုင်းအုံ ကြည့်နေသော အလယ်၌ တစ်ခေတ်အိမ်
ခေးကောက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်နေ၏။

စူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေသူမှာ ခါးကုန်းကြီး တစ်ဦးဖြစ်
ပြီး စူတို့နှစ်ယောက်သည် ခေးဝိဇ္ဇာနှင့်ရွှေမုတ်ဆိတ်တို့ ဖြစ်ကြ
သည်။

စူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြန်အလှန်တိုက်ခိုက်နေသည် ဖြစ်
သော်လည်း ရွှေမုတ်ဆိတ်မှာ မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်ဘဲ လူ့လိမ္မော်
နေရသည်။

သူ၏ တကိုယ်လုံး၌လည်း ခက်ရာအင်ချက်များ ပြည့်နှက်နေ
သည်။

ရွှေမုတ်ဆိတ်က မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်မှန်း သိလိုက်ရသဖြင့်
လက်ထဲမှခေးဖြင့် ခေးဝိဇ္ဇာထံပစ်ပေါက်လိုက်၏။

ခေးဝိဇ္ဇာက ပစ်လေခသေးခေးကို ပမ်းလိုက်ပြီ။ တဆက်
တည်းပြန်ပစ်လိုက်ရာ

ရွှေမှတ်ဆိတ် ဝမ်းဗိုက်သို့စိုက်ဝင်သွား၏။
ရှောင်စုသည် အလွန်ပြင်းလာသဖြင့်...

ဝှက်လေးသော ခံ့ငယ်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ရာ...

ရုတ်အရစ်...

သူ့နှုတ်ဖွဲ့မှ လူတစ်ယောက်က တံတောင်ဆစ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထား၏။

လူ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ...

အမိမီးရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

'ဟင် အစ်ကိုကြီးလိဟော့ဖတ်ပါဦး'

လိဟော့ဖတ်က မပြောမဆိုပဲ သူ၏ ထက်မေမိကိုဆွဲ၍ ထိုနေရာမှ ထွက်လာလေသည်။

နယ်စားကြီး၏ ဂေဟာနှင့် အနည်းငယ်ခွေးသော နေရာရောက်တော့မှခြေလှမ်းရပ်တန့်သွား၏။

'ခုနတုန်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ'

'ကျုပ်ရဲ့ ညီလတ်ကိုအယ်မလို့'

လိဟော့ဖတ်ခေါင်းခါလိုက်၏။

'အယ်လို့မရဘူး၊ မင်းမှာ အယ်ဖို့ အယ်အားမရှိသလို ငါလွှဲမရှိဘူး'

ရှောင်စု ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

လိဟော့ဖတ် ရှေ့သို့တိုး၍ညွှန်ပြလိုက်သည်။

'ကျုပ်အိမ်က ဟိုမှာ အိမ်ကိုခဏလိုက်ခဲ့ပါလား'
ရှောင်စုက သူ့နှုတ်ဖွဲ့သို့လိုက်သွားလေတော့သည်။

အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် လိဟော့ဖတ်က ကံခါးကို ပိတ်လေ၏။

'ခင်ဗျားက အတင့်ရဲ့လှချည်အေး၊ နယ်စားကြီး ဂေဟာရောက်လခတာ ဘာလုပ်မလို့လဲ'

ရှောင်စုက ရှမ်းချင်းနှင့် ရွှေမှတ်ဆိတ် အထက် ခံခဲ့သည့် အကြောင်း ပြောပြ၏။

လိဟော့ဖတ် မျက်မှောက်ကုပ်မိ၏။

ရှောင်စု မေး၏။

'ခဲခဲဝိဇ္ဇာက ဘယ်လိုလူစားချိုးလဲ'

'ဇွဲက တေဇင်ပိုင်းနယ်စားကြီးကို ဆန့်ကျင်တဲ့ လှုပ်ပေါ့'

ခါးကြောင့် နယ်စားကြီး လူခံတွက်သတ်သွားတာပေါ့'

'ခါးဖြင့် ဇွဲက ဘာကြောင့် ရှမ်းချင်းတို့ကို ဃတ်လိုက် ရတာလဲ'

'ခါးထော့ တျုပ်လဲ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ဘူး'

ကျွန်ုပ်ကားနားထောင် ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားတို့လူတွေ ချစ်
အားမြို့စနေ အမြန်ဆုံးလွှတ်သွားရင် အသက်အန္တရာယ်လည်း
မယ်

ရှောင်စု စကားမပြောသေးဘဲ...
သူသည် လိမ္မော်ရောင်ကိုနှုတ်ဆက်၍ပြန်လဲခဲ့သည်။

ည...
ရှောင်စုသည် လူတွေ့ရအံ့တို့နှင့် ချိန်းဆိုထားသည့် အတိုင်း
နယ်စားကြီးဂေဟာဘယ်ဘက်တောအုပ်သို့ ရောက်ရှိသွားအေး
သည်။

တုန်းမေ့စားခေါ်သံ သုံးချက်တိတိအထိ စေ့စပ်နေသည့်
တိုင် လူကျေးတို့လူစု ရောက်မလေအေးချေ။
သူ၏ စိတ်ထဲ၌သံသယဖြစ်လေ၏။

ထိုကြောင့်
ထိုနေရာမှထွက်လာပြီ။ စူတိုနေထိုင်သော အိမ်အေးရှိရာ
ရောက်ရှိလေ၏။

အိမ်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်သည်နှင့် သူ၏ ခြေလှမ်း တုန်ခန် ရပ်
သွားသည်။

ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်အောက်ရှိ စားပွဲအနီး၌ လူသေ
အလောင်း၊ သုံးလောင်းကို တွေ့မြင်ရလေ၏။
စူထ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွား၏။
လူကျေးစုထံတို့ လူစု အသတ်ခံလိုက်ရပြီဟု နားလည်လိုက်
လေ၏။

သူသည် ဖယောင်းတိုင်ကို ယူ၍ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ
ထိုအလောင်းများသည် လူကျေးကပ် လိရှောင်နှင့် ကျီမင်တို့
ပြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လူကျေးတို့ ရရှိထားသော ဖမ်းရာများကို တွေ့ရှိရသည်
နှင့် ဇေးဝိဇ္ဇာ၏ လက်ချက်ဟု သိရှိလိုက်သည်။

ထူထပ် ငိုကြွေးနေစဉ် ရုတ်တရက် မိန်းမလေးတစ်ယောက်
ငိုသံအား ကြားမိ၏။

သူက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရှမ်းရှမ်းသည် အေးခတ်ရိုးပုံထဲမှ
ထိုးထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

သူမ နောက်တွင် ကျီမင်၏ ဇနီး စေ့အင်း ဖြစ်သည်။
ရှောင်စုက သူမတို့အား တွဲထူလိုက်၏။

ဘယ်လို ဘယ်ကုန်ကြတော့လို့ဗျာ
ရှမ်းရှမ်းသည် ငိုကြွေးနေသည်မှအပ လုံးဝ ပြောပြနိုင်စွမ်း
မရှိပါ။

စေ့အင်းက မျက်ရည်များကို သုတ်ရင်း ပြေးပြလိုက်လေ
သည်။

‘သူတို့သုံးယေခေတိဟေ နယ်စားစေဟာသူးပို့ ပြင်ဆင်နေ
တုန်းမှာ ဒေးပိုဇွာက ရုတ်တရက် ဝင်လာပြီ၊ ဣတို့ကို သတ်
ထားပါတယ်။ သူတို့က ခုခံပို့တောင် အချိန်မရဘဲ သေအားကြ
ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ထို ကြောဇီလွန်းလို့ ကောဇတ်ရိုးဖိုထဲဝင်ပုန်း
နေရပါတယ်’

ရှောင်စသည် ချန်အန်းမြို့တွင်ဆက်သင်္ကန်းနေ၍ မရမုန်း နှား
လည်လိုက်၏။

‘သူသည် မြေပေါ်၌ ကျနေသော ခေးအစ်လက်ကို ဆေးထိ
ယူလိုက်ပြီး တွင်းတူးလိုက်၏။

‘ဒီသွေးကြေးကို တစ်နေ့ အရင်းရော အတိုးဝါ ပြန်တောင်း
ရမှာပဲ’

သူတို့သည် တွင်းကြီးသုံးတွင်း တူး၍ လုံကျော့၏တို့ သုံးဦး
အလေးခင်းများကို မြုပ်နှံလိုက်လေ၏။

‘ကျုပ်တို့ ဒီမှာ ဆတ်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အမြန်ဆို
အားမှ ဖြစ်တော့မယ်’

စေ့အင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ဟုတ်ကဲ့’

ရှောင်စက ပြောလိုက်သည်။
‘အစ်မကြီးမှာ မြင်းကယ်နှစ်ကောင် ရှိသလဲ’

‘ငါကောင်ရှိပါတယ်’
‘ဆေးခင်းပြီ၊ မိုးစင်းတခွဲ သွားကြမယ်၊ ယူစရာရှိတော့
ယူထားကြ’

စေ့အင်းနှင့် ရှမ်းရှမ်းတို့သည် အဝတ်အစားများနှင့် ငှေ့စတို
ကို သိမ်းဆည်းလိုက်ကြ၏။

ရှမ်းရှမ်းသည် သူမ ပါလေးသော မြင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်
လေသည်။

စေ့အင်းက မေးလိုက်၏။
‘အခု ကျွန်မတို့ ဘယ်ကို သွားမှာလဲ’

‘တောင်ပိုင်းကို အရင်သွားကြမယ်’
သူတို့သည် လမ်းကြောင်းထလေးမှ ထုခိလေးကြလေ၏။

ထိုလူ့အသွင်ကို လှည့်ပင်မကြည့်ဖဲ့ သူ့အနီးမှ ဖြတ်ကျော် သွား၏။

ရှောင်စုနှင့်ရှမ်းရှမ်းတို့သည် တေခင်ပိုင်းဘတ် ဦးတည်၍ မောင်းနှင်သွား၏။

သူတို့သည် တည်းခိုခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလျှင် သေခါ တည်းခိုခန်းရှေ့တွင် အမည်းရောင်မြင်းတစ်ကောင် တိုင် နှိုချည်ထမ်းသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှမ်းရှမ်းလည်းတွေ့ရှိ သွားသည့်။
'ဒီမြင်းက တိုပုပုလူကြီးရဲ့မြင်းမဟုတ်လား'

ရှောင်စု ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

စေ့အင်းက ပြောလိုက်၏။

'ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့သုံးယောက်ရှိတယ်။ မှုစရာမလို ခေါ်ဘူး'

ရှောင်စုက စကားမပြောရန် လက်ရမ်းပြုလိုက်လေ၏။
ဆိုင်လုလင်ထု ဆိုတဲ့အစား အထဲ ခေါ်ဆောင်သွားသေး

အခါ ထမင်းစားခန်း၌ ပုပုလူတစ်ယောက်တည်းထိုင်၍ စား သောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ရှောင်စု အံ့ဩသွားသည်။

ထိုလူသည် မြို့ထဲဝင်သွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်၏။

ယခုမှမှ မိမိတို့ထက်ဦးအောင် ဤနေရာကို ရောက်နေ သည်။

ဆိုင်လုလင်က အခန်းများ လိုက်ပို့ပြီး ပြန်၍ ထုတ်သွား

အခါ ရှမ်းရှမ်းက မေးလေ၏။

ဗေဒါ

ရာသီဥတု အနည်းငယ်နှေးထွေးလာသည်။

မြို့ပြင်သို့ ထွက်ကြသောလူများသည် အလွန်ပြားများနေ သည်။

ရှောင်စုတို့သည် မြို့ပြင်ထွက်မည်အပြင် အရပ်ပုပုလူတစ်ဦး သည် အမည်းရောင်မြင်းတစ်ကောင်ဖြင့် မြို့ထဲသို့ မောင်းနှင် ဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်၏။

ထိုလူသည် တစ်နေ့တုန်းက ခြံဝင်းတစ်ခု၌ လူတစ်ယောက် နှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလိုက် သည်။

သူ ရင်ထိတ်သွား၏။

ဦးလေး...ကျွန်မတို့ ဘယ်ကိုသွားမှမေ့
ရှောင်စုက သစ်ပြင်းတစ်ခုကချလိုက်သည်။

အခြေအခံအား တော်စောစိုးတယ်၊ မင်းက အသက်ငယ်
ငယ် သိုင်းပညာအခြေခံလဲကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို
မိုးကြိုးကိုက်ကို ကျင့်ယုံဆီပို့ပေးမလို့

ကျင့်ယုံစ သိုင်းပညာ သိပ်တော်တယ် မဟုတ်လား
ရှောင်စုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူ့ရဲ့စားသိုင်းကို လက်ရှိသိုင်းလေးစာမှာ သူ့ကိုထွဋ်ပြီးနိုင်
မယ့်လူမရှိသေးဘူး

သူ့စာ စကားဆက်လိုက်၏။

မင်းက ဒီပညာကို တတ်လိုက်ရင် ရှမ်းချင်းအတွက်နဲ့ ထွ
ဆုံးသွားတဲ့ သူရဲကောင်းများအတွက် လက်စားခွေနိုင်စာ
ပေါ့

ရှမ်းရှမ်းစာပေးလိုက်သည်။

စေတင်းစောစ

သူ့လဲ ဘယ်မှ သွားစရာမှမရှိဘဲ၊ မင်းနဲ့ အဖော်အပြစ်
အတူတူနေခဲ့ရမှာပေါ့

ထိုအချိန် ဆိုင်လူလင်က ထင်းဟင်းများ ထစရောက်
ပေးသည်။

အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံအသံများကြားလိုက်ရသေး၏။

ရှောင်စုက ပြောလိုက်သည်။

ကဲ...မင်းတို့အရှင်ဖားနှင့်ငါ့သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်

ရှောင်စုသည် ထမင်းစားခန်းကို ရောက်ရှိလာသောအခါ
ရသေ တစ်ပါးနှင့် ထိုပုပုလူတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှုပ်နှောကြည့်
တို့ တွေ့လေ၏။

ပုပုလူက ပြုံးလေ၏။

ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်ုပ်ရန်သူမဟုတ်ကြဘူး...ထင်တယ်

ရသေ ထ မျက်နှာထဲ သန့်မုန်းနေ၏။

ခပ်ပုပုလူက ပြောလိုက်သည်။

ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်ကို စိန်ခေါ်တဲ့သဘောလား

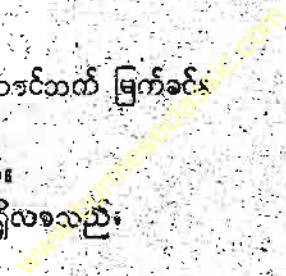
ဟုတ်တယ်

ခပ်ပုပုလူက ပြုံးလိုက်သည်။

ရသေကယ်၊ မနက်ဖြန်နေထုတ်ရင် မြို့တောင်ဘက် မြက်ခင်း
ပြင်မှာ တွေ့ကြမယ်

ရသေ ထပြောပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ရှောင်စု မိမိအခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် ထမ်းစားပြီးနောက် အရက်စားစာလို့လေ
သည်း

လို့နောက်...

ရှမ်းရှမ်းတို့အခန်းတစ်သို့ ကူးလေလေ၏။

ရှောင်စု၏ ရှမ်းရှမ်းအား တည်ငြိမ်သောစေသဖြင့် ပြေး
လို့လ်သည်။

'စနေည လာသသည်ဖြစ်စေ၊ မသေသည်ဖြစ်စေ ခင်ဗျား၊

တို့ စွမ်းကြမယ်'

ရှမ်းရှမ်းက မေးလိုက်သည်။

'ဦးလေးစော...'

ရွှေစုံ အိတ်ထဲမှ စတင်စောင့်ထိတ်ပေးလိုက်သည်။

'ဒီစာကို ဆွမ်းယုံကို ပေးပါ'

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝမ်းနည်းကြောက်သည် အရိပ်

စာလေးစင်များ ဖြစ်ပေါ်လာစေ၏။

'က-ညဉ့်နက်စာစားနဲ့ ထွက်သွားကြစေဗျာ၊ ဝါကိုလား

မနိုးနဲ့နော်'

ရှမ်းရှမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'တုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး'

ရှမ်းရှမ်းနှင့်စေ့အင်းတို့ တိတ်တဆိတ်ထူထဲသွားပြီဖြစ်သည်။
ရှောင်စု ပြန်အိပ်၍မရတော့ပါ။

သူသည် တစ်ယောစာတည်း ထိုင်၍ အရစ်သောထိစာ
သည်း

ကြက်ထွန်သံထွက်ပေါ်လာတော့မှ ဆိုင်လုလင်အားခေါ်၍
ငွေရှင်းပေးလိုက်ပြီး မြင်းစီး၍ ထွက်လာသည်။

သူသည် ပုပုနှင့်ရသေ တို့မှာ မည်သည့်အဖွဲ့အစည်းကို
သိလိုသဖြင့် သူတို့ ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့ လိုက်သွားနေ
ခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် တောအုပ် တစ်ခုခုသို့ ရောက်ရှိသောအခါ
မြင်းဟီးသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။

သူသည် မြင်းဟီးသံ ထွက်ပေါ်ရာ တောအုပ်ထဲသို့ မောင်း
နှင့် ဝင်လျက် ရောက်သွား၏။

မြင်းဖြူတစ်ကောင်သည် ရှပ်၍ ဟီးနေ၏။

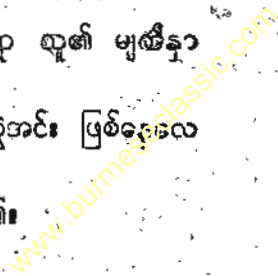
မလှမ်းမတမ်း၌ လူတစ်ယောက် လဲလျှောက်နေသည်ကို
တွေ့မြင်ရ၏။

ရှောင်စု ရှင်ထိတ်သွား၏။

အိမ်နီးအတန်း အနီးသို့ မောင်းသွားရာ သူ၏ မျက်နှာ
လှုပ်လှုပ်မှစ သွေးရောင် မရှိတော့ချေ။

မြေပေါ်၌ သေဆုံးနေသော လူမှစ စေ့အင်း ဖြစ်နေလေ
သည်။

ရွှေစုံစုက မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

စေ့အင်း၏ ရင်စဉ် ခေးဘက်ရာ တစ်ချက် ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

သူသည် ရှမ်းရှမ်းကို သတိရလ၏။

‘ရှမ်းရှမ်း...ရှမ်းရှမ်း’

သူသည် ထရပ်လိုက်ပြီး အရပ်လေးမျှော်ခဲ့သလို မူ၍ အော်ခေါ်လိုက်၏။

ဇွမ၏ တုံ့ပြန်သော အသံကို လိုရာ မကြားရပေ။

ရှောင်စုတ မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး တေးအုပ်ထဲမှ မောင်းထုတ်လေ၏။

သူသည် တေးအုပ်ထဲမှ ထုတ်လေသော အခါ လူတစ်ဦး

ပြေးပေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူသည် ပုပုပုလူနှင့် စိန်ခေါ်ခဲ့သော ရသေ့ ပြစ်ခဲ့သည်။

ရသေ့၏ တုံ့ပြန်မှုကို တွေ့မြင်သွား၏။

‘မင်းရှဲမြင်းကို ခဏငှားစမ်းပါ’

ရှောင်စု၏ ပေး၏။

‘ခင်ဗျားနဲ့ လူတစ်ယောက် ခြင်္သေ့ပြင်မှာ ချိန်းထားတယ် မဟုတ်လား’

ရသေ့ ထ...

‘ဟုတ်ကယ်’

ရှောင်စုကပြော၏။

‘ခင်ဗျား ချိန်းတာ နေထုတ်ချိန် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် သူလားက မတွေ့ဘူး’

သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီက မြင်းတောင်းပြီးတော့ ကယ်သွားမလို့

ဇွမ...

‘ဇွမကို လိုက်ရှာမလို့’

သူက စကားဆက်သည်။

‘မင်းက ရှောင်စု မဟုတ်လား’

ရှောင်စု ခေါင်းညှိတို၏။

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသိတယ် မဟုတ်လား’

‘သိတာပေါ့၊ မင်းနဲ့အတူပါလာတဲ့ ဆူအင်းနဲ့ ရှမ်းရှမ်းကို

ဇွမ သိပါတယ်’

သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

‘စေ့အင်းကို တယ်သူ သတ်လိုက်တာပေါ့’

ရသေ့ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချ၏။

‘စေ့အင်းကို သတ်တဲ့သူက နတ်ဆိုး အန်လုပါ’

ရှောင်စု မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

‘ရှမ်းရှမ်းရော တွေမိလား’

ရသေ့ ခေါင်းခါ ယမ်း၏။

‘သူထုတ်ပြေးသွားတာ ပြစ်မှပေါ့’

‘အန်လုဆိုတာ တယ်သူပဲ’

‘ကျုပ်နဲ့ စိန်ခေါ်တဲ့လူပေါ့’

ရှောင်စု အံ့တို တင်းဆင်းကြိတ်လိုက်၏။

‘ဇွမကို ကျုပ်က လိုက်ရှာပြီး လက်စားချေမယ်’

သူက ရသေ့ အား ပေး၏။

www.burmeseclassic.com

ခင်ဗျားတ ဘယ်ဆူလို့
ကျုပ်က ရွှေမှတ်ဆိတ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ကုန်စွမ်းလို့ ခေါ်ပါ
တယ်

ရှောင်စုသည် ထိုရသေ့မှာ တေခင်ပိုင်းနယ်စားကြီးကို ဆန့်
ကျင်နေသူဟု သိရသဖြင့် ဝမ်းသာသွား၏။

သူသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသိုက်၏။

နှစ်ယောက်ပေါင်းတစု ပိုပြီး အားရှိအစပေါ့။

သူတို့သည် မြင်းတစ်ကောင်ကို အတူစီး၍ ထိုနေရာမှ ထွက်
သွားလေသည်။

○ ○ ○

ရှမ်းရှမ်းနှင့် စေ့အင်းတို့သည် ရှောင်စုနှင့် ခွဲခွာပြီး တေခင်
ပိုင်းအရပ်သို့ မြင်းကို မောင်းနှင်၍ ထွက်ခွာ သွားလေအော့
သည်။

သူတို့သည် လမ်းဆုံလမ်းခွဲသို့ ရောက်ရှိလာသော အခါ
အနှောင့်မှ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ် လာသည်ကို ကြားရ
သည်။

ရှမ်းရှမ်းက နေ့ခင်းသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ပုပုနှင့်လူတစ်
ယောက်အားအနစ်ရောင် မြင်းကို စီး၍ လိုက်လာသေးသည်ကို
တွေ့ရ၏။

အစ်မကြီး ကျွန်မတို့နေ့ခင်းမှာ လူတစ်ယောက် လိုက်လာ
နေတယ်

စေ့အင်းက လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဒီလူကြည့်ရအေး ငါစိတ်ထဲ သံသယဖြစ်နေတယ်

သူမက ထိတ်ထိတ်ပျံ့ပျံ့ ဖြစ်သွားသည်။

ညည်းဖော်တေခင်ဘက်လမ်းအတိုင်း သွား၊ ငါက အရှေ့
ဘက်လမ်းက သွားမယ်

သူမက ပြေးပြီး မြင်းကို အရှေ့တစ် အမ်းသို့ ဦးတည်
မောင်းနှင်သွား၏။

ရှမ်းရှမ်းက တေခင်ဘက်လမ်းသို့ ချိုးဝင် သွားလေတော့
သည်။

သူမသည် မြင်းကို အမြန်ဆုံး မောင်း၍ တေခင်ဘက်လမ်း
အတိုင်း မောင်းနှင်သွားရာ ချောင့်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်လိုက်
သောအခါ ဝေလိန် မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိ လာလေအော့
သည်။

○ ○ ○

တစ်နေ့ သူ့မသည် ဝှေးတိုင်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။
မြို့ထဲ ဝင်ရန် တန့်ပြင်လိုက်သောအခါ မြို့တံခါးဝ မြေ
ကုန်လပ်ပေါ်၌ လူများ ဝိုင်းဘုံပြီး ရယ်မောနေကြသည်ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှမ်းရှမ်းသည် လူငယ်ပီပီ ခူးစမ်းလိုသော စိတ်မျိုး၊ ရုတ်တ
ရက် ပြစ်ပေါ်လာ၏။

လူများ ဝိုင်းဘုံနေသည့် အထယ် မြေကုန်လပ် ပေါ်၌
အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက် မျက်လှည့်ပြနေ
သည်။

ထိုလူသည် မျက်လှည့်ကို တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ပြပြီးနောက်
ပန်းကင်ခြမ်း တစ်ချပ်ဖြင့် ဝိုင်းဘုံ ကြည့်နေသော လူများထံမှ
ပိုက်ဆံ ဇောစာမိခံနေ၏။

ဝိုင်းဘုံ ကြည့်နေကြသော လူများသည် မျက်လှည့်ပြီးဆုံး
ဆုံးသည်နှင့် ငွေစများ မပေးဘဲ ထုတ်လွှား လေထော့
သည်။

ရှမ်းရှမ်းထံ ငွေထုံးအလေး နှစ်ထုံးကို ပစ်ပေး လိုက်လေ
သည်။

မျက်လှည့်ပြသော လူသည် ဆူမအား ကြည့်ပြီး ဦးညွှတ်
စိုက်လေ၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

ရှမ်းရှမ်း ထိုဒေသမှ ထွက်သွားလေ၏။
သူမ၏ တည်းခိုခန်းသို့ ဝင်ရောက်တည်းခို၏။

သူမသည် စေ့အင်းခွဲခွာခွဲရသဖြင့် ကံကြမ္မာကို မုညီသဖြင့်
စိုးရိမ်နေ၏။

တောင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းရင်း ရှမ်းချင်းတို့လွှစ အသတ်ခံရ
သည့်ကံစွဲကို ပြောပြီး အိပ်မရဘဲပြစ်နေ၏။

ထိုအချိန် *
တစ်ဘက်ခန်းမှ ဆူဆူညီညီ စကားပြောသံကို ကြားရလေ
သည်။

ပထမ၌ ရှမ်းရှမ်းထံ သတိပပြုမိမိ၊
သို့သော်...

ထိုလူများသည် ပြောရင်း မိမိအားကြောင်း ပါလာသည်ကို
ကြားလိုက်ရသဖြင့် နားထောင်လိုက်၏။

‘ကောင်မလေးကို ကြည့်ရတာမှ ပိုက်ဆံတော်တော် ပါမယ်
ထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့် ဆူဆူ ငွေနှစ်ထုံးတောင် ပေးဆွေး
ဇယ်’

‘ငါတို့မှ ငွေနည်းနေတယ်’
‘မင်းသဘောက ဘာလဲကွ’

‘ငါပြောရင်မပါတယ်၊ ငါတို့မှ ငွေလိုနေတယ်’ ကောင်မ
လေးမှ ငွေများများပါတယ်’

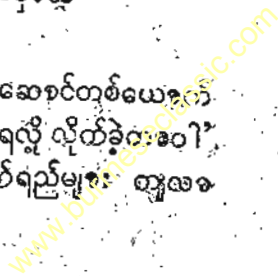
‘ဟုတ်တယ် သူ့ဆီက ယူရဲ့ပဲ’

ရှမ်းရှမ်း ထိုစဉ်က ကြားရသောအခါ မျက်လှည့် ဆရာ
သူပြန်သည်ကို ကောင်းစွာသိလေ၏။

လူမဆစ်မနေဝံ့တော့ဘဲ အခန်းထဲမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်
လာသည်။
ဆိုင်လုလင်ကို ငွေရှင်းပြီး မြင်းပေါ်ခုန်တက်၍ အတင်တစ်
တံခါးမှ ထွက်သွားလေသည်။

သူမ မြို့ပြင်ရေကန်သည်နှင့် အနောက်မှ မြင်းခွေ သံများ၊
ဆူညံစွာ ပေါ်လာ၏။
သူမ နေ့စက်လှည့်ကြည့်ရာ မျက်လှည့်ဆရာလူစုဖြစ်သည်ကို
တွေ့ရသည်။
ထိုလူစုမှ သုံးယောက်ဖြစ်၏။
ရှမ်းရှမ်း၊ ကြမ်းကြမ်းကိုလျှင်မြန်စွာမောင်းနှင်၏။
သို့သော်...
သူမ၏ မြင်းမှ သမန်မြင်း ဖြစ်နေသဖြင့် ခဏအကြာ၌
မှီအားပြီး တစ်ယောက်က သူမ၏သွားလမ်း ပိတ်၍ ရပ်ဆိုင်း
သည်။
ရှမ်းရှမ်း၊ ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘဲ မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေ
သည်။

လူမ ရရှိထားသော ဓားတစ်သက် ဆွဲထုတ်၏။
'ရှင်တို့ ဘာလုပ်မလို့လဲ'
မျက်လှည့်ဆရာ ပြုံး၍ပြော၏။
'ငါတို့မှာ ခရီးသွားဖို့စရိတ်ပြတ်နေလို့ပါ'
သူမ မြဲပြုံးပြုံး၏။
'ကျွန်မ သနားလို့ ငွေနှစ်တုံးပေးလိုက်တာနဲ့ အခုလိုအမေ့
လို့လဲလားတော့ ရှင်တို့ကောင်းတယ်'
ထိုလူပြုံးပြုံး၏။
'ဒါလောက်နားထောင် မခဏခင်းဘဲအောင် မပြောပါနဲ့ဗျာ
ကျုပ်တို့မှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ မလွဲမရှေ့စင်သရတောင်းရ
အစပါ'
သူမ၏ သူတို့ကိုကြည့်၏။
'ရှင်တို့က ဘာတွေအရေးကြီးနေလို့လဲ'
'ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က အရေးကြီး
တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ချန်အန်းမြို့ကို သွားဖို့လမ်းစရိတ်ပြတ်လို့ လမ်းဘေး
မှာ မျက်လှည့်ပြုပြီးလမ်းစရိတ်စုဆောင်းနေတာပါ'
'ရှင်တို့က ချန်အန်းမြို့ကို စာစုသွား လုပ်မှာလဲ'
ထိုလူ ပြော၏။
'ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ရှမ်းချင်းဆိုတဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်
ချန်အန်းမြို့ကို သွားတာ သူ့သတင်းမကြားရလို့ လိုက်ခဲ့တာပါ'
သူမ ထိုစကားကြားရသောအခါ မျက်ရည်များ ထွက်
သည်။

ရှမ်းချင်းဆိုတာ ကျွန်မအစ်ကို ကျွန်မနားမည်ရှမ်းရှမ်းပါ
သူမ စားအကြောင်းနှင့် ထိုလူ သုံးယောက်သည် ရုတ်တရက်
ကြောင်းအမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

အတုန်ကြားတော့မှ

ထိုလူက သတ်ပြင်းတစ်ချက်ချလေတော့၏။

ရှမ်းချင်းမှာ ညီမဘစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုး
သူမ ခေါင်းညိတ်၏။

ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မပါ

ထိုလူ သုံးယောက်သည် တူမင်းတန်း လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်
တောင်ပန်၏။

ကျုပ်တို့ မသိသို့ အခုလို အနှောင့်အယှက်ပြုမိတာခွင့်လွှတ်
ပါခင်ဗျာ

လူမ ခေါင်းညိတ်၏။

ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်

ထိုလူက မေး၏။

ခါနဲ့ ခင်ဗျားအစ်ကိုရှမ်းချင်းအေး၊ ခင်ဗျားဘုရားဖြစ်လို့ တစ်
ယောက်တည်းထွက်လားတာလို့

သူမ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ရှမ်းချင်းအသတ်ခံရသည့်အကြောင်း
တို့ကို ပြောပြ၏။

ထိုလူသုံးယောက် ပည် ယင်းသတင်းကြားရသောအခါ
ရုတ်တရက်

စသောမပြောနိုင်တော့ဘဲ သူမကို ဝေးမေ့ ကြည့်နေကြ
သည်။

ကျွန်တော့ နာမည်ဝုဆန်းပါ

လူက ကျွန်ရှိ နည့်လူနှစ်ယောက်ကိုမိတ်ဆက်ပေးသို့က်လေ
သည်။

သူသည် ပိန်ပိန်ပါ၊ပါ၊လူနှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးလေ
သည်။

သူနာမည်စုတ

သူနာမည်က စုအော့

ဝုဘန်က မေး၏။

အခုညီမလေးက ဘယ်ကိုသွားမလို့

သူမက ရှောင်စု၏စီခဉ်ချိတ်အရ စေ့အင်းနှင့် အတူ ထွက်
လာကြောင်း...

လမ်းခရီး၌ လူစုခွဲခွဲကြောင်းနှင့် ကျင်းယုံထံသွားမည် ဖြစ်
ကြောင်း ပြောပြ၏။

ဝုဘန် အတုန်ကြားစဉ်းစား၏။

ပြီးမှ...

ညီမလေး တစ်ယောက်တည်း ဆွေးရတာ အန္တရာယ်များ
အယ်၊ အစ်ကိုတို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်

သူမ ဝမ်းသာသွား၏။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်

ဝုဘန်သည် ကျွန်ရှိ နည့် လူနှစ်ယောက်နှင့်တိုင်ပင်လိုက်လေ
သည်။

စတင်စုအော့တို့၏ ချိန်အန်းမြို့တော်သို့ သွားရန်ဖြစ်လေ
သည်။

၄၀၊ တက္ကသိုလ်သီအာဆောင်း

ဝူတန်သည် ရှမ်းရှမ်းအား ကျင်းရုံထံသို့ ရောက်သည်အထိ လိုက်ပို့ရန်ဖြစ်သည်။

လူတို့သည် တစ်ခဏအနားယူပြီးနောက် လူခွဲစုစား ထုတ်ခွဲသွားကြလေတော့သည်။

* * *

ရှမ်းရှမ်းသည် ဝူတန်ကို အဖော်ရလိုက်သဖြင့် စိတ်ဓာတ်တဖန် ကြွလာ၏။

လူတို့သည် ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားပြီး နှစ်ရက်အကြာ၌ ကျင်းရန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ကျင်းရန်မြို့သို့ ရောက်လေသောအခါ အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်က နောက်မှလိုက်လာနေသည်ကို ဝူတန် သတိပြုမိလိုက်၏။

ဝူတန်က မြင်းကို အရှိုန်လျှော့လိုက်ပြီး အသံတိုးတိုးပြောပြောလေ၏။

‘နောက်မှခု လူဆစ်ယေစစ် ငါတို့နေ့ခက် တစ်လျှောက်လုံး လိုက်လာနေတယ်၊ မရိုသားဘူးထင်တယ်’

မရက်လမ်းမှညီနေခင်များ (၁) ၄၉

ရှမ်းရှမ်းက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသော ယေကျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ရုပ်သွင်မှာ ခန့်ညား၏။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ပုံစံရှိ၏။

‘တိုက်ဆိုင်လို့များ ဖြစ်နေမလားမသိဘူး’ အခုလိုခေတ်ပျက်ကြီးမှ ခဏောင်းတဲလူနည်းပြီးခဏောင်း

ထဲလူများတယ်၊ သတိထားဖို့သင့်တယ်’ သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တည်းခိုခန်းတစ်ခန်းရှေ့၌

ခြင်းကိုရစ်တန်လိုက်သည်။ ထိုနေ့ခင်း

မြင်းများကို ဆိုင်လှလင်အားပေးကာ အခန်းတွင်းသို့ ပစ်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အနောက်ဘက်မှ မြင်းခွာသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝူတန်က လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဆူတိုနေ့ခင်း၌ ဆစ်တစ်ယောက်လုံး လိုက်လာနေသောသူသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘လူထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွား၏။ ရှမ်းရှမ်း၊ ငါတို့ ရန်သူခွဲရင်ဆိုင်ရတော့မယ်နဲ့ တူတယ်’

ရှမ်းရှမ်းက ထိုလူကို အကဲခတ်နေ၏။ ထိုလူသည် အထံသို့ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် စားပွဲထစ်လုံး၌

ထိုင်လိုက်၏။

'ငါ့ကို အရက်တစ်အိုးနဲ့ အမဲသားတစ်ပန်းကန်ယူခဲ့ပါ'
ဆိုင်လုလင်စ အရက်တစ်အိုးနဲ့ အမဲသားပန်းဆန်ကိုယူခဲ့
ချပေးလိုက်၏။

'ဆေးဝင်းလီ ဘယ်ကပြန်လဲတော့လို့လဲ၊ ခရီးပန်းလာသလို့
ပ'

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်၏။
'ကျုပ်က ယင်းယန်ကပြန်လဲတော့၊ စားသောက်ပြီ၊
ပြိုင်တော်ဝန်ကို သွားတွေ့ရဦးမယ်'

ဝုတန်နှင့်ရှမ်းရှမ်းတို့သည် သို့လူမှ အမှုထမ်းတစ်ယောက်
ဖြစ်သည် သိလိုက်ရလေ၏။

သူတို့သည် အခန်းကိုယ်စီသို့ ဝင်ရောက်အစား အနားယူ
လေသည်။

စစ်ခဏအကြောင်း

ဝုတန်တ အခန်းထဲမှထွက်လာ၏။
ထိုလူကို မတွေ့ရတော့ချေ၊
လူက ဆိုင်လုလင်ကိုမေးလိုက်၏။
'ခုနစ်ညည်သည် ထုတ်သွားပြီလား'
ဆိုင်လုလင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'ဟုတ်ကဲ့၊ ပြန်သွားပါပြီ'
'သွားမည်က ဘယ်လိုခေါ်လို့'
'ကောင်းလီလို့ ခေါ်ပါဇာယ်'
ထူသည် ဆိုင်လုလင်ကိုမေးပြီး ထုတ်စားခဲ့လေ၏။
ထိုနေ့အထိ။

ရှမ်းရှမ်း၏အခန်းသို့ တွေးရောက်၍ မှားကြီးလိုက်စေ
သည်။

ညီမလေး၊ တံခါးကို သေသေချာချာပိတ်ပြီ၊ အိပ်ပါ၊
ကျုပ်တို့လူနေ့အထိလိုက်သွားပြီး စုံခမ်းဦးမယ်'

ရှမ်းရှမ်း၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ သတိထားသွားပါအစ်ကိုကြီး'
စွာစ ပြုံးပြပြီး ထွက်ခွာသွားလေသည်။

လူမသည် အိပ်၍မရပါ။
လူပြန်အလှူကို စောင့်နေလေသည်။
တုန်းမေးစဉ် 'သံချက်ခေါက်သံ ကြီးလိုက်စေသောအခါ
တံခါးခေါက်သံကိုပါ ကြီးလိုက်ရလေ၏။
လူပြန်လှူပြီဟု ရှမ်းရှမ်းထင်မှတ်လိုက်၏။
ထိုကြောင့်
တံခါးကို ပွင့်ပေးလိုက်၏။
လူတစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်
လာလေသည်။

၅။ စန္ဒြိယိုလ်သိစာအောင်

စန္ဒြိယို သေသေချာချာကြည့်လိုက်ရာ ကောင်းလိဖြစ်ခဲ့
သည်တို့ တွေ့လိုက်ရလေ၏။

လူမ ထိတ်လန့်သွား၏။

ခေးကိုဆွဲထုတ်ပြီး နေ့စက်ဆုတ်သွားလေ၏။

ရှင်ဖေဘုယ့်သူလို့ အချိန်မတော် တာကိုစွန့် အခန်းထဲ
ဝင်လာတစုလဲ

ထိုလူထဲ ပြုံး၍ ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းလှမ်းပြီး ခေးကိုလူယူ
ကြီးစားလိုက်၏။

သူမ ဒေါသထွက်သွား၏။

ဇားဖြင့် ဝေယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုလူစာ နေ့စက်သို့ ဆုတ်မသွားဘဲ လျင်မြန်စွာ ရှေ့
ဆွဲပြီး ရှမ်းရှမ်း၏ ဘယ်ဘက်ပခုံးကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။

လူမသည် လက်တစ်ဖက် ထုံချင်ဆွေးပြီး ခုန်အားထုတ်
ဘဲ ပျော့စေ့စွာ၏။

ဆက်ထဲမှခေးအည်း လွတ်ကျသွား၏။

စောင်းလိစာ ကြီးတစ်ချော့ခင်းထုတ်ယူပြီး ဖြုံးဖြတ်
သည်။

'ကြော့အန်ပါနဲ့၊ မင်းကို ဒုက္ခဝေးတစမဟုတ်ပါဘူး။
အကျိုးရှိအောင် လုပ်ပေးတာ'

စောင်းလိက ပြောပြီး သူမကိုတုတ်နှောင်လိုက်၏။

စောင်းလိသည် သူမကိုပေးချီပြီးနောက် ပြန်လည်
ခွာသွား၏။

တူကောအကြား၌ အလွန်ကြီးမားသော ခြံဝင်းတစ်ခုသို့
ရောက်ရှိလာလေ၏။

စောင်းလိသည် ပေါ့ပေါ့စွာဖြင့် နံရံကို ကျော်လွှားဝင်
ရောက်သွားလေသည်။

ခြံဝင်းထဲ၌ ကြီးမားသော အဆောက်အအုံတစ်ခုရှိသည်။
ညောင်ခန်းမကြီးထဲ၌ မီးရှောင်များကို မြင်ထွေရ၏။

စောင်းလိက ညောင်ခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် လူတစ်
ယောက်က လှပသော ကွပ်ပျစ်တစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်နေ၏။

ထိုလူ၏ပုံဟန်မှာ အလွန်အထိတ်တမ်းကျန်း၊
သုတ် သဘောကျစွာပြုံးလိုက်၏။

'ဘယ်လိုဟာမမျိုးရဘူးလဲ'

စောင်းလိက ပြောလိုက်၏။

'တောင်ပိုင်းသွန်းတူတယ်'

ထိုလူ၏ပြုံးလိုက်၏။

စောင်းလိက သူ့ဆီ ပိုင်းကစင်းပါတယ်။ သတင်းမပေါက်

ကြားပေးပါ။

'မြို့တော်စနီကသဘောကျရင် ကျွန်တော်မျိုး ပင်ပန်းရကျိုး
နပ်ပ ပြီ'

မြို့တော်စနီက သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်သည်။

'ချော့...ငွေတစ်ရာယူသွား'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

'မင်းသွားနိုင်ပါပြီ'

ထောင်းလိမ္မာ ဦးညွှတ်ပြီ၊ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိုနောက်...

အခန်းတံခါးဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

ရှမ်းရှမ်းက မြို့တော်ဝန်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်မမှား ဘာအပြစ်ရှိလို့ အခုလို့ ခေါ်လာရတာလို့

အပြစ်မရှိပါဘူးကွယ်

ထွက်ရှမ်းရှမ်းထံသို့ ချဉ်းကပ်လစ၏။

မင်းကိုခေါ်လာတာ၊ ငါ့အားနားထေးခင်ရင် ခုကွမရတဲ့

အပြင် ငွေစရည်းမယ်ကွယ်

ရှမ်းရှမ်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

ရှင်အ မြို့တော်ဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီ၊ ဒါလေစစ်အတွင်း

သိကွဲပျက်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်တိုးတက်မလဲ၊ ရှင်က နေ့

လေစစ်မှ တန်းဖိုးမရှိတဲ့ လူထိုရစ္ဆာန်

မြို့တော်ဝန်အ ရယ်မောလိုက်၏။

မင်းပြောချင်တာပြောစမ်း၊ ငါ့အကြောင်းသိရမယ်

လူသည် ရှမ်းရှမ်းအား၊ ဖမ်းဆီးရန် ထပ်၍ စွန့်ပြင်လေသည်။

ရုတ်တရက်—

ပြတင်းပေါက် ပွင့်သွား၏။

လေထဲမှ ချက် တိုက်ခတ်လာသည်။

စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ငြိမ်းသွားသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်အတိုက်သွားသည်။

လူရိုက်တစ်ခုသည် ပြတင်းပေါက်မှ အခန်းထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လာပြီ။ ရှမ်းရှမ်းအား လျှပ်တစ်ပြစ်ပေ့ ချီ၍ပြတင်းပေါက် မှပင် ပြန်သည် ခုန်ထွက်သွား၏။

ရှမ်းရှမ်းသည် ဒီမိအားပေးချီလာသောလူမှား သေ၊ သွယ် သေလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုလူက အသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

မခံကြားတပါနဲ့၊ မင်းကိုအာဇာနည်တာ

ရှမ်းရှမ်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

လမ်းခွဆုံသို့ရောက်သောအခါ ထိုလူက ရှမ်းရှမ်းကို ကြီး

ပြောပေးလိုက်သည်။

စူးမက ခပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မကို အခုလိုလားစာယံတာ စွေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊

ကျွန်မမှားမည် ရှမ်းရှမ်းလိုခေါ်ပါတယ်

ထိုလူက ပြောလိုက်သည်။

ကဲ...အချိန်မရှိဘူး၊ ဒီကနေ မင်းအမြန်ဆုံးထွက်သွားမှ

ဖြစ်မယ်

၅၆ စက္ကသိုလိသီစာအောင်

ထိုလူကပြောပြီး ငွေတုံးတလေးထည့်ထားသော အိတ်
တလေးအစ်အိတ် လှမ်းပေးလိုက်သည်။

သူ့ကျော၌ လှယ်ထားသောခွေးဘိုလည်း ပြုတ်ဝေးဖို့တိ
သည်။

အမ်းမာသုံးဖို့ ကျပ်စုဆောင်းထားတဲ့ခွေကိုပဲ ယူသွားပါ
တော့

ရှမ်းရှမ်းသည် စမ်းစရိတ်နှင့် စားသေ့စက်ဖွယ်ရာများ
အတွက် ခွေအမှန်တကယ်ပင် လိုအပ်နေသဖြင့် ကျေးဇူးတင်
စွာ လက်ခံလိုက်ရလေသည်။

'ကျေးဇူးမမပါဘူး အစ်ကိုကြီး'

သူ့မကပြောပြီး တေခင်ဘက် ပမ်းအတိုင်း ခြေလှမ်းကျကျ
ထုတ်ခွာလွှဲခးလေတော့၏။

အယ်တင်ရှင်

ညနေ၊

မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းသဖြင့် ရှမ်းရှမ်း၏တစ်ကိုယ်လုံးစိဉ့်
သွေးဝေ၏။

ဆူမ ဝည် တည်းခိုခန်းအစ်ခန်းတွင် အခန်းငှားလိုက်ပြီး
အဝတ်တစ်စုံဝယ်၍ လဲလှယ်လိုက်၏။

သို့သော်...

သူမသည် မိုးထဲသေထဲ၌အချိန်ကြာမြင့်စွာခန်းခြင်းကြောင့်
အိပ်ရာထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်ခက်ခက်ပူပြီး
အတိလစ်သွားလေသည်။

၅၀ တက္ကသိုလ်သံစာအောင်

မရုဏလမ်းမှညီနောင်များ (ပ) ၅၉

နောင်တစ်နှစ်နဲ့နတ် ဆိုင်လုံလင်၏ ရေနှေးအိုးလာရေထိ ပိုပေးသောအခါ ဧည့်သည်မိန်းမလေး ဖျားနေသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

ထိုကြောင့်...

ဆိုင်ရှင်အားသတင်းပို့လိုက်ပြီ။ ဆိုင်ရှင်က သမားတော် တစ်ယောက်ပင်ပိတ်၍ ကုသပေးလေ၏။

* * *

သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် စုမသတ်ရဲလားလေ၏။

ထိုကြောင့်...

စုမသည် တစ်ဖက်ခန်းမှ ပြောဆိုနေသော စကားသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

သမားတော်ကြီးက လက်လျှော့လိုက်ပြီလို့ပြောတယ်။ ကြည့်ရတော့ အနှေးနဲ့အမြန်ပေးတော့မယ်။

မိမိကားကြောင်း ပြောနေသည်ကိုသိလိုက်ရသဖြင့်သတိထား၍ နားထောင်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှ စကားသံများ ထပ်၍ထွက်ပေါ်လာသေးသည်။

‘ငါ ဣန္ဒရီနီးဆီ တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့တယ်။ သူ့ခေါင်းထွန်းနားမှာ ငွေတုံးထည့်ထားတဲ့အိတ်ကလေးတွေတယ်။ ငွေများများစားစားတော့ရှိဦးမယ်’

‘ဟာ...ပူတာစပဲ’

‘ညကုမ္ပဏီ ငါတို့ တိတ်တိတ်လေး ဝင်ခိုးမယ်’

‘အင်း...လုပ်သာလုပ်ရမယ်။ စိတ်ထဲမှာ သိပ်တော့မစေခင်’

သူ့က

စုတို့၏ စကားသံသည် တိတ်ဆိတ် သွား၏။

ရှမ်းရှမ်း၏ ရင်ထဲ စိုးရွိမိသည်။

ဆိုင်လုံလင်ရေထိစားလျှင် စုမက အကျိုးအကြောင်းပြော

ပြီ အကူအညီ တောင်းနိုင်၏။

သို့သော်...

ညမှောင်အေးသည် အထိ ဆိုင်လုံလင်အ ရှေ့ဖလားဝါ

ချေ။

ဤသို့ဖြင့်...

သန်းခေါင်ယံသို့ ရောက်လာသော အချိန်၌ ရှမ်းရှမ်းမှ သတိမေ့သွားလေ၏။

အချိန် မည်မျှ ကြီးသူ့အမုန်း မသိပါ။
တစ်စုံတစ်ခုသော အသံကြောင့် ရှမ်းရှမ်း သတိရလာစေ
သည်။

ထိုအခါ...
အခန်းထဲသို့ လူနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

ထူးမသည် ထိစိစိတုန်လှုပ်မိ၍ အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်
သည်။

‘ဆုခိုးဗျို... သူခိုးဗျို’
စူးမ၏ အသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ် လာစေတော့
သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်ဆွေး၏။
အတန်ကြာမှ...

တစ်ယောက်က စီးဆွဲထုတ်ရင်း ရှေ့တိုး လာ၏။
‘မကော်နဲ့ အော်ချင် သတ်ပစ်မယ်’

သူမက ထပ်မံ အော်လိုက်၏။
‘ကယ်ကြပါရှင်’

ထိုလူ ဝေါသထုတ်သွေး၏။
‘ဗီးလာဇ်တောင် အော်ချင်တော့ သေပေတော့’

စကားဆိုးလျှင် ထိုလူက ခားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။
သူမက ရှိသမျှ အင်အားကို ညှစ်ထုတ်၍ ခေါင်းရင်းမှစား
ကို ထုတ်ကာ ခံဝေးလိုက်၏။

‘ခြင်း’

ခားချင်းထိသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ် လာစေတော့
သည်။

ထိုလူ မျှပြီး ပြီးမိ၏။
‘သေခါနီးတောင် ဇေးဆေး မသေချင်ဘူးပေါ့၊ ဈာန်က
ခုတ်ပိုင်း ပေးရမှာပေါ့’

ထိုလူက စကားဆိုးလျှင် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စေ
သည်။

ထိုစဉ်...
စူးရှသော စကားသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ် လာစေတော့
သည်။

‘မင်းတို့ အရှင်မရှိဘူးလား’
စကားသံနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဝင်
လာသည်။

‘ဟင်’

‘ဟာ’

အဘိုးအိုကား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ထိုလူနှစ်ယောက်
မျှတ်နှုတ်ပျက်သွားကြ၏။

ထိုနေ့စဉ်...

ချက်ချင်းပင် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားကြလေ၏။

အဘိုးအိုက ရှမ်းရှမ်း၏ လက်ခံကာကွယ်ပေး အမ်းသပ်
ကြည့်လိုက်၏။

သူသည် အတန်ကြာ စမ်းသပ်ပြီးနေစေ ဖြည့်နာစွာ ပြီး
မိတ်၏။

၆၂ စက္ကသိုလ်သီအာစင်

လူမ၏ ကိုယ်လုံး ပူနေ့၊ ဇာသည်၊
လူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သက်တေနှင့် သက်သေ ခံစေ၊
လိုက်ရသည်၊

ထိုနေ့စဉ်...
မျှော်လင့်ချက် အိပ်ပျော်သုံးလေသည်။

၁၀၀၀

ဆရာ

နေရောင်ခြည် ပြာကျနေသည်၊
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သေယာလှပနေ၏၊
'ဒေါ်...ဒေါ်'

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ရှမ်းရှမ်း၊ အိပ်ယာမှ နိုးလာလေ
သည်၊

လူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါး လန်းဆန်းနေသည်၊
နာကျင် ကိုက်ခဲသော ဓဝဒနာကိုလည်း မခံစားရတော့
ချေ၊

ယခုမှ...

၆၄ တက္ကသိုလ်သိတအောင်

လူမသည် မိမိအား ကုသပေးသော အဘိုးအိုကို ထက်ရမိသည်။

‘ဒေါက်...ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံ ထပ်မံ၍ ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ဝင်ခဲ့ပါရှင်’

ဆိုင်လုလင်က ဆန်ပြုတ် ငန်းကန်ကို တိုင်၍ ဝင်ရောက်လာတော့၏။

ဆူဆူ ရှမ်းရှမ်းအား ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်၏။

‘အစ်မလေး၊ တော်တော် နေအောင်နေပြီပဲ’

‘စာတံပါတယ်ရှင်’

ဆိုင်လုလင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၏။

‘အစ်မလေး၊ သိပ်ကံဆောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တောင် လတ်လွတ် လိုက်ပြီ ထင်နေတော့’

လူမက ဆိုင်လုလင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘ခါနီး ကျွန်မကို ကုသပေးတဲ့ အဘတောင် တွေ့မိဘေးမယ်’

ဆိုင်လုလင် ပြုံးလိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ - သူ ဟိုဆုတ်အခန်းမှာ တည်းပါတယ်၊ ဒီဆန်ပြုတ်ကို ဝယ်ခဲ့တာပါ’

လူမမှ အလွန် ဆာလောင် မှတ်သိပ်နေသဖြင့် ဆန်ပြုတ်ကို အားပါးတရ စားစေလိုက်၏။

ထိုနေ့နက်...

ကောရလမ်းမှည့်ဒေသများ (၁) ၆၅

လူမက ဆိုင်လုလင်အား အဘိုးအိုထံ ပို့ပေးရန် အကူအညီ တောင်းရလေ၏။

ဆိုင်လုလင်က အစ်ဖတ်ခန်းသို့ လိုက်ပို့ပေး၏။

အဘိုးအိုမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိရမည်အထိ ခန့်မှန်းရှလေသည်။

လူမက ခူးထေးတံ၍ ဝါရစ ပြုလိုက်၏။

‘ကျွန်မ အသက်ကို အယ်ဒီတူအတွက် တွေးစူးတင်ပါတယ်အော်’

အဘိုးအိုက လူမကို အကဲခတ်ကြည့်၏။

‘မင်းနားမည် အယ်လိုခေါ်လဲ၊ ဘာကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်လာရတာလဲ’

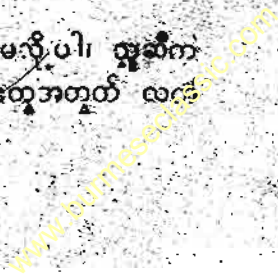
လူမ ပြုံး၏။

‘ကျွန်မနားမည်ရှမ်းရှမ်းပါ၊ အစ်ကိုရှမ်းချင်၊ ဒဲ့အတူချန်အန်၊ ဒို့လာယင်း၊ အစ်ကိုက ရန်သူလက်ချယ်နဲ့ သေဆုံးသွားလို့၊ ကျွန်မကုန်ခဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာပါ’

လူမက အဖြစ်အပျက်တို့ကို အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မက ဆရာကြီး ကျင်းယုံဆီ ထွားမလို့ပါ၊ ထူးဆန်းဆန်းညာသင်ပြီ၊ အစ်ကိုနဲ့ ဆူရဲထောင်တွေအတွက် လက်အောက်ခံပေးမလို့ပါ’

အဘိုးအိုသက်ပြင်းချစ်။

'မင်း ငါနဲ့ နှစ်နှစ်တော်တော်စောစောတယ်၊ မင်းအစ်ကို ရှမ်းချင်းက လေပေ့ဂိုဏ်းပင် တစ်ယောက်ထဲ ကျုပ်နာမည်ထဲ တုကု လေပေ့ဂိုဏ်းချုပ်ပဲ'

သူမသည် တုကုဟူသည့်အမည်ကိုကြားရသောအခါ... ထိုခန့်မိမိတတ် ဝမ်းသာမိ၏။

တုကုက...

'အေးပေါ့လေ ကံတရားဆိုတာခေမိသာ၊ ကျွင်းယုံထဲ ကိစ္စ တစ်ခုနဲ့ မြေအထိပိုင်းနယ်ကိုသွားပြီ၊ မင်းမဆွေးနဲ့တော့၊ အထိ စားချေဖို့ကိစ္စလဲ ခဏထာ၊ အခုအရေးကြီးတာအစ မင်းကိုယ် မင်း ကာကွယ်နိုင်ဖို့ ငါက လိုအပ်တဲ့သိုင်းပညာကို သင်ပေးပါ မယ်'

သူမ ခူးထောက်၍ ရှိခိုးလေ၏။

'ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဆရာ'

တုကုက သူမကို အကဲခတ်၏။

'မင်းလုံးဝပျောက်ကင်းသွားမှ ငါ့နေအိမ်လို့ခေါ်ပေးပါ'

သူမ ဦးညွတ်၏။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ'

ပညာအခမူ

နေ့ခက်တစ်နေ့နံနက်...

တုကုသည် ရှမ်းရှမ်းကို ခေါ်ဆောင်၍ ကြီးကြွေးစောင့်သို့ ထုတ်လွှာခဲ့ကြသည်။

ကြီးကြွေးစောင့်ပေါ်သို့ ဝင်ရောက်သည့်နေ့မှပင် တုကုက ရှမ်းရှမ်းကို သိုင်းပညာတို့ကို သင်ကြားပေးလေသည်။

သုံးလ...

သုံးလဟူသည့် အချိန်ကုန်ဆုံးလေ၏။

သူမသည် သိုင်းပညာတို့ကို ကြိုးစား၍ လေ့ကျင့်သဖြင့် အလွန်လျင်မြန်စွာတိုးတက်လာလေ၏။

တုကုသည် တောင်ထိပ်ပေါ်၌ အရားထိုင်နေစဉ်...

သူမ၏ မြေကွက်လပ်၌ သိုင်းလေ ကျင့်နေ၏။

သူမသည် သိုင်းကွက်တစ်ရာခန့် ခေ့ ဖျင့်ပြီးနောက်အတ္ထု အနားယူလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

အသံခပ်မာမာအသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခေါင်းမေ့ကြည့် ဝေရာ...

မျှော်လင့်လေးစာစိစေခင်သည် သစ်ကိုင်းပေါ်၌ ထိုင်၍ လက် ခုပ် အစာဝါးတီးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုမျှစမ်းလေးသည် တုကုအထူးလေ ကျင့်ပေးထားသည့် မျှော်လင့်လေးပင်ဖြစ်လေ၏။

သူမ ပြုံး၏။

‘ဆင်းခဲ့ပါ၊ မျှော်လင့်လေး။’

မျှော်လင့်လေးသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလေ၏။

မြေပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် ရှမ်းရှမ်းကို ဇာတ်သီးဖြင့် ထိုး လေသည်။

မျှော်လင့်လေးလက်ထဲမှ ဆစ်ကိုင်းဖြင့် သူ၏ခဏားကို ဝေခ အထိအစာထိဝတ်ကိုရိုက်ချ၏။

ထူးမ လက်ခတ်ရာရအားမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ခေးကိုလွတ်ချ သည်။

ထိုအခါ...

မျှော်လင့်လေး၏ ခေးကိုပစ်လွှဲလေ၏။

သူမထိတ်လန့်မိ၏။

ထိုခဏားသည် တုကုအားထားသော ခေးဖြစ်၏။

ထိုစဉ်...

‘မျှော်လင့်လေး၊ ချားခနဲလှည့်၍ မြေလွှားလွှားလေတော့ သည်။’

‘ငါ့ခေးပြန်ဝေး’

မျှော်လင့်လေးက လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ မတ်ခဏေ နေသည့် ခေးခင်နံရံပေါ်ပြေးအက်ဆွေး၏။

သူမမှတစ်ဆင့် မျှော်လင့်လေးနောက်ထပ်ကြိပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့ သည်။

မကြာမှီ...

သူမသည် တောင်နံရံပေါ်သို့ မပေးမဟိုက်ဘဲ ချောမောစွာ ခုန်နိုင်ခဲ့၏။

သူမသည် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိအော့မှ မိမိကိုယ်ကို အလွန်အံ့ဩမိလေ၏။

ဤညှစ်မီး ဘာလို့လို့နဲ့ ငါ့အောင်ပေါ် ရောက်လာခဲ့ပါ သည်။’

သူမ အရပ်လေးမျက်နှာ လှည့်ကြည့်ရာ မျှော်လင့်လေးကို တွေ့ရတော့ချေ။

၇၀ စက္ကလီလိသီဟအောင်

မရကလမ်းမုညီနေခင်များ (ဗ) ၇၁

တေးတော့ မျောက်လေး တယ်ရောက် သွားပါလိမ့်
ထိုစဉ်—

မျှော်စင်လေး၏ ကျယ်သေခင်သည့်အော်သံကို ကြားရအေး
သည်။

ဝေးဝေးတစ်ဖက်တစ်ချွန်အေးစိမ့်မုတေအေးနေခြင်း ပြစ်
သည်ကို သိရှိရလေ၏။

သူမ သေချာကြည့်မသဘာအခါ...

တေးခင်နံရံအော်စိမ့်ဝေးသေခင်နေရာတစ်ည လိုက်ဂူ တစ်ခုရှိ
နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

မျှော်စင်လေးသည် လိုက်ဂူထဲ၌ သစ်သီးများ စားနေ လေ
သည်။

သူမ၏ မျှော်စင်လေးရှိရာလိုက်ဂူထဲသို့ ဆင်းစွမ်းလေအော့
သည်။

သူမ လိုက်ဂူထဲရောက်အာသည်အခါ မျှော်စင်လေးထံ
မတော့ရတော့စေချေ။

လိုက်ဂူ၏အနောက်ဘက်မှာ အဝင်ဝမှတည်းပြီး အတွင်း
ဘက်၌ ကျယ်ဝန်းလှပေ၏။

လိုက်ဂူထဲ ဝင်မိလိုက်သည်နှင့် အေးစိမ့်သေခင်လေးများ
တိုက်ခတ်လေလေ၏။

ရှမ်းရှမ်းတ လိုက်ဂူအဝတွင်ရှိသော သစ်ကိုင်းခြေစိမ့်များ
ကို တောထဲယူ၍ လိုက်ဂူထဲ၌ မီးပုံတစ်ခုမျှလိုက်လေသည်
ထိုနေ့စွယ်

မီးအလင်းရောင်ဖြင့် လိုက်ဂူတစ်ခုလုံးကို အကဲခတ် ကြည့်
လိုက်သည်။

မျှော်စင်လေးသည် မည်သည့်နေရာထဲ ထွက်သွားမုန်း
မသိပါချေ။

လိုက်ဂူနံရံပေါ်တွင် လှုပ်ရှားထွင်းထွေးသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရလေ၏။

ကိုလူရုပ်တိုင်းတွင် လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုစီရှိကြသည်။
သူမ သေချာချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်

ထင်းလှုပ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ထူးခြားသောသိုင်းကွယ်များ
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

သူမထဲ စဉ်းစားမင်း အတွင်းဘက်သို့ ဆတ်၍လျှောက်
လေခဲ့၏။

ဝါးတစ်ချက်ခန့်အကွာသို့ ရောက်လေသောအခါ အလယ်
အညီတညီ၌ ဈေးကရုပ်ဆင်းတုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

သူမ ပျောက်ဆုံးသွားသည်ခင်းသည် ထိုခဏအထိဆင်း
ရုပ်ထုရှေ့ မြေကြီးပေါ်၌ စိုက်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

ရှမ်းရှမ်း စမ်းသေသွားပြီး ခမ်းကိုနတ်ယူလိုက်၏။
သူမ ခမ်းကိုဆွဲနတ်လိုက်စဉ် ကျောက်ဆင်းရုပ်ဘေးရှိ နံရံ

ပေါ်၌ စာများရေးထား သည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။
ထူးကဲ အနီးသို့ ထပ်၍ကြည့်လိုက်၏။

၇။ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

အရိပ်မဲ့လို့ ကိစ္စ၏ အမှုအနှစ်ကို ဘာသို့ကံသုအတွက် ထား
သည်။

လှမှ စိတ်ဝင်စားသွား၏။

ထို့နောက်

နံရိုးမပါမှ လူရပ်များကို ထပ်မံကြည့်ရှုပြန်သည်။

ကြည့်ရှုလေလေ စိတ်ဝင်စားလေလေ ဖြစ်လာစေသည်။

ဤလိုက်ဂူသည် သာမန်လို့ ကိစ္စတစ်လုံးမဟုတ်ဟု သူမ နား
မည်လိုက်၏။

မျှော်ငှက်လေးသည် သူမ၏ခါးကို လှယူ၍ ဤလိုက်ဂူသို့
ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းမှာ မိမိအား ဤလိုက်ဂူသို့ ရောက်ရှိအောင်
ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကိုလည်း သံသယဖြစ်မိလေတော့
သည်။

— ၈ —

အရိပ်မဲ့သိုင်း

ရှမ်းရှမ်းမှာ လိုက်ဂူထဲမှ ပြန်ထွက်လာ၏။
လူမသည် မိမိနေထိုင်သည့်နေရာသို့ ပြန်ရောက်လာလေ
သည်။

ထိုအခါ...

စာတစ်စောင်ကိုတွေ့ ရ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

'ရှမ်းရှမ်း၊ ငါ့ အရေးကြီးကြီးကို စွန့်လို တောင်ပေါ်
ကဆင်းသွားပြီ။ သိုင်းပညာပြည့်စုံမှ စီမံမြို့ကို ခြန်
လဲခဲ့မယ်'

တုရ

ဣမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။
 'အင်း...ငါ ဆိုင်းပညာပြည့်စု ဖြစ်ဆိုတာ မျှော်တိတလေးကို နိုင်မဖြစ်မယ်'
 သူမသည် တွေးတောရင်း စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အိတ်ထဲထည့်လိုက်၏။
 ဖယေခင်းတိုင်များနှင့် ကြိုးအစ်ချေခင်းယူ၍ လိုက်ဂူရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။
 သူမသည် ကြိုးတစ်စကို ကျွေးဖော်တုံးတစ်ခု၌ ခိုင်ပြစွာ ချည်ထားလိုက်၏။
 ပြီးမှ--
 ကြိုးကို လိုက်ဂူရှိရာအထိ တန်းလန်းချထားလိုက်စေသည်။
 ကြိုးဖြင့်ဆင်းရသောကြောင့် လိုက်ဂူထဲသို့ အလွယ်တကူ ဖင် ရောက်ရှိလာ၏။
 သူမသည် ဖယေခင်းတိုင်ကို ထွန်းလိုက်၏။
 ယခု--
 သူမသည် လိုက်ဂူထဲမှအခြေအနေကို စောင်းစွာ မြင် တွေ့နိုင်ခဲ့လေသည်။
 လိုက်ဂူတစ်ခုလုံးမှာ ဝင်ပေါက်မဲ့လှ၍ အခြားထွက်ပေါက် မရှိချေ။
 သို့သော်--
 တေးစီမိုသည့်လေသည် မည်သည့်နေရာမှ တိုက်ခတ်နေတယ် သနည်း။

အတန်ကြာအောင် ကြည့်ရှုပြီးနောက် နံရံပေါ်မှလူရုပ် များကို လေ့လာကြည့်ရှုလိုက်၏။
 'ဣမသည် အလွန်ဥာဏ်အောင်းသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
 ဣမသည် နံရံရှေ့၌ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရုပ်ပုံတစ်ခုချင်း၏ လှုပ်ရှားမှုများကို သေသေချာချာ လိုက်၍လေ့လာလိုက်လေ သည်။
 သူမသည် ရုပ်ပုံများ၏လှုပ်ရှားမှုများကို တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ လေ့လာ၏။
 သူမသည် အမှန်တကယ်ပင် ထက်မြက်သည့်သိုင်းကွက်ဖြစ် သည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။
 သူမသည် စိတ်ဝင်စားလစသဖြင့် ရုပ်ပုံများ၏လှုပ်ရှားမှု များကို တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် လေ့လာလိုက်လေ၏။

နေ့တစ်နေ့ --
 ရှမ်းရှမ်းသည် တေးသေစာဖွယ်ရာများယူ၍ လိုက်ဂူထဲသို့ ရောက်လာပြန်သည်။

၆၆ တက္ကသိုလ်သီအေးခင်

သုမသည် နံရံပေါ်ရုပ်တုများ၏ လှုပ်ရှားမှုအတိုင်း လေ့ကျင့်ခနင်း

ဤသို့ဖြင့်

သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ စူးမသည် နံရံပေါ်မှ သိုင်းတူကံ ခြောက်ဆယ့်လေးကွတ်စလုံး ကျွမ်းမှတ်နိုင်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ—

ဆူးမသည် အရိပ်မဲ့သိုင်းကို ဆေးကျင့်တတ်မြောက်အားပြီ ဖြစ်သည်။

နေရောင်ခြည်သည် လိုက်ရုံထဲသို့ တိုးဝင်လာစေသည်။ ရှမ်းရှမ်းသည် ကျောက်ဆင်းတုကို ဧကန်၍ လေ့လာလိုက်သည်။

ထိုကျောက်ဆင်းတုသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးဖြင့် လက်ရာမြောက်စွာ ထုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့အကယ်

မည်သည်ရှိ ယင်းချစ်မှု မတွေ့ရချေ။

ဆူးမက သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်ရှုသောအခါ ကျောက်ဆင်းတုရှေ့၌ ရှိနေသည့် မြေကြီးမှာ အနည်းငယ်ပူနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သေးသည်။

ရှမ်းရှမ်းက ခားဖြင့် စောင် တူးဆွလိုက်၏။

သုံးပေခန့် တူးမိလိုက်သော အခါ မာကျောသည့် အရာ ဝတ္တုတစ်ခုအား ထိမိသွားလေ၏။

ထောအော်

ဆူးမ ဝမ်းသာသွား၏။

ဆူးမက ဆတ်လတ် တူးဖော်ဆွဲပြီး မြေကြီးများကို ဖယ်ထုတ်မိ၏။

ထိုအခါ—

နှစ်ပေကျော် သုံးပေခန့် ရှိသော သေတ္တာတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

သူးမက စိတ်ဝင်တစားဖြင့် သေတ္တာကို ပွင့်လိုက် မိလေသည်။

ထိုအခါ—

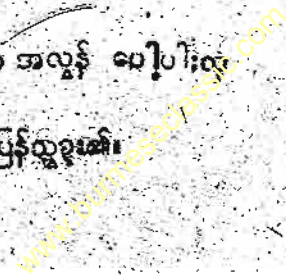
သေတ္တာထဲတွင် ဆင်စွယ်ရောင် တောအိပ် နေဆော့ ခားတစ်လက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဆူးမ ပြုံးလိုက်၏။

ခားကို ယူ၍ ဝေယမ်း ကြည့်လိုက်ရာ အလွန် ပေါ့ပါးလှသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဆူးမသည် မိမိနေထိုင်သော နေရာသို့ ပြန်ထူရ၏။

ထိုနေ့ထိ—

မိမိမှာ သိုင်းပညာ မြင့်မားလာပြီ ဖြစ်၍ ထောင်အောက်သို့ ဆင်းရန် ဆန္ဒပြင်းပြလာ၏။

သူမသည် အရိပ်မဲ့သိုင်းကို ကေခင်းစူး တတ်မြောက်နေပြီ ဖြစ်၏။

လူမအ မိမိ၏ သိုင်းပညာကို သဘောရွှေ့နေစဉ် မျောက် အလေး ပြေးလွှား ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေစော့ သည်။

ထိုမျှောက်အလေးကို တွေ့လိုက်သည့်နှင့် တုကု မှာကြား လွှားသည့် စကားတို့ကို သတိရမိ၏။

မင်း ပီမျှောက်အလေးကို အနိုင်ရမှ တောင်ပေါ်အ ဆင်း ရမယ်။

သူမက မျှောက်အလေးကို ပြုံးပြလိုက်၏။
လစဟေ...မျှောက်အလေး၊ မင်းနဲ့ငါ သိုင်းကစားကြရ အောင်။

မျှောက်အလေး၏ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ သစ် သီးတစ်လုံးဖြင့် ပစ်ပေါက်၏။

“ဝိုး...”

မမျှော်လင့်သော အပြစ်အပျက်ကြောင့် မျှောက်အလေး ပစ်လိုက်သော သစ်သီးသည် သူမ၏ နဖူးကို ထိမှန်သွားလေ သည်။

သူမဒေါသ ထွက်သွား၏။

သူမက မျှောက်အလေးကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေ သည်။

သို့သော်...

မျှောက်အလေးက ရှောင်တိမ်း နိုင်ခဲ့သည်။
သူမသည် သိုင်းကုန်နှစ်ဆယ်ခန့်တိုက်နေသည့်တိုင်အောင်

မျှောက်အလေးကို မထိဘဲ ဖြစ်နေ၏။
ရှမ်းရှမ်း စိတ်တိုလာ၏။

အရိပ်မဲ့သိုင်းထဲမှ သိုင်းကုန် တစ်ကုန်ကို အသုံး ပြုလိုက် သည်။

သူမ အသုံးပြုလိုက်သော သိုင်းကုန်သည် အလွန်လျင်မြန် ပြီး အားပါနေ၏။

‘ငုန်း’
ကျယ်လောင်သော အသံနှင့် အတူ မျှောက်အလေးမှစွဲ အဝေးသို့ လွင့်စင်စွာ၏။

သူမက မျှောက်အလေးကို သတ်ဝစ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ သည်။

ထိုအခါ...
တုကု၏ စကားကို အမှတ်ရလာသည်။

‘မျှောက်အလေးကို မမုန်းပါနဲ့၊ သူက မင်းရဲ့ရှင်သူမဟုတ် ပါဘူး၊ အဖော်ထောက်၊ တစ်ယောက်ပါပဲ’

သူမ ပြုံးမိသည်။
မျှောက်အလေးကို အသက်ချမ်းသာ မေးလိုက်လေ၏။

မျှောက်အလေးက လူးလဲထပြီ၊ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက် သွားလေ၏။

၈၀ တက္ကသိုလ်သီတတော်

သုမဏ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းရန် အချိန်ထန်ပြီဟု နားလည်
မိသည်။

သုမသည် လိုအပ်သော ပစ္စည်းအချို့နှင့် အတော်အစား
များကို သိမ်းဆည်း၍ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာ ခဲ့လေတော့
သည်။

— ၀ —

ပညာစမ်းသပ်ခြင်း

ရှမ်းရှမ်းသည် ကြီးကြွေးတောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ
မိမြို့သို့ ဦးတည်၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထူမသည် စီးရန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

မြင်းဖျားလည်း ပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်၏။

ထိုကြောင့်—

တစ်ညတာ နားရိုးခိုင်ရန် တည်းခိုခန်း တစ်ခန်း ရှိရာသို့
ချောင်းထွေး၏။

ထူမသည် တည်းခိုခန်း ရှေ့သို့ ရောက်လာသောအခါ လူ
အစ်ယောက်က အမန်းတဲတန်း ထုတ်စားပြီး သူမကို ဦးညွတ်
စူး၏။

တစ်ပန်...

တည်းခိုခန်း၌ ထိုင်၍ ရှေ့နှေးကြမ်း၊ ဘောက်နေသည့် လူ
အစ်ယောက်ကလည်း သူမကို တွေ့သည်နှင့် အမနိုးကုတန်း၊ ချွေး
ထောင့်၍ အရိုအသေ ပြုလိုက်၏။

ထိုနေ့အထိ...

သူမအတွက် သီးသန့် အခန်းသို့ လိုက်ပို့ဝေးသည်၊
ရှမ်းရှမ်းသည် အရိပ်မဲ့ ခံစားရုံ ခုတင်ပေါ်သို့ ချထူးပြု
ပစ္စည်းများ နေရာတကျ ထား၏။

ထိုအချိန်...

လူသုံးယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။
သူမအား ချွေးထောင့်၍ အရိုအစေပြုပြီး ပြန်လည် ထွက်
သွား၏။

သူမ အလွန် အံ့ဩသွား၏။

ဆိုင်လုလင်ကို မေးမြန်းလိုက်ရ၏။
'ဒီစာလူတွေကို သူစိမ်း၊ ဧည့်သည်ကို ဒီလိုမဲ့ အရိုအသေ
သလား'

ဆိုင်လုလင် ခေါင်းခါယမ်း၏။

'ဒီလို မလုပ်ကြပါဘူး'

လူမ အံ့ဩစွာသည်။

'ဒါဖြင့်...တစ်ပြစ်လို့ ကျွန်မကို ဒီအခန်းထဲ အရိုအသေ
နေတာလဲ'
ဆိုင်လုလင် ပြုံးမိ၏။

'အစ်မလေး ကြီးကြာတောင်ပေါ်ထ လာခဲ့တစု မတုတ်
အား'

သူမ ခေါင်းညှိတ်လေ၏။

'ဇာတ်ပါတယ်ရှင်'

ဆိုင်လုလင်၏ အရိပ်မဲ့ခန်းကို ညွှန်ပြ၏။

'ဒီမြို့မှာ နေထိုင်တဲ့ လူများဟာ အများအားဖြင့် ဇေယျ
ဂိုဏ်းသားများဖြစ်ကြပါတယ်။ ဇာတ်ကအရိပ်မဲ့ခန်းကို တွေ့စား
ခဲ့လေးလေးခင်းခင်းညှိတ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီဗျာ'

သူမ ခေါင်းစာဆတ်ဆတ်ညှိတ်၏။

'ရှင်တို့၏ ဆရာသမားကိုတော်တော်လေးခင်းတတ်တဲ့ လူ
တွေကို'

သူမသည် တကုမူစာ ဝေပုဂ္ဂိုလ်၏ ခေါင်းဆောင် အစ်
မောက်ထူး သိထား၏။

တကုမူလွဲ၍ အရေးပါအရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်စုနေသည်
လိုသိပါ။

ထိုကြောင့်

၈၄ အစွဲသိုလ်သီအေးအောင်

အရိပ်မဲ့ခွေးအကြောင်းကို ထုထမသိဘဲဖြစ်နေ၏။
 ဤခေယမှ လူများသည် အရိပ်မဲ့ ခွေးအကြောင်း သိကျွမ်း
 ကားကြသည်။
 စူးမသည် ဝယ်စဉ်ကတည်းက အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့်အတူ သိုင်
 ဝညာခ လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။
 ထို့ကြောင့်
 လေပေ့ဂိုဏ်းမှ လူအများအပြား သိကျွမ်းခဲ့ဖူး၏။
 သို့သော်...
 အရိပ်မဲ့ခွေး၏ ပိုင်ရှင်အကြောင်းကို တစ်ဦး အစ်ယောက်
 ပြောသံမကြားမိပါချေ။
 သူမသည် တွေးယင်းတွေးယင်းအိပ်၍မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေဆဲ
 ဆည်း။

သူ့အိမ်တစ်နေ့...
 စူးမသည် အရိပ်မဲ့ခွေးကြောင့် ပြဿနာဖြစ်လေမည်ကို
 ရိပ်သဖြင့် အရိပ်မဲ့ ခွေးကို စက္ကူဖြင့်ပတ်ထားလေ၏။
 ထိုနေ့ရက်

မရကလမ်းမှည့်နှောင်များ (၈) ၀၅

အခန်း၄၅၁ကို ရှင်းပေးပြီးနေခဏီ စီးရန်မြို့မှ ထွက်ခွာ
 ဆေး၏။
 အပြင်ရောက်သောအခါ...
 စူးမနေ့ကမှလူနှစ်ယောက်လို့လဲလောနေသည်ကိုတွေ့ရစေ
 ဆည်း။
 စူးမအနည်းငယ်မတွေ့မနပ်ဖြစ်ဆွားသည်။
 မကြာမီ...
 စူးမသည် မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။
 သူမမှာ မြင်းကိုရောင်းလိုက်ပြီး ရွှေငွား၍ စီးမင်မြို့သို့ဆွား
 နှင့် ဟန်ပြင်၏။
 စူးမ လှေပေါ်သို့ ရောက်ရှိဆွားသောအခါ...
 သူမ၏နှောင်တွင် ပါလောသော လူနှစ်ယောက် ရောက်ရှိ
 ဆေးသည်။
 ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းလာကြပြီး အခြား
 ဆွတ်တစ်စင်းပေါ် တက်လိုက်လေ၏။
 စူးမသည် ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မိမိကို အန္တရာယ် ပြုမည့်သူ
 များဟု ထင်မှတ်လိုက်လေသည်။
 ထို့ကြောင့်
 သူမက ဦးအောင်တိုက်ခိုက်ရန်ဆုံးဖြတ်၏။
 ထိုလူနှစ်ယောက်၏ လှေအနီး ရောက်လာသည့်အခါလက်
 ခံပက်ခေ ရမ်း၏။
 ထိုလူနှစ်ယောက် ခဲသွားကြောပိတ်ခံရ၏။
 စူးမက သူတို့ကို ကြည့်လေ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက် စကားပြောတဲ့ မီးစပ် ပိတ်ထားလေသည်။

ရှင်တို့ကို အသက်ချမ်းသာ ပေးလိုက်မယ် နောက်ဆိုရင် စောင့်သာဘူးမတ်

စူးမ ပြောပြီး ထိုလူနှစ်ယောက်၏ နှုတ်ပေါ်လင်္ကာဖြင့် ထောင့်၏။

စူးမ အမှတ်အသားပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေ့စဉ်

စူးမသည် မိမိလှေပေါ် ခုန်တက်ပြီး လှေအလေး စတင် ရွတ်ဖော်လေ၏။

လှေအလေး ရေစုန်ဖြင့် မျှောမပါသွား၏။ သို့သော်...

အကွေ့အထောက်များနေသဖြင့် စိတ်သွားတိုင်းတိုက်မပါ နိုင်ချေ။

သူမသည် ထိုင်ရာမှ အိပ်ငိုက်လာ၏။ 'ဝုန်း'

ကျယ်လောင်သည့်အသံကြောင့် စူးမဆက်ခနဲခေါင်းထောင့် ကြည့်၏။

ဗလှထိုးသား ရေထဲပြုတ်ကျသွားသည်။ လှေဦးမှစလည်း မီးလောင်ကျွမ်းနေသည်။

သူမက နေ့စဉ်ကိုထပျာစသော ကြည့်လိုက်ရာ... စူးမ ဆုံးမလွတ်လိုက်သည့် လူနှစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စူးမသည် ကုန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားရာ... ထိုလူနှစ်ယောက် ရေထဲသို့ ဆင်းပြေးသွားသည်။

လှေအလေး တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်သွားသည်။ ယခုမှ...

စူးမသည် အရိပ်မဲ့ခန်း လှေပေါ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို သတိရ စေသည်။

စူးမသည် ရေအောက်ဆင်၍ ဆယ်ယူရန် ရေမကူးတတ် ချေ။

လှေနှစ်သွားသောအခါ မီးများလည်း ငြိမ်းသွားသဖြင့် နိုင်ကွင်းမှ မှောင်မည်း၍နေသည်။

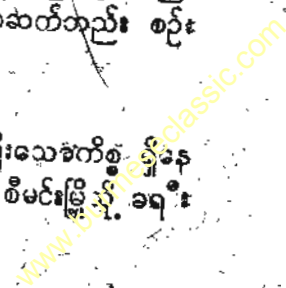
သူမ ထိုနေရာ၌ပင် ထိုင်၍ မိုးလင်းသည်အထိစောင့်နေစေ သည်။

သူမ သေသေချချစဉ်းစားလိုက်သောအခါ... ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မိမိနှင့်ရန်ငြိုးမရှိဘဲ ဇာနည်ကန်

၌နေသည်မှာ အရိပ်မဲ့ခန်းကြောင့်ဖြစ်သည်ကို နားလည်လိုက် သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ရေထဲသို့ ဆင်းသွားခြင်းမှလွတ်၍ အရိပ်မဲ့ခန်းကိုဆင်း၍ ဆယ်ယူသည်ဟု တဆတ်တည်း စဉ်း စားမိလေသည်။

သို့သော်... သူမသည် အရိပ်မဲ့ခန်းထက် ပိုအရေးကြီးသောကိစ္စ ရှိနေ သဖြင့် ဒီခန်းအကြောင်း ခေတ္တမေ့ထားပြီး စီမံမိမိ ခရီး ဆက်ခဲ့လေသည်။

ဗုဒ္ဓသည် နေ့ရောညပ: ခရီးနှင်လာရာ နှစ်ရက် ကြာ၍
စိမ်းတောင်ခြေရောက်ရှိ၏။

ဗုဒ္ဓမတေဇင်ဝေါသို့ တက်ရန်ဟန်ပြင်ရာ လူတစ်ယောက်
လမ်းပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဗုဒ္ဓမ ကြောင်တမ်းတမ်းဖြစ်သွား၏။

လူငယ်က ပြုံး၍

'ဒီတောင်မဝါကို တစ်ချင်ဟယ်ဆိုရင် ဘျှုပ်ကိုနိုင်မှ ဖြစ်
မယ်'

ဗုဒ္ဓမ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

'ကျွန်မ မှ ရှေးကြီးကျင်းယိုနဲ့ တွေ့ချင်လို့'

လူငယ် ခေါင်းညိတ်၏။

'ဘျှုပ်ကိုနိုင်ရင် ဆရာကြီးကျင်းယိုနဲ့ တွေ့ပေးပါမယ်'

'စေခင်းပြီလေ'

စကားဆုံးလျှင် ပုလဲစာ လွှဲလှဲဝါးနှစ်ပစ်ဖြင့် တွန်းထုတ်ဆေး
သည်။

လူငယ်က ငိုရှောင်လိုက်ပြီး ဗုဒ္ဓ၏ စည်မျှင်ကို ဆတ်နှစ်
ချောင်းဖြင့် ထိုးသွင်းလာ၏။

ရှမ်းရှမ်းစာ သိမ်းငှက်အစာသုတ် သိုင်းကုန်ဖြင့် ဝိုင်လေး
လက်နှစ်ချောင်းတို့ ဖမ်းဆုပ်ပြီး တယ်လစ်ဖြင့် တွန်းထုတ်ဆေး
သည်။

လူငယ် လတ်ကို ဇာပျားကယာ ရုပ်ဆိမ်းပြီး ရှောင်တိမ်းရန်
ပြင်လေ၏။

သို့သော်...

ဗုဒ္ဓ၏ လတ်ဝါးစောင်းက သူ၏ ပခုံးသို့ ကျဆင်းလေ
သည်။

'ဝန်း'

ကျယ်လောင်သည့်အသံနှင့်အတူ လူငယ်နေ့ခတ်သို့ လှိုင်စင်
သွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

'ဟား...ဟား...ဟား'

ကျယ်လောင်သည့်ရယ်သံတစ်သံခေါ်လားသည်ကို ကြားရ
သည်။

ရှမ်းရှမ်းက လှတိုကြည်ရာ ဗုဒ္ဓ၏ဆရာတုကုနှင့်ဆိုင်ယိုတို့
ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ရှမ်းရှမ်းတို့ မကြာခဏတောင်ခေါ်သို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့ကြလေ
သည်။

တောင်ခေါ်၍ ထိုအိမ်တစ်လုံးရှိ၏။

ကျယ်ဝန်းလှသည့် မဇ္ဈတိသောဓသည်။ လူဆယ်စားဝါး
ယောက်ခန့် နေနီရန် အခန်းများဖြစ်သည်။ ထား၏။

www.burmeseclassic.com

သူတို့သည် ညွှန်ခန်းထဲ၌ထိုင်ရင်း စကားစမြည် ပြောဆို
နေကြ၏။

ထိုစဉ်—
လက်နက်ပုန်းများသည် ရှမ်းရှမ်းတို့ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာ
ကြ၏။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’
တုကူကူ လက်တစ်ဖက်ဝေ ယမ်းလို့လီရာ လက်နက်ပုန်း
များ မြေပေါ်ပြုတ်ကျသွား၏။

စူမာ လစရောက်လုပ်ကြံသူသေလူကို အကဲခတ်ကြည့်
လို့၏။

ထိုအခါ—
လူရိပ်စာခံသည် တောအုပ်ထဲသို့ ခိပ်ခနဲ ပြေးဝင်စားသည့်
ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

‘မပြေးနဲ့’
တုကူကူ ဟန့်ဟားရင်၊ လူရိပ်နေခင်သို့ ပြေးလိုက်လာခဲ့
သည်။

ထိုလူသည် ပြေး၍မလွှတ်မှန်းသိတဲ့ ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။
တုကူကူ ထိုလူကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ အံ့ဩသွား
သည်။

‘ဟင်...ဆောင်းလိ’
ဆောင်းလိစ် ပြေးမလွတ်မှန်းသိ၍ တုကူအား ဆီး၍
တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

ထုကူကူ လက်ခါးဖြင့် ခုခံလိုက်၏။

‘ဝုန်း...’
ကျယ်လောင်သောအသံထွက်ပေါ်လာပြီး ဖော်ခင်လိမ္မာ
နေခင်ထွက်ထွားရသည်။

သူက မတုန်မနိုးသိ၍ကျွမ်းပစ်ကာ တောခင်အေးထံသို့ ပြေး
ဆင်းသွားလေ၏။

တုကူကူ အလွတ်မပေးဘဲ နေခင်မှ ခြေလိုက်သွားလေ
သည်။

တောင်အေးထံသို့ရောက်သောအခါ လမ်းဘေးတောအုပ်
ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပြေးထွက်လာသည်
ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအမျိုးသမီးသည် ဆတ်ခါးနှစ်ဖက်ဖြင့် တုကူအား ဆီးကြို
၍ တိုက်ခိုက်လာ၏။

သူမ၏တိုက်ခိုက်မှုမှ လျင်မြန်ပြီး အားမန်ရှိလှပေသည်။
တုကူ နေခင်ဆုတ်လိုက်သည်။

‘မင်းတ ဘယ်သူလဲ’
အမျိုးသမီးက မဲ ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

‘စန်းစီနယ်၏ အပိဝိဇ္ဇာချူအော့ကိုမသိဘူးလား’
တုကူကူ ရယ်မောလိုက်၏။

‘သိတစပေ၊ မင်းက မိန်းမစီးပြပဲ’
ချူအော့ ခေါ်သချေခင်းချေခင်းထွက်သွားလေ၏။

‘သေပေတော့’
စူမာ အပ်များဖြင့်ဝစ်ခတ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။

ထုကူကူလည်း တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သေး၏။

ထိုစဉ်--
 ရှမ်းရှမ်းက ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေ၏၊
 လူမထ တုတူအား အပျာဏယာရှင်၊ ပြုလိုက်၏၊
 'ဆရာ--ဆရာ ကျွန်မရဲ့အေးဇူးရှင်ပါ'
 တုတူ နှောင့်ဆုတ်လိုက်၏၊
 ချူအော့က တုတူကိုညွှန်ပြလိုက်၏၊
 'ဒီအတိုးကြီးစာ နှင့်ဆရာလား'
 လူမထ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏၊
 'ဇာတ်ပါတယ်ရှင်'
 ချူအော့ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏၊
 'နှင်တိုက် မန်ချူးတော်လှန်ရေးသမားတွေဆို'
 ရှမ်းရှမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်၊
 'ဇာတ်ပါတယ်ရှင်'
 ချူအော့ နှုခေါင်းရှုံ့ လိုက်သည်၊
 'မင်းတို့က တော်လှန်ရေးသမားတွေဆိုရင် မန်ချူးတွေကို
 ဓတိုက်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အချင်းချင်း ပြန်တိုက်နေရတာလဲ'
 ရှမ်းရှမ်းပြုံးလိုက်သည်၊
 'အထင်မလွဲပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့ စေပေပုဂိုဏ်းရဲ့အရိပ်မဲ့ခေး
 ကိုကောင်းလိလူစုက လုယူသွားလို့ ပြန်တောင်းနေတာပါ'
 ချူအော့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်၊
 'အရိပ်မဲ့ ခေးအတွတ်ဆိုရင် ငါပြန်ပေးမယ်'
 'ကျေးဇူးပါပဲရှင်'
 ရှမ်းရှမ်းက ချေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ချူအော့က တုတူကို ခေ ကြည့်လိုက်သည်၊
 'က--ငါဖြင့် ငါ့အေးမယ်၊ အရိပ်မဲ့ခေးကို ငါပို့ခိုင်းလိုက်
 မယ်'
 တုတူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်၊
 'ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကတိတည်ပါစေ'
 ချူအော့ ပြုံးလိုက်သည်၊
 'စိတ်ချပါ၊ ဈာန် ဘယ်အော့မှ မမုန်ကားမလုပ်ဘူး'
 လူမထ စကားဆုံးလျှင် ရှမ်းရှမ်းအားနှုတ်ဆတ်၍ လူမ
 ထွားလေသည်။

...၀...

ထံအတွင်းပြန်ဝင်လာပြီး ရှေးခရီးစဉ်ကို ပြောဆို ဆွေး
နွေးကြ၏။
သူတို့သည် ညဉ့်နက်မှပင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

ခရီး

ချူအော့ ထုတ်သွားပြီဖြစ်သည်။
ရှမ်းရှမ်းနှင့်တူတူသည် ကေခင်းလိကို လှိမ်လှိမ်ရှာဖွေကြ
ရာ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါချေ။
ထို့ကြောင့်
သူတို့ စောစင်ပေါ်သို့ တတ်လာခဲ့ကြ၏။
စောစင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ကျင်းယုံဆ ဆီကြီး
ပြောလေ၏။
'ငါ...တောင်အောက်ကို မဆင်းလို့မဖြစ်အော့ဘူး။
ကြောင့် မနစ်ဖြန်မနစ်သွားမယ်'
ထိုနေ့စဉ်

တူတူသည် အခန်းထဲမှ ထုတ်လာသည့်အခါ ကျင်းယုံဆီ
ညွှန်ခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားလေ
သည်။
'ခင်ဗျား စောစောအော့မယ်ဆို'
ကျင်းယုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'တုတ်တယ်'
ထိုအချိန်
ရှမ်းရှမ်းကလည်း အခန်းထဲမှထုတ်လာ၏။
သူမသည် ကျင်းယုံဆီထိုင်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ခေါလိုက်
လေသည်။
'ဆရာကြီး၊ မသွားသေးဘူးလား'
ကျင်းယုံ ခေါင်းခါလိုက်လေ၏။
'ငါ ပြောစရာရှိတယ်။ ထိုင်ကြပါဦး'
တူတူနှင့်ရှမ်းရှမ်းတို့ စင်ရောစီထိုင်လိုက်လေသည်။

ကျင်းယုံက တုကုတို့ကို ဝေကြည့်လိုက်၏။
 'ခေတ်ယေခတ်တည်း၊ စူး၊တေးထက် ငါတို့သုံးယေခတ်
 အတုတုသွားရင်း ပိုပြီးတောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိပြီ။ တိုင်
 ပင်မလို့ စောင့်နေတာ'
 'ဟာ...သိပ်ဆောင်းတစပေါ့'
 ရှမ်းရှမ်းက ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်၏။
 ကျင်းယုံသည် တုကုကိုကြည့်လိုက်၏။
 'ခင်ဗျား၊ ဘယ်လိုသဘောရသလို့'
 တုကု ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။
 'တောင်းပါတယ်'
 'ဒါဖြင့် ဒီနေ့မဆင်းဘဲ မနုတ်ပြန်မီး၊ ဇင်းစားနဲ့ တေး
 ပေါ်တဆင်းကြမယ်'
 စူး ဦးညွတ်လိုက်လေ၏။
 'ဟုတ်ကဲ့မပါ ဆရာကြီး'
 သူမက တုကုဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေ၏။
 'ဒါနဲ့ အရိပ်မဲ့စား၊ ခေတ်ယေခတ်အင်ဒိုသလဲဆိုတာ အရာ
 သိသစား'
 တုကု သင်ပြင်တစ်ချက်ချီလိုက်သည်။
 'အရိပ်မဲ့စားပိုင်ရှင် ချင်းစန်းဂိုဏ်းချင်တာ သိုင်းလေး
 သေးတိုင်း ကြည့်ညှိလေးစားခြင်းခံတွေ လူတစ်ယောက်
 အရိပ်မဲ့စားအပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်တံနည်းနဲ့ သိုင်းစွမ်းကို
 စားတယ်လို့ သိထားကြတယ်။ အမှန်တရား ခေတ်ယေခတ်
 ဆိုတာတွေမှ ကျုပ်စွမ်းပြေတတ်ဘူး'

လူမ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။
 ထိုစဉ်
 ကျင်းယုံ၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 'က...မနုတ်ပြန်သွားမယ်ဆိုရင် အခုကတည်းက ပြင်ဆင်
 ပြုပေအော့'
 ရှမ်းရှမ်းနှင့်တုကုတို့သည် ကျင်းယုံကိုနှုတ်ဆက်၍ မိမိတို့
 အခန်းရှိရာသို့ ထွက်သွားကြလေသည်။

နေခြည်ပြာကျနေ၏။
 ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သေယာလှပနေသည်။
 ရှမ်းရှမ်းတို့လူစုသည် မီးပွင့်တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြ
 သည်။
 ထူထိုသည် ထိုးကြိုဂိုဏ်းချုပ် ချင်းဟန်ထံ သွားရောက်
 ခန်းရန် ဖြစ်လေသည်။
 ရှမ်းရှမ်းတို့သုံးယေခတ် ရွာလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိလာ
 သောအခါ နေဝင်နေပြီဖြစ် သည်။
 ကျင်းယုံက တိုရွာလေးကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

၉၈ တက္ကသိုလ်သိတကောင့်

'ငါတို့ ဒီည ဒီရွာမှပဲတည်းခိုကြမယ်'
လူတို့သည် မိန်းမလေးဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။
ယင်၊ နေ့ဖတ်...
အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး တည်းခိုကြစေသည်။
ရွာသားများအစည်း၊ မောင်ပျို၊ နေပြီဖြစ်၍ အဆင်အ
အိမ်တစ်လုံးသို့ ခေါ်ဆောင်စွမ်းပြီး စားသောက်ပွယ်ရာများ
ပြင် တည်ခင်းစဉ်ခံလေ၏။

ပဟေဠိဆန်ဆန်

ရွမ်းရှမ်းသည် မိမိ၏အခန်းထဲ၌ထိုင်၍ နှိုးစားနေစဉ်
အဖေ၏မျက်စိဝန်းအစုံသည် အမှတ်ထောင် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့
ရောက်၍သွားလေ၏။
အမှောင်ထု၏ ကြီးစိုးနေသောကြောင့် စိမ့်သော မြင်တွေ့
ရာသည်။
လူတစ်ယောက်သည် အနက်ရောင်မြင်းတစ်ကောင်ကို စီး
ပြီး၍ ရွာလည်လမ်းအတိုင်း လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရစေ
သည်။
သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ကိုယ်ဖြူအင်္ကျီ ရင်ဆင်
စားပြီး ဦးခေါင်း၌ အနက်ရောင်ပိုးပင်၊ ခည်းရောင်ဆား
ပြင် ဗျက်နှာတို့ သေသေချာချာမြင်ရပါလေ။

သို့သော်လည်းကောင်း

သည်တစ်ယောက်ဟုထင်မှတ်၍ ပေါ့ပေါ့ တစ်
လ၏။

ဘစ်ခြားနေရာသို့ အတန်ကြာအောင်ကြည့်ပြီး
ကြည့်လိုက်လေ၏။

လှိုင်းအစုံ ပြူးကျယ်လှ၏။

မှ...

ရောင် ဝတ်စုံနှင့်လူက တံခါးစသို့ ရောက်ရှိသ
င် ဖြစ်သည်။

လဲ ထွက်ခဲ့စမ်း'

ညွှတ်စိတ်ကို ချုပ်တည်းစား ရှမ်းရှမ်းစာ

အားတစ်ခန်းမှမပြောဘဲ ဆူမကို ဝင်ရောက်ထိုက်

ပျံ့အယာအရှောင်တိမ်း၍ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်

သံ ထွက်ပေါ်လစသည်ကို ကြားလိုက်

ထွယ်ဆွနဲ့ရန်ဖြစ်နေတလွှဲ'
၍စင် တုကုလည်း ရောက်ရှိသ၏။

မရကလမ်းမှညီအနောင်များ

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသမျှ သူ
နိသားသေးစေကြောင်း တိုက်ခိုက်ရာမှ ရပ်ပြီး
ဆုတ်ပြေးသွားလေသည်။

တုကုနှင့် ကျင်းယုံတို့သည် ရှမ်းရှမ်း၏ အခန်း
ကြီး၏။

မိုးဖွဲ့လေးတို့ စတင် ရွာချလစ၏။

တုကု ပြုံးလိုက်၏။

'မိုးရွာတစ ငါတို့အတွက် အကျိုးရှိတယ်'

သို့မ မျတ်မှောင်ကုတ်မိ၏။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

တုကုက အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်၏။

'မိုးရွာတဲ့ အတွက် မြင်းခွာရာတွေ ကုန်ရစ်ခဲ့မယ်။

ထိုင်း လိုက်သွားရင် အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သိရ
မည်။

ကျင်းယုံ ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဟုတ်တယ်'

၈၂ မြင်းခြံလယ်ကဏ္ဍ

အကယ်၍ တစ်ရာကို သတိရလော့၏၊
 ကျွန်ုပ် သင်ထားတဲ့ အရိပ်မဲ့ သိုင်းပညာဟာ လျှို့ဝှက်
 သိုင်းပညာ ပြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အာဖြစ်လို့ ထင်သလောက်
 ခေ့ခေ့တောင်
 ကျွန်းယု သက်ပြင်းတစ်ခုထိ ချလိုက်၏၊
 အရိပ်မဲ့ သိုင်း သာကြွားတဲ့အခါမှ ခေ့တစ်မျိုး ဖော်
 စပ်ပြီး သေခက်ရတယ်လို့ ငါကြားဖူးတယ်၊ မင်း အိမ်ဆေး
 ကို ရလို့မသိရဘူး
 ကျွန်ုပ် မတွေ့ပါဘူး ဆရာကြီး၊
 ကျွန်းယု ခေါင်းတစ်ခုထိ ညိတ်သည်၊
 ခါပြင် အိမ်ဆေးဟာ အရိပ်မဲ့ ခေ့ရဲ့ ပြစ်လိမ့်မယ်
 ဒီလိုဆိုရင် အရိပ်မဲ့ခေ့ကို အမြန်ဆုံး ပြန်တေ့ခင်းမှ ပြန်
 ယေ့

မိုးလင်းလာပြီ ဖြစ်၏၊
 တူတူက အိပ်ရာမှ နိုးထဲသွားအခါ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်
 ၍ ထွက်လာ၏၊

မြေပေါ်မှ မြင်းခွာကတို့သည် ထင်ရှားစွာ ရှိနေသည့်တို့
 တွေရ၏၊
 တူသည် ကျွန်းယုအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်
 သည်၊
 ကျုပ်တို့ မြင်းခွာရာ အတိုင်၊ လိုက်ရင် အဲဒီလူကို တွေ့မှ
 သေချာတယ်
 ထိုစဉ်—
 ရှမ်းရှမ်းကလည်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏၊
 သူတို့သည် အိမ်ပိုင်ရှင်အား နှုတ်ဆက်၍ မြင်းခွာရာအတိုင်၊
 ဆိုက်ခဲ့လေ၏၊

သူတို့သည် ခြေလျင်ဖြင့် လျှောက်သွားသော်လည်း ကိုယ်
 ဖော့ပညာကို အသုံးပြုကြသဖြင့် မကြာမီ ရွာဘစ်ရွာသို့ရောက်
 ရှိလေ၏၊
 မြင်းခွာရာမှ ရွာအဝင်လမ်းပေါ်၌ ပျောက်ကွယ်သွားလေ
 သည်၊
 ကျွန်းယုက ရွာထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏၊

‘ဝီလူ ရွာထဲရောက်နေတာ သေချာတယ်’

ရွာကလေး၏ အဝင်လမ်း၌ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု စိုက်ထူထားသည်။

ထူတိုသည် ရွာထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ အတန်ကြီးမျှ ရပ်၍ အကဲခတ်ကြိုတိုနေ၏။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်၌ ကျွဲ၊ ကျွဲ၊ ကျွဲ၊ ရွှားဟု ရေးထားအေသည်။

ထိုစဉ်—

ကျင်းယုံက တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်၏။

‘ဟိုမှာ မြင်းအနက် တစ်စောင်ဟေ’

ရှမ်းရှမ်းနှင့် တုကုက ကျင်းယုံတို့က ညွှန်ပြရာသို့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ

ရွာထဲ၌ မြေကွတ်လပ်တစ်ခုတွင် မြင်းတစ်စောင်က မြတ်စားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရှမ်းရှမ်း၊ ဝမ်း၊ သူ့အားသည်။

‘ကျွန်မတို့ ဝင်ကြမယ်’

တုကုက လက်ကားပြ၏။

‘မင်းတို့ ဒီမှာ စောင့်နေ၊ ငါဝင်ပြီ၊ လေ့ လေ့ကြည့်ဦးမယ်’

ကျင်းယုံနှင့် ရှမ်းရှမ်းတို့က သဘောတူလိုက်ဆဲ၏။

‘စောင်းပါပြီ’

တုကုက ရွာထဲသို့ တစ်ချိန်မျှ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်မြင်း၊ မြစ်စား၊ နေသော နေရာ အနီး၌ ဘုံထွေးစင်းတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်—

အဘိုးအို တစ်ယောက်သည် နားတစ်စောင်ကို ဆွဲ၍ ရောက်ရှိလာ၏။

တုကုက ဦးညွှတ်လိုက်၏။

‘မိတ်ဆွေကြီး၊ ဒီရွာက ကုအမျိုးအနွယ်တွေ နေထိုင်တဲ့ ရွာလား’

အဘိုးအိုက အလွန်သဘောပေးစမ်းသည်။

‘ဟုတ်ပါလား... မိတ်ဆွေအ၊ ဒီဒေသခံ မအူတ်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်’

တုကု ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဘုတ်ကဲ့... ကျုပ်က မြေးထံပိုင်းက လာတာပါ၊ ဒီရွာမှာ ကျွဲ၊ လူဆိုတဲ့လူ ရှိပါသလား၊ ကျွဲက ကျုပ်မိတ်ဆွေပါ၊ လမ်းကြည့်လို့ ဝမ်းလာတာ’

အဘိုးအို မျက်မှောက်ကြိုက်လိုက်သည်။

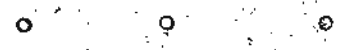
‘ဒီနာမည်ကို မကြားဖူးဘူးဗျ’

တုကုက အနက်ရောင် မြင်းကို ညွှန်ပြသည်။

‘ဒါက ညွှန်မြင်း မဟုတ်လား’

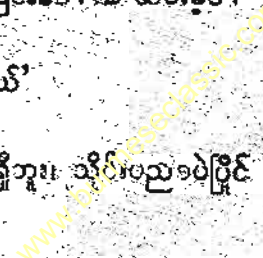
အဘိုးအိုက လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မဟုတ်ဘူး၊ သူ့၏ ဧည့်သည် တစ်ယောက်ပါ၊ မနေ့က
 ရောက်လာပြီး ဘုံကျောင်းထဲမှာ တည်းခိုတယ်၊ မြင်းရှိသေးရင်
 ဆွမ်းဆွေးသေးတာ၊ သေချာတယ်
 တုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ကျေးဇူးဆင်မီတယ်ဗျာ'
 'ဝင်ကြည့်လော၊ ဆျပ်ဆဲဆဲ အလုပ်ရှိလို့ ဆွေးဦးမယ်'
 တုကရှေ့ခင်ဆဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဟုတ်က'

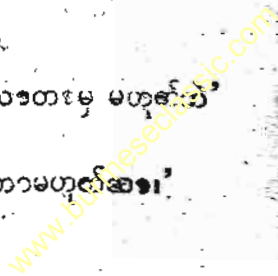
အဘိုးအို ထွက်သွားပြီးနောက် တုကတော့ ဘုံကျောင်းသို့
 လျှောက်ဆွေးသေး၏။
 ဆူသည် တံခါးကို အသံပွင့်လိုက်၏။
 ထိုအခါ...
 အခန်းအတွင်းရှိ လူသန်ကြီးတစ်ယောက်ရှိနေသည်လို့ တွေ့
 ရှိသေးသည်။
 ထိုလူသည် ရွာသားတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း ယုံကြည်
 သည်။

တုက အကြံတစ်ခုရရှိပြီး လှမ်းပြော၏။
 'မြင်းထွက်သွားပြီဗျာ'
 ဆူက ကျယ်လောင်စွာ တော်တော်မြင်း မြင်းပေါ်သို့ ခုန်အဆီ
 သည်။
 ထိုနောက်
 ရွာအပြင်သို့ မောင်းနှင်သွားသေးသည်။
 သူ၏ စိတ်ထဲတွင် လူသန်ကြီးမှာ မြင်းပိုင်ရှင်ဖြစ်ရမည်။
 သူ နောက်ပြေးလိုက်လာမည်ဟု ထင်မှတ်ထား၏။
 သို့သော်
 ထိုလူက လိုက်ဆွဲခြင်းမရှိချေ။
 မြင်းနောက်သို့ လိုက်လာစောလူများ မျှောက်တစ်ကောင်
 နှင်တူသည့် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ
 သည်။
 ထိုလူ ရွာပြင်ရောက်သည့်အခါ မြင်းရှေ့မှ ပိတ်ရုပ် ဖြစ်
 စည်း။
 ထိုလူမဲ့ ပြုံးပြ၏။
 'တုက ခင်ဗျားက သေပေ့ကိုးသုရဲကောင်းတစ်ယောက်ပဲ
 ဖြူပဲနဲ့ တစ်ပဲတစ်လမ်း စမ်းရှုအောင် မြင်းပေါ်က ဆင်းခဲ့ပါ'
 တုက ပြုံး၏။
 'ကျုပ် မင်းကိုးစားပြောစရာရှိတယ်'
 ထိုလူခေါင်းခါ၏။
 'ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် စကားပြောစရာမရှိဘူး။ သိပ်ပညာမဲ့ပိုင်
 ရော့ရှိတယ်'

တုက မြင်းပေါ်မှဆင်းရန်အုန်ပြင်၏၊
 ထိုလူသည် လေးထဲခုန်လိုက်ပြီး တုကကို ဆန်ကျောက်လေ
 သည်၊
 သူက မြင်းပေါ်မှ ငုံ့၍ ရှောင်တိမ်း၏၊
 ထိုလူ မြင်း၏ တစ်ဖက်ကုသွား၏၊
 သူ မြင်းပေါ်မှဆင်းလေ၏၊
 ထိုလူက လက်ဦးအောင်တိုက်ခိုက်လေပြန်သည်၊
 ထိုလူ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ မြင်းကိုလှဲရန်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ထံ
 နားလည်လေ၏၊
 ထို့ကြောင့်
 မြင်းအနားမှ မခွာဘဲ ထိုလူအားတိုက်ခိုက်လေ၏၊
 ထိုအချိန်တွင်—
 သူမနှင့်ကျင်းယုံတို့ ရောက်ရှိလေသည်ကိုတွေ့ရသည်၊
 သူမသည် ထိုလူကို တွေ့ရသောအခါ အံ့ဩ သွားလေ
 သည်၊
 'ဟောတော့ သူ့၏ ချူစန်းပဲ'
 ချူစန်းသည် ရှမ်းရှမ်းအားတွေ့မြင်ရသောအခါ အားနာ
 သွားလေသည်၊
 သူမ၏ ချူစန်းအားကြည့်လေ၏၊
 'ဒီမှခံချူစန်း၊ ရှင်က ကျွန်မအသက်ကိုထယ်ခဲ့တဲ့ ဓကျားဇူး
 ရှင် ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိဘယ်ဆိုတာ အေးအေးဆေးဆေးပြော
 ရင် မကောင်းဘူးလား'
 ချူစန်း၏ နေ့စက်ဆုတ်သွားပြီး မှချီပြုံးပြုံးလေသည်။

ကျင်းယုံကြားပြတ်ပြော၏၊
 'ခင်ဗျားက ရှမ်းရှမ်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက်ပါ။ တွယ်
 အရာမှဆို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ပြောရှင်းတာ ကောင်းတာပေါ့၊
 ငါတို့ လူသုံးယောက်ရှိပေမယ့် အနိုင်မကျင့်ပါဘူး'
 ချူစန်း သက်ပြင်းချ၏၊
 'ခင်ဗျားတို့ ဘာပြောချင်လို့လဲ'
 တုက မြင်းကိုဆွဲလိုက်၏၊
 'တောခဲကုန်းပေါ်မှာ စကားပြောကြတာပေါ့'
 ချူစန်း ဘာမှမပြောဟေ့ပဲ သူတို့နဲ့အတူ တောင်ပေါ်သို့
 တက်လေ၏၊
 သူတို့သည် မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်ချလေ၏၊
 ရှမ်းရှမ်းက စတင်မေး၏၊
 'ကျွန်မရဲ့ အရိပ်ခဲ ခေးကို ရှင်ခိုးသွားတာလား'
 ချူစန်း ခေါင်းခါ၏၊
 'ကျွန်မယူပါဘူး'
 သူမ မျက်မှောင်ကြူ၏၊
 'ရှင် အရိပ်ခဲခေးကို ခိုးမသွားရင် ဆရာကြောင့် ကျွန်မ
 နေ့စက်က လိုက်တာရတာလို့'
 ချူစန်း ခေါင်းခါ၏၊
 'ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ နေ့စက်လိုက်လားတာမှ မဟုတ်ဘဲ'
 သူမ မျက်မှောင်ကြူ၏၊
 'ရှင်နဲ့ ကျူးလေ အတူတူလေကြတာမဟုတ်ဘူး'
 ချူစန်း ခေါင်းခါ၏။

'ကျွန်ုပ် သူနဲ့ အတူ ဇာတာ မဟုတ်ဘူး'
 ကျွန်းယုံ ဝင်ပြော၏။
 'ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ဆီက အကူအညီလိုချင်လို့ လမ်း'
 လှ ခေါင်းခါ၏။
 'ဘာမှ မလိုချင်ဘူး၊ ကျုပ်မြင်းစုံပြန်လိုချင်ပါအယ်'
 တူကုန်မှာ ချူစန်းအားပြန် ရိုးသားမှုမရှိတု စာရိပ်မိလိုက်
 သည်။

ချူစန်း ကျုပ်ပြောချင်တာက ဘယ်အရာမျိုးမဆို မှန်မှန်
 ကုန်ထန် ပြောတာကောင်းစွာပဲ၊ ကျုပ် မြင်းကိုပြန်ပေးမှာပဲ၊
 ဒါပေမယ့် ပြစ်ပေင်တုံ့ကိုစွဲကိစ္စတာမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြော
 နေချင်တယ်။

ချူစန်းက သူ့အားခေါ်ကြည့်၏။
 'ခင်ဗျား ဘာသိချင်လို့လဲ'
 တူက သက်ပြင်းချ၏။

'လူနဲ့ခဲတဲ့ ရက်ပိုင်းလေးနက်က ကျုပ်တို့နဲ့' တို ဖိခိုအိမ်ကြွ
 တယ်၊ ခင်ဗျားအမေက အပ်နဲ့ ပစ်ပြီး ကျုပ်တို့ကို ကယ်တင်ခဲ့
 တယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ ကျူးလွှဲ ဘယ်လို ပတ်သက်နေ
 သလဲ'

ချူစန်း မျတ်မှောင်ကြုတ်၏။
 'ကျုပ်အဖေလို ခင်ဗျားဘာကြောင့်ပြောနိုင်သလဲ'
 'ခင်ဗျားအမေက ချူးအော့မဟုတ်လား'
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 တူက ပြုံး၏။

'ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နေအိမ်အလိုက်လားတာ အကြောင်းတစ်
 ခုသော့ရှိမယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား'
 ချူးစန်း ပါးစပ်ပိတ်ဆဲကလေး၏။
 တူက အ

'ကျုပ် ထိတ်စာ မင်းထူးအိမ်ပြေးနိုင်ယင် စေပေ့ ဂိုဏ်းချုပ်
 မလုပ်တော့ဘူး'

ရှမ်းရှမ်း မှပြုံးပြုံး၏။
 'ချူစန်း ရှင် ကျွန်မအသက်ကို အယ်ခဲတဲ့အတိုင်း ရှင်ကို
 အတတ်နိုင်ဆုံးလိုက်လျော့ပါမယ်'
 ကျင်းယု လက်ထပ်ပြ၏။

ရှမ်းရှမ်း မင်းအပေါ်အကျွေးငှားရိုက်တယ်၊ မင်းအပေါ် ပြန်ဆစ်
 ပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့် အခု အူနဲ့မင်း ဘာအေးငှားမှ မရှိတော့
 ဘူး'
 ရှမ်းရှမ်းက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

ကျွန်းယု ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီ...
'အခုလိုထိအခါတစ်ခု အရိပ်မဲ့သိုင်းကျွန်းကိုလူယူချင်လို့မစုတ်

သေး'

ချူစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'စုတ်တယ်'

ကျွန်းယုက ချူစန်းကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်၏။

'အရိပ်မဲ့ ရှေးထဲမှ လျှို့ဝှက်သိုင်းကျွန်းရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့

အဆတယ် ဟုတ်လား'

ချူစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။

'ဟုတ်တယ်'

ထုကုက ပြတ်မေးလိုက်၏။

'ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်းလွေတို့ ဘယ်လိုပေါင်းမိသွားတာလဲ'

ချူစန်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍--

'ကျွန်ုပ်က ခင်ဗျားတို့နောက်ကိုလိုက်ရင်၊ ကျွန်းလွေနဲ့တွေ့ဆုံ

ပူးပေါင်းခဲ့တာမပါ'

ရှမ်းရှမ်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

'အရိပ်မဲ့ခင်းထဲ အခု ဘယ်မှာလဲ'

ချူစန်းက သူမအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

'ကောင်းလီ လတ်ထဲမှာ'

ရှမ်းရှမ်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

'ကောင်းလီ...အခုဘယ်မှာလဲ'

'ခင်းဝေဟာကို ရောက်နေတယ်'

သူမ အံ့သြသွား၏။

အကြ

ချူစန်းသည် ပြေးရန်မလွယ်ကူမှန်း သိသဖြင့် မလှုပ်မသွယ်
ရပ်နေ၏။

တုကုတို့သုံးယောက်သည် ဖိုခနေစုတ်ဆိုင်ရပ်၍ သူ့ကိုဝိုင်းရံ
ထား၏။

တုကု မဲ ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

'ကျွန်ုပ်လိုချင်တာက အရိပ်မဲ့ ခင်းပါ'

ချူစန်းသည် ထွက်ပြေးရန်လမ်းမတွေ့သေးကြောင့် အမှန်
အတိုင်း ပြောလိုက်၏။

'အရိပ်မဲ့ ခင်းကို ကောင်းလီနဲ့ ချူအေစုတို့က ယူသွား
တယ်'

၁၁၄ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

'ခေးဂေတဂေ တယ်မာလိ'
 ချစ်နိုးပြုံးပြုံးလိုက်၏။
 'မိနိုးနိုး မိုင်နှစ်ဆယ်လေးတံဝေးထယ်'
 ရှမ်းရှမ်းက ကျင်းယုံကိုကြည့်လိုက်၏။
 တျင်းယုံက မေးလိုက်သည်။
 'ကောင်းလိန့်ခင်ဗျားအမေက ဂေထစမှစလေး'
 ချစ်နိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ဟုတ်တယ်'
 ကျင်းယုံက ကျေးဇူးတုံးတစ်တုံးကို တောက်ယူလိုက်၏။
 စည်း။
 ရှမ်းရှမ်းက ကျင်းယုံကို တစ်ချစ်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။
 'ဆရာကြီး ကျွန်မတို့ ခေးဂေတတ်သွားရင်မဆေးခင်းဗျား'
 လေး။
 ကျင်းယုံ 'ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ကောင်းပါသေးယ်'
 တုက မြင်းကိုဆွဲ၍ တောင်အောက်ဆင်းစွားလေ၏။
 ချစ်နိုး၊ နောင်မှလိုက်သွား၏။
 လိစဉ်...
 ကျင်းယုံ၏လတ်တစ်ဖက်လှုပ်ရှားသွား၏။
 'ရမ်း...'
 သေဘိုးသံနှင့်အတူ လက်ထဲမှ ကျော့တံတုံးထွေးစေခဲ့၏။
 အကျော့ပြင်ကို ထိမှန်သွားလေ၏။
 'တင်း...'

ရေကစမ်းမူညီနောင်မျှာ (၁) ၁၁၅

ချစ်နိုးသည် မယ်မကဲ့ညည်းညူရှင်း လှဲချသွားစေတော့
 သည်။
 တုကက ရယ်မောလိုက်သည်။
 'ဆောင်းလိုက်တဲ့ သွေးကြောပိတ်ပညာ'
 ကျင်းယုံ ပြုံးလိုက်သည်။
 'သူ့ကို ရွေးပြန်ပို့ရင်အကောင်းမယ်ထင်တယ်'
 'ကောင်းတာပေါ့'
 တုကက ချစ်နိုးကိုတုံ့၍ ရွှေပြင်သို့ ခေါ်ဆောင်စွာခေါ်
 သည်။
 ရွှာထဲသို့ရောက်ပြီးသောအခါ အဘိုးအိုကို ထပ်၍တွေ့လိုက်
 ခဲ့ပြန်၏။
 သူက ပြုံးပြလိုက်၏။
 'ကျုပ်မိတ်ဆွေ နေထိုင်ခေကာခင်းလို့ ဒီဘုံကျောင်းထဲမှာပဲ
 အနားယူခိုင်းရမယ်'
 အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဪ...ဟုတ်လေး၊ နေမဆောင်းရင် ခရီးမဆွေးသင့်
 သူ'
 တုကက ချစ်နိုးအား တု ကျောင်းထဲသို့ခေါ်သွားပြီးခုတင်
 ခေါ် လှဲလျောင်းစေ၏။
 'ဟိုနောက်'
 သူက စောင်ပြင် ခြုံထားပေးလိုက်သည်။
 'ချစ်နိုး ဒီမှာ တစ်ရက်လောက် အနားယူလိုက်ပါဦး။
 အချိန်ကျရင် သွေးကြောအလိုဆိုပွင့်သွားပါလိမ့်မယ်'

၁၁၆ အတ္တသိုလ်သီအာအောင်

စုသည် ဘုံကျောင်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး တခါ
ပိတ်ဖို့စီစဉ်သည်။

ထိုနေ့က...

ရွာထဲမှ ဆေးဝါးအေးဆေးဆေးဆေးထွက်လာခဲ့လေသည်။

...

ခေးဂေဟာ

ရှမ်းရှမ်းတို့သုံးယော့ကံသည် ခေးဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

သူတို့သည် ခေးဂေဟာထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် လူ
မိသားစုက သူတို့ကို လမ်းပိတ်၍တားဆီးလိုက်၏။

ကောင်းလိနှင့်ချူးအော့တို့ ပြစ်လေ၏။

ချူးအော့လက်ထဲ၌ ခေးနှစ်လက်ကိုင်ထားပြီး နောင်လိ
ကံကိုင်တွင် အရိပ်မဲ့ခေးကို ကိုင်ဆောင်ထားလေ၏။

သူမသည် အရိပ်မဲ့ခေးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ခိတ်
ညှပ်ရှားသွားသည်။

ထိုစဉ်....

လူတို့နှော့ဆီမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လွှာသည်၊
 ကျားလှေပင်ဖြစ်လေသည်၊
 ကျားလှေလတ်ထဲ၌လည်း၊ ဓားတစ်သတ် ပါလာသည်၊
 ကျင်းယုံ ပြုံးလို့မိလေ၏၊
 'ဧည့်သည်ကို ဧည့်သည်လိုဆက်ဆံတာ မဆေးစင်ပါဘူး၊
 ကျားလှေ ခေါင်းယမ်းလိုက်၏၊
 'ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေတွေမှ မဟုတ်တာ'၊
 တူက စင်ပြောလေ၏၊
 'ရန်ဆွယ် မဟုတ်ပါဘူး၊
 ကျားလှေ ပြုံးလိုက်သည်၊
 'က...အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးချအောင် အခန်းထဲ
 ကို ကြပါဗျာ'
 ကျင်းယုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်၊
 'ဒီလိုဆင်ဆံပါဗျာ'
 လူသည် ကျားလှေခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်သွားလေသည်၊
 တူကနှင့်ရှမ်းရှမ်းတို့သည် နေ့စတုရန်းပေါ်သွားလေတော့
 သည်၊

* * *

ကျားလှေခေါ်ဆောင်လာ အခန်းမှာ ဧည့်ခန်းမဟုတ်ပါ
 ချေ၊
 သိုင်းလေ ကျင့်သော ခန်းမကြီး တစ်ခုသာ ဖြစ်လေသည်၊
 ကျားလှေက နေရာထိုင်ခင်းပေးလိုက်၏၊
 'ထိုင်ကြပါ'
 သူမတို့ ထိုင်လိုက်သည်၊
 ကျားလှေသည် တုတုတို့ကို ထစ်ချက်ခဝကြည့်ပြီး မေး
 လိုက်သည်၊
 'ခင်ဗျားတို့ မိမိတို့ ဘာကိစ္စနဲ့ ချိက်ယာတာရသနဲ့'
 ကျင်းယုံ ပြုံးလိုက်သည်၊
 'အရိပ်မဲ့ဓားဟာ လေပျော်ကဲရဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်တယ်၊ ခါ
 ကြောင့် မိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ တုကုသက်ထဲပြန်တပ်ပါလို့ မေတ္တာ
 ရပ်ခံပါဏယ်'
 ကျားလှေ ပြုံးလိုက်သည်၊
 'သိုင်းလေအထံ ပစ္စည်းဆိုတာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း
 မိုင်ထိုက်ဖြစ်ပါဘူး၊ ရတဲ့သူသစ္စာပိုင်ဆိုင်ပါဏယ်'
 ရှမ်းရှမ်းသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဒေါသ
 ခြေင်းခြေင်း ထွက်သွားလေသည်၊
 တုကုက စိတ်ကိုချုပ်တည်းရန် မျှင်ရိပ်ပြုလိုက်၏၊
 သူက စကားဆန်လိုက်သည်၊
 'အရိပ်မဲ့ဓားကို ကျုပ်တို့ကပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျား
 တို့ဆီ ကျုပ်ပြေးတဲ့ဓားပျော်အတွက် လာစေခင်နာပါအပ်'
 သူက ထောင့်လိကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြုလိုက်သည်၊

www.burmeseclassic.com

ကောင်းလိမ္မာ လတ်ထဲမှ အရိပ်မဲ့ခားကို တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်း
လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့က လေပွေဂိုဏ်းတလူတွေဆိုရင် အရိပ်မဲ့ခားကို
ဝါရဝပြီရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ကြဘူးလား’

တကုန်သည် မတတ်သဘောတော့ဘဲ ခူးထေစုတ်ချလိုက်လေ
သည်။

ရှမ်းရှမ်းလည်း ခူးထေခက်လိုက်၏။
အင်းယုံက လေပွေဂိုဏ်းနှင့် မသက်ဆိုင်သဖြင့် ခူးထေခက်
ခြင်းမပြုဘဲ လူတို့နှစ်ယောက်ကို သတိကြီးစွာဖြင့် ကာကွယ်
ထားလိုက်လေသည်။

ကောင်းလိမ္မာ ပြုံးလိုက်၏။

‘မိခင်းကို ဘယ်အရာတလဲ’

ရှမ်းရှမ်းနှင့်တကုန်တို့က ထရပ်လိုက်ပြီး လိုင်ခံ၌ထိုင်လိုက်
သည်။

သူမ သတ်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

‘လိုက်ဂူတစ်ခုထဲက တွေ့ခဲ့တာပါ’

ကျားလေး ပြုံးလိုက်သည်။

အရိပ်မဲ့ခားသိုင်းကွက်ကို ကျုပ်ကြည့်ချင်အယ်’

ကျင်းယုံက သူမကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူမက ထရပ်လိုက်ပြီး အရိပ်မဲ့သိုင်းကို ပြုလုပ်လိမ္မာ
သည်။

သို့သော်...

သူမသည် အမိကိစ္စသော သိုင်းကွက်များကို ခွန်လှစ်
ထားလေသည်။

ထိုအပြင်

လျှင်မြန်စွာ ပြုသလိုက်သဖြင့် ကျားလေးတို့ ကောင်းစွာ
မမြင်လိုက်ရချေ။

ရှမ်းရှမ်းက ပြန်လည်ထိုင်လိုက်၏။

ကျင်းယုံ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ကို အရိပ်မဲ့ခားသိုင်းကွက်တောင် ပြသပြီးပြီ။

ခင်ဗျားတို့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကိုလဲ ပြောပြမှတရားဆွဲမှပေါ့’

ကျားလေးက ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘ကျွန်မတို့ ပြောစေ့မရှိဘူး’

ကျင်းယုံ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ကျားလေးက ပြောလေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့နားအည်ထေးဖို့က ကျုပ်တို့တော ခင်ဗျားတို့

ထက် အင်အားများတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်

မလုပ်နဲ့ ကျုပ်ပြောတာကိုလက်ခံရမယ်’

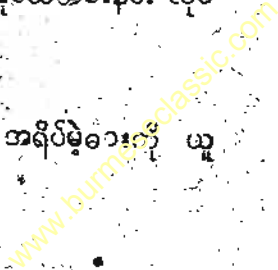
တကုန် မျက်မှောက်ကြိုက်သွား၏။

‘မင်းတို့က အင်အားများတယ်ဆိုပြီး နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်

ချင်တာလား’

ရုတ်တရက်...

ရှမ်းရှမ်းသည် ကောင်းလိမ္မာထံမှ အရိပ်မဲ့ခားကို ယူ
လိုက်သည်။

၂၂ စက္ကသိုလ်ညီမအောင်

အလွန်ဝမ်းနစ်သော ကောင်းလိမာ နောက်ဆုတ်လှိုက်စေ
သည်။

အထက်တန်းပင်

အရိပ်မဲ့ဘေးဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ကျင်းယုံသည် ရှမ်းရှမ်းကို စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်ကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူသည် ကျူးလှေအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။

ကျူးလှေနှင့်ချူးအေ့မှ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်စေ
သည်။

တကျနှင့်ဆွမ်းယုတ နေ့စဉ်မှဆိုက်ဆွေးသည်။

ထိုနေ့က

မြေကွက်လပ်၌ အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

အခန်းတွင် အောင်လိနှင့်ရှမ်းရှမ်းတို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့စေ
သည်။

မိုးကြိုးဂိုက်ချုပ်

ကောင်းလိသည် အရိပ်မဲ့ဘေးဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသောကြောင့်
အထက်တန်းမှ ရနေ၏။

ရှမ်းရှမ်း၏ ထက်နက်မပါ ဖြစ်နေ၍ ရှောင်တိမ်း နေရလေ
သည်။

အချိန်အတန်ကြာလာသော အခါ သူမ၏ မောဟိုက်လစ
သည်။

နေ့စဉ်ဆိုလျှင်...

သူမ၏ မောဟိုက်လစသဖြင့် ရှောင်တိမ်းရင်း လှဲယူသွား
သည်။

ဟေး ဟေး ဟေး

www.burmeseclassic.com

စောင်းလိ သဘောတူစွာ ရယ်လိုက်၏။

‘သေပေတော့’

စကားဆုံးလျှင် ထူဝါ ခေးဖြင့် ခုတ်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်
သည်။

ရှမ်းရှမ်းတ ရှောင်တိမ်း၍ မရနိုင်သဖြင့် မျက်လုံး၊ စုံမှိတ်
ထေးမိ၏။

ထိုစဉ်...

အဖြူရောင်ဝတ်နှင့် အဘိုးအို တစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်
ရောက်လေ၏။

သူ့က လက်ညှိုးဖြင့် စောင်းလိ၏ ပခုံးကို ထောက်လှိုက်မိ
သည်။

မမျှော်သင့်သော အပြစ် အပျက်ကြောင့် စောင်းလိမှာ
အငိုက်မိသွား၏။

‘ထေခက်’

အဘိုးအို၏ ဓာတ်ညှိုးက စောင်းလိ၏ ဆွေးကြောတစ်နေ
ရာသို့ ထေခက်မိသည်။

ကေခင်းလိ ပျော့ခွေသွေးလေ၏။

အပြစ်အပျက်က လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် ရှမ်းရှမ်း၊ မျက်လုံး
ဖွင့်ကြည့်လိုက်သော အခါ စောင်းလိမှာ လဲကျ၍ သတိမစ
နေ၏။

စူမာ ခုခုံးကို စောစောယူလိုက်ပြီး အဘိုးအိုကို ဦးညွတ်
လိုက်၏။

‘ကျွန်မအသတ်ကို ထယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊
ဒါနဲ့ အဘိုးနာမည် ဘယ်လို ခေါ်မလဲ’

အဘိုးအို ပြုံး၏။

‘ကျုပ်က မိုးကြိုးဂိုဏ်းချုပ် ချင်းဟုန်ပါ’

လူမ ဦးညွတ်လိုက်၏။

‘ကျွန်မဆရာနဲ့ ကျွင်းယုံတို့က အခုပဲ အဘိုးအိုကို လာကြ
မလို့’

ချင်းဟုန် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

‘မင်းဆရာက ဘယ်သူလဲ’

‘တုကပါ’

ချင်းဟုန် ခေါင်းညိတ်၏။

‘အခု မင်းဆရာနဲ့ ကျွင်းယုံ ဘယ်မှာလဲ’

လူ၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် တုကနှင့် ကျွင်းယုံတို့ ရောက်၍
လာကြသည်။

ကျေးလေ့ထ ထွက်ပြေးစွမ်းပြီ၊ ချူအော့အား ကြိုပြင်
တုပ်၍ ခေါ်ဆောင်လေ၏။

မူတိုသည် ချင်းဟုန်ကို အခန်းထဲ၌ တွေ့လိုက်၏။

ထိုအခါ...

အလွန် အံ့ဩသွား၏။

မူတိုသည် ချက်ချင်း ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ကျွင်းယုံ ပြုံးလိုက်၏။

‘ဆရာက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကို ရောက်လေတာလဲ’

ချင်းဟုန် သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်၏။

၅၂၆ စာတိုက်သစ်အောင်

လှန်ခဲ့တဲ့ သံလေ့လမ်းက စာစေသမား ရှောင်စ ငါ့ဆီ
ကို စာတယ်၊ နတ်ဆီး၊ တန်လှတို့ လူစုက အဖြူရောင် သိုင်း
သမားတွေကို လိုက်သတ်နေတယ် ကြားလို့ ရောက်စာတော့၊
ဒီရောက်တော့ တိုက်ခိုက်သံ ကြားလို့ ဝင်ခဲ့တယ်။

ချင်းဟုန်စ ကျင်းယုံအား၊ လှည့်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်ပြန်
သည်။

ငါမေးစရာရှိတယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောပါ။
ကျင်းယုံ ခေါင်းညိတ်၏။

‘တုတ်က’
ချင်းဟုန်က တည်ငြိမ်သေး လေသံဖြင့် ချေဖျော့စေတော့
သည်။

‘တန်လှ သစ္စာဖောက်တာ အမှန်ပဲလား’
ကျင်းယုံ ခေါင်းညိတ်၏။

‘အမှန်ပဲ’
ချင်းဟုန် မျက်နှာ ပျက်သွား၏။

‘သုက ချိုးချစ် သိုင်းသမားတွေကို လိုက်သတ် တာရော
အမှန်ပဲလား’

ကျင်းယုံ ခေါင်းညိတ်သည်။
‘မှန်ပါတယ်၊ သူနဲ့ ဓားဝိဇ္ဇာတို့ ပူးပေါင်းပြီး မနီချူးဒတ်
ဟန်ရော သမားတွေကို လိုက်ပြီး သတ်နေပါတယ်’

ချင်းဟုန်၏ မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရှစ်ပဲသေစေ
သည်။

‘တော်တော် မိုက်တဲ့ ကောင်ပဲ’

ကျင်းယုံ သက်ပြင်းချမိ၏။

‘တန်လှကား ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အားကိုးရတဲ့ တပည့်တစ်ယောက်
ဆိုတာ သိပါတယ်၊ အခုလို သစ္စာဖောက်တာ ကျွန်အော်ထို့
ဝမ်းနည်းမိတယ်’

ချင်းဟုန် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချ၏။

‘ချွပ်လို့ ဒီသတင်း ကြားပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ မယုံကြည်
သေးဘူး၊ အခုမှပဲ ဒီကောင်ကား ဒီထောင့်နဲ့ မိုက်မဲစာသိရ
တော့တယ်’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အခုလို ဆင်းလစတင် တောင်းခိုက်တယ်၊
ဆွဲဆွဲ ဆွဲဆွဲကြိုက်ကို တွေ့ရင် တစ်ချိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲချင်
ပြောင်းလဲသွားမှန’

ကျင်းယုံ က ရှမ်းရွှမ်း၏ လက်ထဲမှ အချိန်ခေးကို လှမ်း
ယူလိုက်သည်။

‘အချိန်ခေးက လျှို့ဝှက်ချက်ကို ရှုစေဖို့ရဦးမယ်’

ယူဘို့ ပြိုင်တူ ထရပ်ဆိုက်၏။
ကျင်းယုံ က ခေးကို ထောင်ကြည့်လိုက်၏။

ခေးမှာ သံမဏိဖြင့် ပကတိ ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေတော့
သည်။

တုကက ခေးလက်ကိုင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
ထိုအခါ။

ခေးလက်ကိုင်မှ ပြတ်ထွက်သွားသည်။

အတွင်းမှ ခေးကိုင်နှစ်ခေါက် ထွက်သွားသည်။

၁၂၈ တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

တစ်ခုမှာ ရှေ့ပြေးနိမိတ် ရေးထားသော စာဖြစ်၏။
သူထိုသည် နားမလည်ကြွသဖြင့် စာကို ပြန်၍ လိပ်ထား
လိုက်၏။

ထိုနေ့စဉ်...
ဓုတ်ယစာရွက်ကို တုကုက မတ်ပြီး ရှမ်းရှမ်းအား ဝမ်းသာ
အားရ ပြောလိုက်၏။

'မင်း သိပ်ကဲကောင်းတယ်၊ အရိပ်မဲ့သိုင်း လေ့ကျင့်ပြီး
ထောက်ရမယ့် ဆေးညွှန်းကို အခု တွေ့ပြီ'
ရှမ်းရှမ်း၊ ဝမ်းသာသွားသည်။

'တုကုက ထိုဆေးစာ အညွှန်းကို ရှမ်းရှမ်း လက်ထဲသို့ ပေး
အပ်လိုက်၏။

'အဲဒီ ဆေးစာညွှန်းကို တစ်လုံးမကျွန် ကျွတ်မှတ်ထားပါ။
ပြီးတော့ မီးရှို့လို့တပါ'

ရှမ်းရှမ်းက ဆေးစာညွှန်းကို ယူ၍ ကျွတ်မှတ်လိုက်ပြီး မီး
ရှို့ လိုက်လေသည်။

တုကုက အရိပ်မဲ့စားကို ပြန်လည် ကျွတ်မှတ်လိုက်၏။
ကျွတ်ယူ အကျိုးအောင်အား လွတ်ပေးလိုက်သည်။

'မင်းကို ကျွန်တို့ မသတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နေ့စဉ်အစ
ခါ နေ့စဉ်ယုတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တို့ ခွင့်မလွတ်ဘူး'

ကျေးအောင် စကားတင်လုံးမှ မပြောဘဲ ထွက်ခွာသွား
သည်။

ကောရလမ်းမှည့်နေ့စဉ်များ (၁) ၁၂၉

ကောင်းလိကိုလည်း ချင်းဟန်က လူထိပေးလိုက်၏။
ထိုနေ့စဉ်...
တန်လုအား ရှာဖွေရန် ရှမ်းနီးနယ်သို့ ထုတ်ခွာ ထားခဲ့ကြ
လေသည်။

—၀—

မြားဝိဇ္ဇာ

ရှမ်းရှမ်းတို့သည် လှေတစ်စင်းငှားပြီး ရှမ်းစီနယ်သို့ထွက်
လာခဲ့၏။

မိုးများ အဆတ်မပြတ်ရွာသွန်းမှုကြောင့် ဇမ်းပါးတစ်
တစ်ချက်မှ ရှမ်းများသည် ပို၍သန့်ရှင်းပြီး လှုပ်နေ၏။

ရှမ်းရှမ်းသည် ရုတ်တရက် ဆေးဝါးဝယ်ယူရမည်ကို
မိလေ၏။

သူမ၏ တူကုအား ပြောပြရလေ၏။
'ဆရာ... ကျွန်ုပ်မ ကျွန်ုပ်တို့ထားတဲ့ဆေးဝါးတွေကို
မှ ဖြစ်မယ်။ ကြာရင် မေ့သွားမှား နှိုးရိမ်ရတယ်'
တူကု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ ရှေ့ရောက်မယ်မြို့ကျရင် ဆင်းဝယ်ပေအေး
ခါနဲ့ ရှေ့ရောက်မယ်မြို့တစ် ဘာမြို့စို့'
လူ့အ လှေသမားကို မေးလိုက်၏။
လှေသမားက ထွက်လက်စွဲစွဲဖြေလေသည်။
'ထိုင်ဖို့မြို့ပါ ဆရာကြီး'
ရှမ်းရှမ်းက ဝင်မေးလိုက်လေသည်။
'အဲဒီမှာ ဘယ်ဆေးဆိုင်ရှိသလဲ။'
လှေသမား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
'ရှိတာပေါ့'
ရှမ်းရှမ်း ပြုံးလိုက်သည်။
'ဒါဖြင့် အဲဒီမြို့ကိုရောက်ရင် ခဏဆုတ်အပ်ပေးပါနော်'
လှေသမား မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။
'အဲဒီဆိုင်ရောက်ရင် မိုးချုပ်လိမ့်မယ်'
ရှမ်းရှမ်း၏ လက်စွဲစွဲပြလိုက်သည်။
'ရပါတယ်၊ ခဏလေးကပ်ပေးပါ'
'လှေသမား ခေါင်းညိတ်ပြီး...
'တော့ခင်းပြီလေ'
လှေသည် ရေစီးအတိုင်း ဆက်လက်မောင်းသွားလေ
တော့၏။

လိနိုဖိုမြို့သို့ရောက်လာသောအခါ ညမှောင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

လှေသမားက ကမ်းပါးပေါ်သို့ ဆိုက်ထပ်ပေးလိုက်သည်။ ရှမ်းရှမ်းက လှေပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး မြို့ထဲသို့ ဝင်သွားသေးသည်။

ထိုနေ့စဉ်...
ဘယဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ တယဆေးဆိုင်တွင် လူသူ စာစိစုံတစ်ယော့ခေတ်မှမရှိပါချေ။

ရှမ်းရှမ်းက အလိုရှိသော ဆေးဝါးများကိုယူ၍ အိတ်ထဲသို့ သေချာလည်လိုက်သည်။

ထိုနေ့စဉ်...
ဆိုင်ထဲမှ ထုတ်ခွာလေသည်။

လှေသည် လမ်းမကြီးအတိုင်း လမ်းဆွဲဆွဲသို့ လျှောက်လှေသွားသည်။

၎င်း
ရုတ်တရက်—

လေတိုးသံတစ်ခု၏ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မြားတစ်စင်းသည် လှေ၏အင်္ကျီလက်အား ထိုးပေးတံ့အလေ၏။

လှေ ထိတ်လန့်သွားသည်။

မြားပစ်ဆေးသူများ မြားပစ်ပညာ အလွန်တော်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

လှေက တခဏကြာငြိမ်နေပြီးမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားသောခဲလေသည်။

‘ဟို...
မြားတစ်စင်း လေတိုးသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
သူ့ခေတ် နံရံကို ပြေးထပ်လိုက်သည်။

‘တော့ဇိ’
မြားက လှေခေါင်းပေါ်မှဖြတ်၍ နံရံပေါ်သို့ ခိုအိတ်ဝင်သွားသည်။

လှေ၏ ခေါင်းစည်ကြိုးဖြတ်သွားသော ဆံပင်များ ပွားခနဲ ကျလာသည်။

ရှမ်းရှမ်းက ထိုလူ့ဆီ မိမိအားအသေဆတ်ရန် မရည်ရွယ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

‘ဟေ...သတ္တိ ရှိရင်ထုတ်ခွဲပုန်းပြီး လုပ်ကြံတစ်ယောက်ကုန်စေချင်တာပဲ။’

လှေက ခေါ်သံကြားပြောလိုက်သည်။
‘ဟာ...ဟာ...ဟာ...’

ထိုအခါ
ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ရှမ်းရှမ်းက ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှေကို ခြည့်လိုက်၏။

လူရိပ်လူနာယောင်မျှပင် မခမြင်ရပါချေ။

၁၃၄ စက္ကလီလံသီတအောင်

လူမသည် စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပုန်းရှောင်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ
ဘဲ ခြေလှမ်းသွတ်သွတ်ဖြင့် ဆိပ်အမ်းရှိရာသို့ လျှောက် ချား
လေသည်။

လှေဆိုဆိုဆိုရာသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသောအခါ
ထုကုသည် လူမကို စောင့်ကြိုနေလေသည်။

‘ရှမ်းရှမ်း အဆင်ပြေလော့၊’

လူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျွန်မ မြားပညာရှင် တစ်
ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်’

သူ မျှော်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

‘တယ်သုလဲ’

လူမ ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘လူကိုတော့မမြင်ရဘူး၊’

လူမထ အင်္ကျီပေါက်နေသောနေရာကို ညွှန်ပြလိုက်
သည်။

မရကသမ်းမှည့်နေခင်များ (၁) ၁၃၅

‘ထု ကျွန်မကို သတ်လို့ရရှိသားနဲ့ မသတ်ဘူး။ ထု၏ ကျွန်
မရဲ့ ခေါင်းစည်းပခါကို ဖြစ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဆံပင်ကိုလဲမထိ
ဘူး။ ခါကြောင့် သူ့ရဲ့ မြားပညာဟာ အတော်ကိုမခေဘူး။
ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ မြားပစ်ပညာဟာ အတော်ကို ကြောက်စရာ
အောင်တယ်’

ကျင်းယု၏ နားထောင်ရင်း စိတ်ဝင်စားစွာ၏။

‘ဒီလိုဆိုရင် ဒီမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေဦးမယ်၊ မြားပစ်တဲ့
လူက ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်သေးတယ်’

လူမ ခမ်းသာသွားသည်။

‘အေးင်းပါတယ်ဆရာကြီး၊ ဆူဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မလဲ
သိချင်သေးတယ်’

သန်းခေါင်ယံ အချိန်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ၏
 ခြေလည်များ၊ နှာကျင်ကိုမိမိခံစားသည်။
 ထိုနောက်
 ဝမ်းဗိုက်များ၊ နှာကျင်လာ၏။
 သူမသည် အိမ်သစ်သုံးကြိမ်ထက်ပြီးစေခန့် ကိုယ်ခန္ဓာ
 တစ်ခုလုံး အင်အားများ၊ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ခြေလည်ပင်
 မမြေ့ကိုင်နိုင်တော့ချေ။
 သူမ အလွန်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသည်
 သူမသည် တုန်လှုပ်ချေစက်ခြားပြီး အိပ်ပျော်သွားမိ၏။

လူထူးဆန်းထေး

ရှမ်းရှမ်းသည် ထိုညမှာပင် ရရှိလာသောစားစားဖြစ်များကို
 ကျိုးလိုက်သည်။
 ထိုဆေးမြစ်များသည် အလွန်ရှားပါးပြီး စာနိမိတ်ရှိသော
 ဆေးမြစ်များမဟုတ်ချေ။
 သို့သော်
 ထူးခြားသည်မှာ ယင်းဆေးမြစ်များ၏ အနံ့သံသည်
 တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆန့်ကျင်နေ၏။
 သူမက လေပေ့ကိုးချုပ်ဆေးညှိန်းမှာ အန္တရာယ်ရှိမည်
 မဟုတ်ဟု ယုံကြည်သည်။
 ထိုကြောင့်
 ရဲရဲတင်းတင်း သောက်ချလိုက်သည်။

ရှမ်းရှမ်း အိပ်ရာမှထလိုက်သောအခါ နေခြည် ခြောက်နေ
 ပြီဖြစ်သည်။
 သူမက အင်အားမရှိသည်ကို သတိရလိုက်၍ ကြိုးစားပြီး
 ထလိုက်၏။
 ဆိုသော
 သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ပေါ့ပါးစွာ မြောက်တတ်သွားသေး
 သည်။

လူမထရပ်လိုက်သောအခါ ကုန်းပေါ်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင် ပေါ်တွင် ထူကုတို့ စကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမက ပမ်းသာအားရ ပြေးသွားဆေး၏။

‘ဆရာ’

သူမ၏ခေါ်သံ မှုမဆုံးမီ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တကုတို့ နေထိုင်သောသစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်ရှိပြီဖြစ်လေသည်။

သူမသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့ဩလှန်း၍ စကားဝင်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ချင်းဟုန်က လက်ခုပ်လက်ခါးတီးလိုက်၏။

‘ငါမြေးရဲ့ အရိပ်ခွဲသိုင်းစွမ်း အောင်မြင်သောတောတွေရလို့ ဝမ်းသာလို့မဆုံးပါဘူး။’

ကျင်းယိုဆည်း ဝမ်းသာနေ၏။

‘မင်းဟာ မြိုင်တုတ်ဆင်း သိုင်းသမားအစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။’

တုကုက ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ပြီး သူမ၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ဆည်း။

‘ငါ ဝမ်းသာလို့တော’

ချင်းဟုန် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ရှမ်းရှမ်း၊ ဒီမှာလူရှင်တုန်း၊ ငါ့ကို အရိပ်ခွဲသိုင်း တစား ပြုပါလား။’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သူမက ဦးညွတ်လိုက်၏။

သူမက အရိပ်ခွဲသိုင်း ခြောက်ဆယ့်လေးကုတ်လှီးလှီး အစားပြုလိုက်၏။

သူမ၏လှုပ်ရှားပုံမှ အရိပ်များလှုပ်ရှားပုံနှင့် တူလှသည်။

သူမသည် အရိပ်ခွဲသိုင်း၏ အဓိကအနှစ်သစ်ရက် ရရှိစွမ်း ပြုဖြစ်သည်။

— ၈ —

ပထမပိုင်းပြီး၏။

(ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်း ဆက်အတ်ပတ်ရှုပါရန်)

ဆက္သိုလ်သီတအောင်

တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

မဂ္ဂလာတမ်းမှ ညှိနှောင်များ

(ဒုတိယပိုင်း၊ ဇန်နဝါရီ)

ဝဟေဠိ

နေခြည်ပြာကျနေသည်၊
 ဝန်းကျင်းတစ်ခုလုံး၊ ဆာယာလှပနေသည်၊
 လေနှုခင်းမျှားကလည်း တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသည်၊
 ချင်းဟုန်း၊ တုကုနှင့် ကျမ်းယိုတို့၏ ရှမ်းရှမ်း၏ သိုင်းကွယ်
 ထိုကိုကြည့်၍ ရင်သပ်ရှုမေ့ဖွယ်ဖြစ်နေ၏၊
 ရှမ်းရှမ်း၏ အရိပ်မဲ သိုင်းပညာလျှိုဝှံ့ဆီ ဆန်းကျယ်သော
 သိုင်းပညာဖြစ်ကြောင်း ချင်းဟုန်းတို့လက်ခံလိုက်သည်၊
 မကြာမီ...
 ရှမ်းရှမ်း သိုင်းစွမ်းပြသ၍ပြီ သွားပြီဖြစ်၏၊
 ချင်းဟုန်း ပြုံးလေ၏။

'အင်း...ရှမ်းရှမ်းကတော့ မကြာမီ ထိပ်တန်း သိုင်းသမား
 တစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာပဲ'
 ရှမ်းရှမ်း ပြုံးလေသည်၊
 တုကု၏ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား တစ်ချိန် ဝေကြည့်လိုက်
 သည်၊
 'ရှမ်းရှမ်း ငါတို့ မြို့ထဲကို သွားကြမယ်၊ အသည်မှ တစ်ည
 တည်းခိုမယ်'
 ရှမ်းရှမ်း မျှော်မှောင်ကြုတ်၏၊
 'ကိစ္စရှိလို့လားဆရာ'
 တုကု ပြုံးလေ၏၊
 'ညတုန်းက နင်နဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ မြားဝိဇ္ဇာကို သွားရှာမယ်
 လေ'
 ရှမ်းရှမ်း သတိရလေအေသည်၊
 'ဟုတ်လား'
 တုကုက
 'ငါတို့ သွားနှင့်မယ် နင်က လေ့သမားကို သွားအကြောင်း
 ကြားပြီးမှလိုက်ခဲ့ပဲ'
 ရှမ်းရှမ်း ခေါင်းညှိ၏၊
 'ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ'
 တုကုတို့က မြို့ထဲထွက်သွားကြလေသည်၊
 ရှမ်းရှမ်း၏ လေ့သမားကို သွားအကြောင်း ကြားပြီးမှ မြို့ထဲ
 သို့ လိုက်သွားလေသည်၊
 ရှမ်းရှမ်းသည် ခမ်းထဲသို့ လှမ်းဝင်ဖို့ခက်သော အခါ...

မြေပေါ်၌ အသီးကန်အခု များပြည့်နှက်စွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ချော်၍လဲကျသွားမလိုဖြစ်စဉ် လူငယ်တစ်ယောက်က သူမ၏ လက်ကိုဆွဲထား၏။

လူငယ်က ဆူမကို ပြုံးပြသည်။
'အေးကဲမှာ သစ်သီးခွံတွေရှိတယ် ကြည့်သွားမှပေါ့'
ရှမ်းရှမ်းဆဲ မတ်တတ်ရပ်ပြီး လူငယ်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူငယ်သည် နနယ်ယေရွယ်ပြီး ယေးကျား ပီသ - ချောမောသည့် တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းရှမ်း၊ ပြုံး၏။
'ကျေးဇူးတင်မိတယ်ရှင်'
လူငယ်က ပြုံး၍ တောအုပ်ထဲသို့ ပြေးဝင် ဇွားလေတော့သည်။

ခမ်းရှမ်းက ထိုလူငယ်မှာ ညတုန်းက မြားပစ် လိုက်သော လူ ဖြစ်ရမည်အသံသယဖြစ်စာ၏။

လူငယ်-ရပ်ဇန၏။
သူ၏ လက်ထဲရှိ ခဲခဲလေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် မြားတစ်ဆေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခဲခဲတစ်ချောင်း ကိုင်ထားလေသည်။

သူသည် မြားကို သစ်ပင်တစ်ပင်သို့ လွှတ်လိုက်ရာ မြားတစ်ဆေးသစ်ပင်အားစိုက်ပင်သွားသည်။

'ဟင်'
ရှမ်းရှမ်း အံ့ကြသွားသည်။
လူငယ်က ဆူနဲနေသည့် ဝါးတံကိုလှမ်းဝေးလေသည်။

'ရှင်'
'ဗုတ်'
ရှမ်းရှမ်းက လှမ်းယူပြီး ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ ဝါးတံသည် ဝင်စည်သို့ တဆုံးစိုက်ဝင်သွား၏။

ရှမ်းရှမ်းသည် သူ၏ အတွင်းအားအင်မတန် တိုးတတ်နေသည်ကို သိရသဖြင့် တခုနိမိမတတ်ဝမ်းသာသွားလေသည်။
လူငယ်က ပြုံး၏။

'ခင်ဗျား၊ အဘယ်ဆူထီ ဒီမြို့ကိုဘာလုပ်လုပ်တဖန်ထဲ'
ရှမ်းရှမ်း ပြုံးပြ၏။
'ကျွန်မတို့ ဈေးကွမ်းကို ဆွားမလို ဒီမှားတစ်ရက်နားတဖန်ခါရှင်'

လူငယ် မျတ်မှောင်ကြုတ်၏။
'ခင်ဗျားနဲ့အတူပါလာတဲ့ အဘိုးကြီးတွေနဲ့ တဖန်တော်လဲ့'
ရှမ်းရှမ်း သစ်ပြင်းချ၏။

'ကျွန်မရဲ့ဆရာသမားတွေပါ'
လူငယ်က ဆူမအားပြုံးပြ၏။
'ဈေးပဲလို ခိတ်ဆွေးတစ်ယောက်လို သဘောထားနိုင်စေ'

'ဟေ့'
ရှမ်းရှမ်း ခေါင်းညိတ်၏။
'ရပါတယ်ရှင်'

‘ခင်ဗျားနားမည်ပြောပြပါလား’

ရှမ်းရှမ်း ပြုံးပြုံး၏။

‘ကျွန်မနားမည် ရှမ်းရှမ်းပါရှင်’

သူမ ပြန်မေးသည်။

‘ရှင်နားမည်လို့ ပြောပါဦး’

လူငယ်၏ တစ်ချက်ပြုံးပြီး ကော့အုပ်ထဲဝင်ပြေးသွားစေသည်။

ရှမ်းရှမ်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

သူမက လူငယ်နောက်သို့ လိုက်သွားရန်ဟန်ပြစ်လိုက်စဉ်—

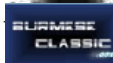
တုကတို့၏ အသံကိုကြားရလေသည်။

‘ရှမ်းရှမ်းလာဟေ့ ငါတို့တည်းခိုခန်းရပြီ’

ရှမ်းရှမ်းက တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် လိုက်သွားစေသည်။

သူတို့သည် ဟည်းခိုခန်း၌ တစ်ညအားတည်းခိုလိုက်ကြစေ

သည်။

၀ ၆ ၈

ညမေ့ခင်လာသောအခါ ချင်းဟုန်က ဆိုင်လှလင်အဖေ ဖယေခင်တိုင် ဆယ်ချောင်းကောင်းယူလိုက်သည်။

ထိုနောက်

ဖယေခင်တိုင်များကို ကွေ့ကွေ့ကော့အိမ်ကောက်စိုက်ထူပြီး မီးထွန်းလိုက်လေသည်။

ရှမ်းရှမ်း မျှစ်မေ့ခင်ကြုတ်၏။

‘ခါဘာလုပ်တာလဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

မိုးကြိုးဂိုဏ်းချုပ်ချင်းဟုန်ပြုံး၏။

‘မင်းကိုမြားနဲ့ပစ်တဲ့လူက ဒီနေ့ညလှည့်လာဦးမခင်’

သူမက တွေ့ဆုံခဲ့ရသောလူငယ်အားသတိရစားသဖြင့် မိမိ

မှဝင်စားဘဲ ဆိုင်နေသည်။

တုက ပြုံးပြီး—

‘ရှမ်းရှမ်း ညဇာလဲ ကော်င်းကောင်းမအိပ်ရဘူး။ သွားအိပ်

စေခွ’

‘ဟားကဲ့...ဆရာ’

ရှမ်းရှမ်းက မိမိအခန်းသို့ ပြန်သွားလေသည်။

သူမသည် ရွတ်တရစ်အိပ်၍မရချေ။

သူမ တွေ့ဆုံခဲ့သော လူငယ်အား သတိရနေ၏။

‘ဝှစ်’

ထိုစဉ်—

လေတိုးသံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရသည်။

ရှမ်းရှမ်း ကမ်းနားတံတန်းဖြင့် ချင်းဟုန်တို့ထိုင်နေသည့်အခန်း

သို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။

မြားတစ်စင်းသည် မီးထွန်းထားသည့်ဖယေခင်းတိုင် ဆယ်

ဆိုင်အား ငြိမ်းသတ်လိုက်စေသည်။

အခန်းစာစုလုံး အမှောင်တိကျသွားသည်။

ထို့နဲ့—

လူရိပ်အစ်ကို တွေလိုက်ရ၍ ရှမ်း၊ ရှမ်း၊ ဆနော့စ်မှထပ်ကြပ်
တွေ့ လိုက်သွား၏။

‘ပုဂံ’

ခေတို၊ သံနှင့်အတူ မြားတစ်စင်းတည် စွဲထဲသို့ ပြေးဝင်
စားစေသည်။

‘ပပ်’

လူမဆာ လက်တစ်မြှောက်လိုက်တီခု ဖမ်းယူ၏။

စွဲမဆာ ရပ်တန့်မသွားဘဲ ဆတ်လတ်လိုက်စွားသည်။

ရှေးမှ ပြေးလွှားနေစွဲမ မြားတံကို တစ်ဆစ်ပြီး
စစ်ဆစ် ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

ရှမ်း၊ ရှမ်း၊ ဖာ ပစ်လွှတ်စားသည် မြားတံချောင်းအားလုံး
ဖမ်းယူနိုင်ခဲ့သည်။

ကြွေးပီ—

စွဲမဆာ ရှေးမှလူအားမိစ္ဆားလေတော့သည်။

ထိုလူသည် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်
ဖြစ်စေသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ လေးတစ်လက်ကိုင်ဆောင်ထားသည်။
စွဲမဆာ ထိုလူအားစိုက်ကြည့်၏။

‘ညတုန်းတု ကျွန်မကိုမြားနဲ့ဝစ်တစရှင်လား’
‘တား...ဟား...ဟား’

ထိုလူ၏ အပြေပေးဘဲ သဘောစရာစွဲမဆာမေ့မိကလေး
သည်။

စွဲမ မျက်မှောင်ကြုတ်၏။
‘ရှင်နဲ့ကျွန်မရန်ငြိုးရှိသို့ လား’

ထိုလူ ခေါင်းခါ၏။
‘မရှိပါဘူး’

ရှမ်း၊ ရှမ်း၊ အံ့ဩသွားသည်။
‘ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’

ထိုလူသော်ပြင် တစ်ချက်ချင်း
‘ကျွန်ုပ်နာမည် ကျွန်တမ်း’

ရှမ်း၊ ရှမ်း၊ ဖာ ခေါင်းခါယမ်းဖိစား နောက်ပြန် လှည့်လားလေး
သည်။

၅၅၀ တက္ကသိုလ်သီတရအောင်

လရောင်ပြာကျနေသည်၊

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလင်းကျင်းနေသည်။

ထိုစဉ်—

ပလေ့သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

ရှမ်းရှမ်း၊ ပလေ့သံ ထွက်ပေါ်ရာဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် ကျော့ဖတ်တုံး၊ တစ်တုံးပေါ် ဆိုင်၍ ပလေ့မှုတ်နေသည်။

ထိုလူမှာ ဆူမ အလွန် တွေ့ချင်သော လူငယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

လူငယ်၏ ပလေ့မှုတ်ရာမှ ရပ်တန့်လိုက်၏။
'ငါ့ကို ပြန်ဆိုကြပြန်ပြီနော်'

ရှမ်းရှမ်း၏ မကျေမနပ်ဖြင့် ပြော၏။
'ရှင်နာမည်ကို မေးတာ ဘာကြောင့် ထွက်ပြေး ထွားလေ'

လူငယ် ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။
ရှမ်းရှမ်း သတ်ပြင်းတစ်ချက် ချမိသည်။

'ရှင်မပြောချင်လဲ ကျွန်မ မမေးတော့ပါဘူး'
အေးဆုံးလျှင် ဆူမထဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ရှမ်းရှမ်း လှည့်ထွက်လာခဲ့ရာ လမ်းကွင် ချင်းဟုန်တို့နှင့် ဆုံမိလေ၏။

ရှမ်းရှမ်း၏ အမ်းမိထားသော မြားကို ပြသ လိုက်လေတော့သည်။

မြားတံပေါ်၌ မိုးနဂါး တူသော ဓာတမ်း ရေးထွင်းထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်းယုံ ခေါင်းခါး လမ်းလိုက်သည်။
'ဒီနာမည်ကို မကြားဖူးဘူး'

'ဟုတ်တယ်'
တူကုန်လေသည်။ မသိကြောင်း ဝင်ပြောလေ၏။

ရှမ်းရှမ်း၏...
'ဆရာ မြားပစ်တဲ့လူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူ့နာမည်က ဤကွမ်းတဲ့'

ချင်းဟုန် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။
'ဒီလူက နာမည် မပြောချင်လို့ လိမ်ပြောတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်'

ကျင်းယုံ ခေါင်းညှိယုံလိုက်သည်။
'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ကို အန္တရာယ်မပြုဘူး ဆိုတာတော့ သေချာစာလယ်'

ထိုတိုသည် ကည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ရှမ်းရှမ်းမှစ အိပ်၍ မပျော်ဘဲ ရှိနေ၏။
 လူမသည် တွေ့ဆုံရသော လူငယ်ကို သတိရနေသည်။
 လူငယ်၏ ဝှု၏ နာမည်ကို ထုတ်ပေးပြောပြခြင်း မပြုသည်
 ကိုလည်း သူဝင်မကျ ပြစ်နေ၏။
 လူမသည် သင်္ဘောတစ်ခုခု ဆွဲလှိုက်ပြီး အိပ်မုန် တပစ်
 သို့ လှည့်ထုတ်လိုက်ရာ လူမ အခန်းမှ လူရိပ် တစ်ခု ဖြတ်ပြေး
 ကူးစားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ဟင်’

လူမက အထိတ်တလန့်ဟန်ဖြင့် ရှေ့တံ၍ ဆတ်ခနဲ ထရပ်
လိုက်၏။

ထိုနေ့စဉ်

ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်၏။

အရောင်အေးအေးမှ ထိုလူမက လူမ မမေ့နိုင်သော လူငယ်ပင်
ဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရ၏။

လူငယ်၏ သူ့အား အတ်ယပ်ခေါ်လိုက်ပြီး နောက်သို့လှည့်
ပြေးသွား၏။

အတယ်ကြောင့်မန်းမသိ။

ရှမ်းရှမ်း၏ ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်သွားပြီး လိုက်စွမ်းဝေ
သည်။

လူငယ်သည် သူတိုင်နေကျ ကျေးဇက်တုံး ပေါ်၌ ထိုင်နေ
သည်။

ရှမ်းရှမ်း၏ သူထံ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

လူငယ်က လူမအား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်မိလေ
သည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်တော်တော် အံ့ဩနေတာပျ’

သူမ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

‘ဘာကိုလဲ’

လူငယ်ပြုံးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာကိုပါ’

‘ကျွန်မရဲ့ သိုင်းပညာက ဘာဖြစ်လို့လဲ’

လူငယ် ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာက ပထမတွေ့တုန်းကနဲ့ နေ့စဉ်တစ်
ခါ တွေ့တာနဲ့ အများကြီး တိုးတက် လာတာကို တွေ့ရပါ
တယ်’

ရှမ်းရှမ်း အံ့ဩသွား၏။

‘ရှင် အယ်လီလုပ် သိလဲ’

လူငယ်ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျွန်ုပ်မှစ မျက်လုံးပါကစားပါ။ ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့၊
ကျွန်ုပ်သိချင်တာက ခင်ဗျားက ဘာကိုစွဲနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ကို သွား
ချင်ကြတာလဲ’

သူမ ထပ်ဆင့် မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားတို့ ပြောနေတဲ့ စကားထဲမှာ မိုးဒဂါ၊ ထင်းပိုရို
နာမည်သံ ကြားရတယ်။ အဲဒါ တာဖြစ်လို့လဲ’

ရှမ်းရှမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

ရှင်က ကျွန်မကို နားမည် ပြောမပြော အတူတူ ကျွန်မလို့ မပြောနိုင်ဘူး။

လူငယ် ဆက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

မိုးဒဂါး ထင်းဖုံစာ ကျုပ်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေပါ။

အကြောင်းနှင့်ရင် ဆွဲကို ပြောပြချင်လို့ပါ။

ရှမ်းရှမ်းအေး အကျိုးအကြောင်း၊ အမှန်အတိုင်း ပြောပြဖို့ထိ

သည်။

လူငယ် ခေါင်းတံဆိပ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

ကျွန်ကမ်းဆိုတာ ထင်းဖုံပါပဲ။

ဟုတ်လား။

ဆူမဆူ အံ့ဩအန်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

လူငယ်အ ကော့ခင်းအင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။

ထစန်းသည် အနောက်ယွန်းယွန်းသို့ ဆင်းသက်နေပြီ ဖြစ်

သည်။

မိုးသော့ဆီ အရက်ဦး ရောင်ခြည်သည် အရောင်သစ်၊ အပြာ

ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မိုးထင်းတေ့မယ်၊ ခင်ဗျားလဲ ပြန်ကနားယူတော့

ရှမ်းရှမ်းက လူငယ်အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ရှင်က ကျွန်မကို မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမှုကုသော

လူငယ် ပြုံးမိ၏။

မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလို့လဲ အခု ခင်ဗျားနဲ့ စကား

ပြောနေတာပေါ့။

မိတ်ဆွေဆိုရင်တော့ နားမည် ပြောပြသင့်ပါတယ်။

လူငယ် ရယ်မောဆိုက်သည်။

နားမည်ဆိုတာ ပညတ်တစ်ခုပါ။ ကျုပ်ကို လိန်ပုရွေးတွေ

တို့အတတ် လိန်ပုလို့ပဲ ခေါ်ပါ။

ထူးမ မျတ်မေ့ခင်ကုတ်သွား၏။

ရှင်က အတော်စိုးတားပဲ။ ကျွန်မနားမည် ပြောပြပြီးပြီ ရှင်

ကျတော့ နားမည် ပြောရမှန်ကို အတော် နှမြောပါလား။

လူငယ် ရယ်လိုက်သည်။

ကျုပ်သွားမယ် ရှမ်းရှမ်း၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ပြန်ဆုံကျတော့

ပေါ့။

စကားဆုံးလျှင် ထူထာ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားနေတော့

သည်။

ဆူမမှ အတန်ကြာ ငေးငိုင်နေပြီးမှ တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်

လာရောက်လေ၏။

ထူမသည် မိမိအခန်းသို့ ရောက်သောသောအခါ စားပွဲပေါ်

တွင် စားတစ်တန်း ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဆူမက စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အမ်းခရီးတစ်လျှောက် ချောမော ပျော်ရွှင်ခဲ့ပါ

ပေ။

ကျွန်မသည် ထိုလူငယ်က ရေးထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိ

လိုက်လေ၏။

၁၅၆ အတ္ထုသိင်္ဂါယနာစာ

အနောက်ဘက်သို့ ထွက်သွားမည် ကျင်းယဉ်နှင့် တူကုဏ
ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လွှားရန် အကြံပြုလိုက်၏။
အားလုံး သဘောတူလိုက် ကြံပြုနောက် စုတိုသည် လူ
ချင်းခဲ့၍ ထွက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

...ဝိ...

တောင်ပိုင်း နယ်စားကြီး

ရှမ်းရှမ်းနှင့် ချင်းတုန်တိုသည် ကျင်းယဉ်နှင့် လမ်းခွဲခဲ့ပြီး
အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

ချင်းတုန်က ဤ အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ခြင်းမှ
အကြောင်းရှိလေ၏။

ထိုအကြောင်းမှ

ဟန်လှနှင့် ဓားဝိဇ္ဇာတို့အား သုတ်သင်ရန်ပင် ပြစ်သည်။

ထိုကြောင့်

သူတို့သည် ထွက်ခွာလေပြီး အမ်းတစ်လျှောက်လုံးလေးဖြန်း
သွားလေ၏။

သို့သော်...

ထန်လှနှင့် ချော်ငြိတို့၏ သတင်းကိုလုံးဝ မကြားရပါ
ချေး

ဤသို့ဖြင့်

ဣတို့သည် ရိရှင်မြို့စာလေးဆို ရော့စ်ဂို လာကြလေတော့
သည်။

ဣတို့သည် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်၌ ဝင်ရောက်လေရာ
စားသောက်လိုက်ကြ၏။

ဣတို့ စားသောက်နေကြစဉ် လမ်းမထစ်မှ လူများ၊ ဈေး
သည်များသည် အလှအယဏ် ထုတ်ပြေးနေကြ၏။

ချင်းဟုန်နှင့် ရှမ်းရှမ်းတို့ အံ့ဩသွားကြသည်။

ထိုစဉ်--

မြင်းခုခံများ ဆူညံစွာ ထုတ်ပေး လာ၏။

မြင်းအော်သံများသည် လူများ ပြေးလွှားနေသည့်ကြား

ပြေးလွှား တိုးဝင်လာ၏။

ပြေးလွှားနေသော လူများသည် မြင်း၏ အရှိန်ကြောင့်
တိုက်မိပြီး လဲကျကုန်၏။

အခြားမြင်းများထံ ဣတို့၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ နင်းချသွားစေ
သည်။

ချင်း...ချင်း

မြင်းပေါ်မှ လူများ၏ ပြေးလွှား နေသော လူများထံ

ချွေးပုတ်ဖြင့် ရိုက်လေသည်။

လူရွယ်လူငယ်များကို ကြိုးကွင်းဖြင့်စွပ်၍ဖမ်းသည်။
မကြာမီ

ဣတို့သည် လူငယ်လူရွယ် အယောက်နှစ်ဆယ်ကို ဖမ်းဆီး
မိပြီး ကြိုးဖြင့်စွပ်ကာ တရွတ်တိုက်ဆွဲ၍ ထုတ်ခွာသွားကြလေ
သည်။

ရှမ်းရှမ်းထံ ဆိုလေလင်ကိုခေါ်၍ မေးမြန်းလိုက်လေစော့
သည်။

'သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လူတွေကိုဖမ်းသွား
တာလဲ'

ဆိုင်လူလင် သတိပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။
'သူတို့က စတင်ပိုင်းနယ်က နယ်စားကြီးရဲ့ လူတွေ လူငယ်

လူရွယ်တွေကိုဖမ်းပြီး အလုပ်ကြမ်းလုပ်ခိုင်းတာ၊ သူတို့ကို
အဆမတန်ခိုင်းတာ၊ ကြာခေတူ ဘယ်ခိုင်းမလဲ၊ ဖျားထဲလူထု

ဖျား၊ သေတဲ့လူကသေ၊ အဲဒီတော့ သူတို့လို နေအိမ်တပ်လူ
တွေကို လိုက်ဖမ်းပြန်လေရော'

ထူမ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။
'သူက ဆယ်လိုလူစားမျိုးလဲရှင်'

'သူက မန်ချားဘုရင် အားကိုးအားထမ်းပြုထားတဲ့ လူ
တစ်ယောက်ပါ၊ ဥာဏ်လေးစင်းတယ်၊ သိုင်းပညာလဲ ထောင့်

တယ်၊ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်၊ သွေးအေးအေးနဲ့
လူ့ဘက်တဲ့ လူ့ဘက်သမားကမ်းယောက်လဲဖြစ်တယ်၊ သိပ်လေး

အသား အဘော်များများ သူ့လက်ချက်ကြောင့် ကုန်ဆုံးခဲ့တာ
မနည်းတော့ဘူး'

ရှမ်းရွှမ်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။
ထူးစွာ အာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဒီလိုလုပ်ရတာဆို

ဆိုလျှင်လင်ဆ မကျေမနပ်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ
သည်။

'လူ့စသ သိုင်းလောကသားတွေကို စည်းရုံးတယ်၊ မရရင်
လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တယ်၊ ဖမ်းဆီးပြီးအကျဉ်းချတယ်၊ စွဲ ဒီလို
လုပ်တာစာတော့ သိုင်းလောကကို စိုးမိုးချုပ်ကိုင်ဖို့ ဖြစ်ပြီး
ခုန်ချူးတွေ တရုတ်ပြည်ကို လာရောက်သိမ်းပိုက်ရန် အကူအညီ
ပေးနိုင်အောင် ပြင်ဆင်နေတာပဲဖြစ်တယ်'

လူမ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

'ကျွန်မသိပြီ၊ ကျွန်မအစ်ကိုကလဲ သူ့ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစား
ရင်၊ ခံဒါပုံစွာရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရတယ်'
ဆိုလျှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'အုတ်တယ်၊ မန်ချူးတွေက တရုတ်ပြည်ထဲကို ဝင်ရောက်
မအောင် တောင်ပိုင်းနယ်စားကြီး စောစင်ထင်ကို လုပ်ကြံနိုင်
မှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ မန်ချူးတွေ ရုတ်တရက်ဝင်မလာရဲမှစ၊ ဒါ
ဝေမယ် တောင်ပိုင်းနယ်စားကို လုပ်ကြံဖို့ဆိုတာ လွယ်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ အဆင့်မြင့်တဲ့ သိုင်းသမားများစွာရှိတယ်။
သူ့ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူထိုင်း မရှုမလှသေဆုံးကြရတာပဲ
လူသာ သေဆုံးစွားရင် ဈာပီတို့တရုတ်ပြည် အေးချမ်းသွား
မှာ'

ထိုစဉ်မှာ ကြားလိုက်ရသောအခါ တောင်ပိုင်းနယ်စား
စောစင်ထင်ကို လုပ်ကြံရန် ရှမ်းရွှမ်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုကြောင့်--

သူမက တောင်ပိုင်းနယ်စား၏ဂေဟာကို ဆေးလေရန်
အညှိုးခိုခန်းမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

...၀...

မကြာမီ...
 လူမသည် တေခင်ပိုင်းနယ်စားကြီး၏ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိ
 လာမလေသည်။
 ဂေဟာ၏အရှေ့ဘက်၌ လူသုံးယောက်မှလွဲ၍ အခြား
 အစောင့်များကို မတွေ့ရချေ။
 သူမက အခုမှခင်ရိပ်ကိုကွယ်၍ အဆင့်ပါအသေ ဝါး
 ချေးသီးစာလေးမျှစားကို ထုတ်ယူလေသည်။

‘ဝှစ်’

သူမက လက်တစ်ဖက်ဝေ ယမ်းလှိတ်သည်။
 ဝါးချောင်းကလေးမှာ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် အစောင့်၏
 လည်ပင်းကို စိုက်ဝင်သွားလေ၏။

‘ခင်...’

အစောင့်မှာ သေမကဲ့သည်းညှုရင်း လဲကျသွားလေသည်။
 သူ၏အဖော်က အံ့ဩစွာဖြင့်ကြည့်နေစဉ် စူမ နေ့ဖယ်
 ထပ်ပစ်လွတ်လိုက်သော ဝါးတံတစ်ချောင်းက သူ၏ရင်ဝဲအား
 စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ကျန်ရှိခန့်သော အစောင့်က အခြေအနေမတောင်းမှန်း
 သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သူက အချက်ပေးသံချောင်းခေါက်ရန် တန်ပြင်သိမ်းခွင့်
 ဝါးတံတစ်ချောင်းက သူ၏ရင်ဝဲသို့ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

‘ဝုန်း’

‘အေး’

မမျှော်လင့်တဲလူ

‘ဒေါင်_ဒေါင်’

သံချောင်းခေါက်သံနှစ်ချက် ထုတ်ပေါ်လာသည်။
 ရှမ်းရှမ်း အိပ်ယာမထလိုက်၏။
 ဘေးကို တော့ခွဲလွယ်ပိုးထားလို့တစ်၏။
 ထိုနေ့ခက်

မီးအိမ်ကို ငြိမ်း၍ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။
 လမိုက်ညပြစ်၍ လူမ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ပို၍အဆင်ပြေ
 သည်။

တေခင်ပိုင်းနယ်စားကြီး ဂေဟာသို့ သွားရာ နေမီးအ
 လျှောက်ကို သေသံသချေချော မှတ်ထားပြီးဖြစ်ရာ သူမသည်
 အခက်အခဲမရှိ ပြေးလွှားသွားနိုင်ခဲ့လေ၏။

၈၆၄ စက္ကလီထိသံအောင်

အစောင့်ထဲချော့ဆွေးသည်နှင့် ရှမ်းရှမ်းထ ဂေဟာထဲသို့ ခုန်
ဝင်လိုက်သည်။

ထိုနေ့အထိ...

မီးရှောင်ထုတ်ပေါ်လာသော စာကြည့်ခန်းဆီသို့ ချဉ်း
နစ်သွားလိုက်၏။

ဣမထ ဝန်းကျင်ကို တစ်ချစ်အကဲခတ်လိုက်၏။

အစောင့်အကြပ် တစ်ယောက်မှမမြင်ရပေ။

နယ်စားကြီးဂေဟာတွင် အစောင့်များ နည်းပါးလွန်း
သည်ကို စိတ်ထဲ၌ သံသယဖြစ်မိ၏။

သူမက ကြားကြားမစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်း၍
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

စာကြည့်ခန်းထဲ၌ လူတစ်ယောက်သည် ပြတင်းပေါက်ကို
ဈေးပေး၍ထိုနေ့လေသည်။

သူသည် စာရွတ်စာတမ်းများကို အာရုံစူးစိုက်စွာ ကြည့်
နေသည်။

ထိုလူသည် နယ်စားကြီး ကေခင်းထင်ဖြစ်မည်စွာ ဣမ
နားလည်လိုက်သည်။

သူမက ပြတင်းပေါက်ကို ညစ်သေစွာပွင့်လိုက်ပြီး အခန်း
ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ထိုနေ့အထိ

ဣမက ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး စောခင်းထင်ထံသို့ တဟုန်ထိုး
ပြေးဝင်သွားလေသည်။

အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ကေခင်းထင် နေ့ကံလှည့်ကြည့်
သည်။

ရှမ်းရှမ်းမှစ ကောင်းထင်၏မျက်နှာကို မြင်ဖို့ကိရသော
အခါ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားသည်။

'ဟင်'

သူမ မယုံကြည်နိုင်လေစက်အောင် ဖြစ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ...

သူမ ခတ္တလိုက်ရသော ကောင်းထင်မှစ သူမ စွဲလန်းနေရ
သော လူငယ်ပင် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

သူမက အံ့ဩဟန်ဖြင့် လှုတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်သည်။

'ဪ...ရှင်ကိုး'

ထိုအချိန်တွင်...

ရုတ်တရက် ဆူညံသောအသံများ ထုတ်ပေါ်လာလေတော့
သည်။

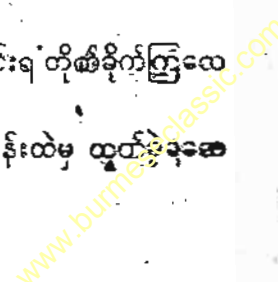
'လူသတ်သမားလေးနေတယ် ခိုင်းကြဟေ့'

ကိုယ်ရံတော်များသည် အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ရောက်
စာကြသည်။

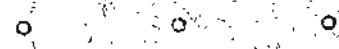
ဆူညံသံများ ထုတ်ပေါ်လာတော့မှ ရှမ်းလှေသည် မှင်
သတ်နေမိရာမှ သတိရလာလေသည်။

သူမကို ကိုယ်ရံတော်များက ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ကြလေ
သည်။

သူမက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရင်း အခန်းထဲမှ ထုတ်ခွဲနေဆဲ
သည်။

လူမသည် တိုက်ခိုက်ရန်လည်း စိတ်မပါတော့ပါချေ၊
ထိုကြောင့်
မြို့စားဝေဟာမှ တဟုန်ထိုး ပြေးလွှားထွက်ခွာလာခဲ့လေ
သည်။

ရှမ်းရှမ်းသည် တည်းခိုခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
သည်။

လူမနောက်ကို လိုက်လာနေသော နယ်စားကြီး၏ကိုယ်ရံ
တော်များက လိုက်လာသည်လား မလိုက်လာသည်လား
ဆွေ မသိပါချေ။

အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ခုတင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်
လဲလှောင်းလိုက်လေသည်။

လူမ၏ရင်ထဲ မှန်းကြပ်နေလေ၏။

လူမသည် ယခုအရွယ်အထိ နှလုံးသားပြုသရာ တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမျှ မပြစ်ပေါ်ခဲ့ပေ။

စိတ်လည်း မစင်စားခဲ့ပါချေ။

တရု-

လူမသည် လိန်ပုအားသည် သားထူးသော လူငယ်နှင့် တွေ့ဆုံ
ပြီးမှ လူမ၏ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားခဲ့ရလေသည်။
ထိုလူငယ်သည် မိုးနဂါးထင်းပုံဖြစ်သည်ဟု ချင်းအူနှင့်
ပြောခဲ့သည်။

သို့သော်
ယခုအတွဲခဲ့ရသော မိုးနဂါးထင်းပုံသည် တေခင်ပိုင်းနယ်
စားကြီး ကေခင်းထင်ဖြစ်နေသည်။

လူမသည် စိတ်မေ့လျော့စွာ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။
ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ဝေဝဒနာများခံစားရင်း မျက်ရည်
များစီးကျလေသည်။

'ဟန်လိုကို တွေ့ခဲ့တယ်'

'ရှင်...'

သူ့ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

'ဟန်လို ဒီကိုရောက်နေတယ် ဟုတ်လား'

ချင်းဟန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ အဖော်တွေလဲပါတယ်၊ သူတို့ကို အခြားတည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ အမှတ်မထင်မြင်လိုက်ရဘူး၊ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ခရီးဆက်မယ့်ပုံစံပဲ၊ ဒါကြောင့် သူတို့နေကန်အ လိုက်သွားကြမယ်'

အခန်းနှင့်အယူဇာတ်

သူမက သူ့အိမ်ထဲမှာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

'တုတ်ကဲ့'

ချင်းဟန်က ပြုံးပြရင်း ထွက်သွားလေသည်။

သူမက အဝတ်အစားလွှဲပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့မှာ

သူတို့သည် တည်းခိုခန်းမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

'ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်'
အခန်းတံခါးခေါက်သံကြားမှ ရှမ်းရှမ်းနိုးအံ့သည်။
သူမသည် မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားသဖြင့် ဦးခေါင်း၊
အနည်းငယ်မှူးဝေနေ၏။
သူမ၏ တံခါးပွင့်ဝေးလိုက်သောအခါ ချင်းဟန်ဖြစ်နေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
'ရှမ်းရှမ်း၊ ငါတို့သွားကြမယ်'
သူ၏ပုံတန်မှာ အရေးကြီးသောကိစ္စ ရှိနေကြောင်း သိသ
လေသည်။
'ကိစ္စရှိလို့လား ဘိုးဘိုး'
ချင်းဟန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

လူသားယောက်ျားသည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် မြို့ရိုးတံခါးပေါက်မှ ထွက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

သုတိ ည သိုင်းလောကမာ ချော့ကြားသော မြင်းဖြူရှင် တေးကမ်းမီးလှူခံတော် ဝှူးယိုနှင့် ရတ်မိကြစီ စည်းရုံးခဲ့သော ဟန်လှနှင့် ခားဝိဇ္ဇာတို့ဖြစ်လေသည်။

သုတိသည် ရှေ့ကိုသာ ဦးစည်၍သွားနေ၏။ သုတိနောင်၌ လူနှစ်ဖယူကံက ခြေရာခံလို့ကံလောသည်ကို လုံးစမသိချေ။

ဟန်လှက ဝှူးရိုကို တီးတိုးမေးလိုက်လေသည်။

အစ်ကိုကြီးဝှူးရိုး ကျုပ်တို့ ဘယ်ကိုလိုက်ဆွားကြလို့လဲ ဝှူးရို ပြုံးလိုက်၏။

ငါတို့လုပ်ငန်းကို အနေနှင့်အယှက်ပေးမယ့် လူတစ်စုကို သွားပြီးသုတ်သင်မလို့

ဟန်လှ မျတ်မောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

စုတိ၏ ဘယ်သူတွေ့လို့

လူက ပြုံးလိုက်လေ၏။

တောင်ပိုင်းနယ်စားကြီးကို ပုန်ကန်မယ့်လူတွေပါ

ဟန်လှ အံ့ဩသွား၏။

ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ထျပ်နားမလည်တာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။

သူ့ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်လေသည်။

တစ်တွေ့ နားမလည်တော့လဲ

ကျုပ်တို့ကလဲ တောင်ပိုင်းနယ်စားဟု ပုန်ကန်မယ့်လူတွေပဲမဟုတ်လား။

သူ့ မျက်နှာကူညီခနဲ ပျက်သွားလေသည်။ သို့သော်

ဓမ္မာရ်ခင်းပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

ကုတ်စာယ်လေ

ဒါဖြင့် သုတိကိုစည်းရုံးရမာပေါ့၊ အာဖြစ်လို့ သုတိတို့လိုက် တ်နေရတာလဲ

သူ ပြုံးလိုက်၏။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါတို့မှ လူဆင်အားများအာအောင်

တစ်ဖက်အစည်းရုံးတယ်၊ စည်းရုံးလို့ မရတဲ့လူတွေကို သတ်ခတ်တယ်၊ ဒီလိုသတ်ပစ်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်စာ တောင်ပိုင်းနယ်စား

ကြီးကို ငါတို့ကထောက်ခံတယ်ပေါ့၊ အထင်လို့သွားအောင် နည်းဗျူဟာဆင်လိုက်တာပဲ၊ ငါတို့ အင်အားတောင်တင်းလား

တာနဲ့ သုတိကို အလစ်ဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်သုတ်သင်ဖို့ပါပဲ။ ဟန်လှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဒီလိုဆိုရင် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေဟာ အသစ် အသစ်အသစ် ဆုံးရှုံးမနေဘူးလား။

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

အမြင်ကတော့ ဒီလိုပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် တောင်ပိုင်းနယ်

စားကြီးကို သုတ်သင်နိုင်အောင်နဲ့ သူ့အဖွဲ့အင်အားကို ပြိုင်နိုင်ဟောင် ဒီလောကတော့ ကနစ်နာခံရမှာပေါ့။

ဟန်လှသည် ဝှုးရုံပြောသောစကားကို ယုံကြည်စွာလေးစားလေသည်။

သူတို့သည် ပြောပြောဆိုဆို တောင်ကုန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူက မြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ထိုနောက်

သူတို့အားလုံး မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သည် မြင်းများကို အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ချည်ထွားပြီး တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တိတ်တဆိတ်တစ်လျှောက်ကြလေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ မြေကွက်လပ်၌ လူနှစ်ယောက်ရောက်ရှိနေသည်။

မြေကွက်လပ်၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်စီ၌ မီးတုတ်များကို မြေစိုက်၍ ထွန်းထားလိုက်လေ၏။

ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကျိုင်းသန်မာသော လူတစ်ယောက်၏ လူစုလူဝေးဆုတ်သို့ မျက်နှာမူလိုက်လေသည်။

‘ငါတို့ဟာ တောင်ပိုင်းနယ်စားကြီးကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ မြင်းဖြူရှင်ကောဆီစန်းရဲ့ အဖွဲ့ကို အရင်ဆုံး သုတ်သင်ရမယ်။ တတယ်တော့ ကောဆီစန်းဟာ တောင်ပိုင်းနယ်စားကြီးရဲ့ လူပဲ။ သူတို့ဟာ’

ဇွန်စကားမဆိုမီ ဝှုးရုံတို့သုံးယောက်က ဝင်ရောက်လာသဖြင့် စကားပြောခြင်းကို လက်စွဲပယ်လိုက်လေ၏။

‘ဟာ’

‘ဝိုး...ဝိုး’

‘ဝုန်း’

‘အား’

‘အမယ်လေးဗျ’

‘သေပါပြီဗျ’

ဝှုးရုံတို့က စကားတစ်ခုနဲ့မှမပြောဘဲ ထိုလူစုကို မြင်းတစ်စုာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

လူစုလူဝေးမှ ကမန်းကတန်း ထူထဲပြေးကြကုန်သည်။

ဝှုးရုံက သတိပေးလိုက်သည်။

‘တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့’

ခေးဝိဇ္ဇာနှင့် ဟန်လှတို့က ဖရိုဖရဲဖြင့် ခြေဦးတည့်စွာ ပြေးဆွမ်းသော လူများနေစင်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။

ဟန်လှက ထူထဲပြေးသွားသူ သုံးယောက်နေစင်သို့ လိုက်လာခဲ့၏။

လမိုမိညပြစ်၍ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်း၍ နေလေသည်။

ရုတ်တရက်...

သူ၏ နေ့ခတ်၌ နားစိမ့်သော လေတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ခံစားရ၏။

ယူဆ နေ့ကထို ချားခနဲ အနည်းငယ် ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

ကြယ်အလေးများ၏ အစင်းခရောင်းအားထဲ၌ လူရိပ်တစ်ခု အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ခန္ဓာကိုယ် သေးသေး သွယ်သွယ် ဖြစ်နေ၍ မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်မိန်း၊ သိလိုက်၏။

သူ့သည် မိန်းကလေးထံသို့ ပြေးသွားပြီး တစ်ဖျတ်တိုး ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည်။

ထိုသော်...

မိန်းကလေးက ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ဟန်လှ အံ့အေးသင့်မိသည်။

ဝိုန်း

သူ၏ နောက်ဆွဲကို လက်ဝါးဖြင့် အရိုက် ခံလိုက်ရသေးသည်။

ဟန်လှမှာ နာကျင်လွန်း၍ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ဦးသော်...

မိန်းကလေး၏ အရိပ်အယောင်များပင် မမြင် မတွေ့လိုက်ရချေ။

ဝစ်...

ထိုစဉ်...

သူ၏ ခေါင်းဘက်မှ လေတစ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဟန်လှ ကပျားအယား ငုံ့ရှောင်လိုက်၏။

သူ၏ အံ့အေးသင့်မိသော ပြတ်သွားပြီး လေထဲ၌ လွင့်မျောနေသည်။

ဟင်

ဟန်လှ အလွန်ပင် တုန်လှုပ် သွားသည်။

ခစ် ခစ် ခစ်

ရုတ်တရက်... မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခစ် ခစ် ခစ်

တေးကံ

ဟန်လှ ခေါ်သ ထွက်သွားပြီး ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာရာ ဆီသို့ ပြေးလိုက်သွားသေး၏။

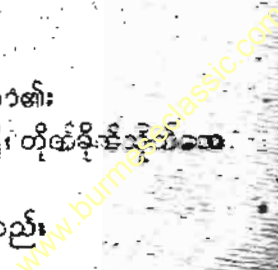
ရယ်မောသံသည် အဖြည်းဖြည်းဝေးပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုစဉ်...

လူရိပ်တစ်ခု လျှပ်တစ်ပြက် ရောက်ရှိလာ၏။

ဟန်လှက အံ့အေးသင့်မိသော ကြိတ်လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်သွားသည်။

လူရိပ်က အလွန်တကြားအော်လိုက်သည်။

၁၇၆ အက္ခရာသီလင်္ကာ

‘ဟန်လှ ကျုပ်ပါ’

ဝူရို၏ အသံ ပြစ်သည်။

ခားဝိဇ္ဇာ ရောဆ်ရှိလခ၏။

ဝူရိုက ဟန်လှအား စိုက်ကြည့်လို၏။

‘ခင်ဗျား လူဘယ်နှစ်ယောက် ဖမ်းထားလဲ’

ဟန်လှ ခေါင်းခါယမ်း၏။

‘မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဝင်နေခင်ယုတ်တခနဲ့ ကိုယ့်ကို ကိုယ်တောင် မနည်း ဘေးကွယ်နေရတယ်’

ဝူရို သတ်ပြင်းတစ်ချက် ချလို၏။

ကျုပ်တို့လဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် နေခင်ယုတ်တဲ့ လူထဲ အဘိုးအို တစ်ယောက်ပါ’

ဟန်လှ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့အူေးသည်။

‘မိန်းကလေးက ဘယ်စုမှန်းလဲတော့ မသိဘူး၊ ကျုပ်တို့ ပြင်ကို ရိုက်တခ အခုထိ နှာနေတယ်’

ဝူရို ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ပြန်ကြစို့’

— ၀ —

အပြစ်ခက်

နေခက်တစ်နေ့ နံနက်...
ဟန်လှ အိပ်ယာထမှ စာစာသည်။
ဝူရိုက ဆူ၏ ဆွေပြင်အား ကြည့်လိုက်ရာ အနည်းငယ်
ယောင်ကင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
ထိုစဉ်...
‘အဟမ်း’
အပြင်ဘက်မှ ချောင်းဟန်သံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။
ဝူရိုက အမန်းအမန်း ကွယ်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ တည်းခိုခို
ရှေ့တွင် အဘိုးအို တစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်
သည်။

၁၇၀ စန္ဒာသီလီသီအေးခင်

ထိုအဘိုးအိုသည် မိုးကြိုးဂိုဏ်းချုပ် ချင်းဟုန် ပြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

ထိုအဘိုးအိုသည် မိုးကြိုးဂိုဏ်းချုပ် ပြစ်ကြောင်း စူရီ ရိပ်တီသည်။

ချင်းဟုန် ပြီးလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ဟန်လုကို ပြောပေးပါ။ ကျုပ်အည်းခိုခန်းရှေ့မှာ ရောက်နေပါတယ်လို့’

သူ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ချားခန် လှည့်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

စူရီ၏ ခြေလှမ်း၊ ဧကန်သွားဖြင့် ဟန်လုထံသို့ ပြန်သွားပြီပြော၏။

ဟန်လု ထိတ်လန့်သွား၏။

‘အစ်ကိုစူရီ ကျုပ် ဟယ်လို လုပ်ရမလဲဗျ’

စူရီ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ဆရာ ရောက်လခရင် သွားတွေ့လိုက်ပါ။ အကျုပ်တို့ဆီမှာ အမှုထမ်းတာပဲ အပြစ်ပြောလို့ မရပါဘူး။ ဟန်လု ထရပ်လိုက်၏။

‘ကျုပ် စုက္ခတွေ့ရင် အစ်ကိုကြီး ဆေးအယ်ဝါ’

စူရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ရဲရဲသေသွားပါ’

ပရကသမ်းမှည့်သန်းမုဒား (၅) ၁၇၉

ဟန်လုသည် စိတ်နဲ့ တင်း၍ အနည်းငယ် အားကစားပြီး တည့်ခိုခန်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဟန်လု မြေကွက်လမ်းသို့ ရောက်၍ သွားသောအခါ-ချင်းအုန်က မျက်နှာထား သုန်မှုန်စူးဖြင့် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဟန်လုက ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ချင်းဟုန်၏ အေးစက်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟန်လု...မင်းတို့ ဝါဆိုလဲ ထွက်ခွာတုန်းက ဝါမှခဲတဲ့ အေးတေ့ မှတ်မိလား’

‘မှတ်မိပါတယ် ဆရာ’

ချင်းဟုန်က အေးစက်သော လေသံဖြင့် မေး၏။

‘မင်း အခု ဆရာလုပ်နေလဲ’

ဟန်လု သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

‘မြင်းဖြူရှင် ကောဇာတ်စန်းဆီမှာ အမှု ထမ်းနေပါအော်’

အရာ

ချင်းအုန် ခေါ်သထွက်သွားသည်။

'ရဲကဆတ်စန်းဟာ တောင်ပိုင်းနယ်စားကြီးရဲ့ လူဆိုးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား'

ဟန်လူ ခေါင်းငုံ့ ထား၏။

'ဒီလိုရှိပါတယ်ဆရာ'

လူ၏ စကားမဆုံးမီ ချင်းဟုန်က အော်ငေါက် လိုက်ဆေး စာညှိ။

'တိရစ္ဆာန်တောင်...မင်းဘေးမှ မပြောနဲ့၊ မင်းထာဝ အပြစ် ရောင် သိုင်းသမားတွေကို လုပ်ကြံနေတယ် ဆိုတာ ငါသိပါ တယ်'

လူ့စာ ပြောပြီး ဒေဝါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လက်သီးဖြင့် တန်လု၏ ရင်ဝကို ထိုးလိုက်၏။

'ဝှမ်း'

ဟန်လူ စာမန်းစာတန်း၊ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ချင်းဟုန်က ထပ်မံ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဟန်လူ ရင်ထိတ်သွားပြီး နေ့စာဆုတ်လိုက်၏။

မိန်းစာလေး တစ်ယောက်က လူ့နေ့စာဆုတ်မည့် လမ်း ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

'ဟန်လူ...ရှင်ဆရာကို စောစင်ပန်လိုက်'

လူ့စာ ရှမ်းရှမ်းကို မသိပါချေ။

'ယား'

လူ့က ငြာသံပေး၍ ရှမ်းရှမ်းအား တိုက်ခိုက် လိုက်စေ သည်။

ရှမ်းရှမ်းက ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက် သည်။

'ဝှမ်း'

ဟန်လူ နေ့စာဆုတ်လိုက်ရ၏။

ရှမ်းရှမ်းက တိုက်ခိုက်မည့် မပြောဘဲ လူတစ်ယောက် ကြီး ဖြတ် ဝင်လွှာ၏။

ဝင်လွှာသူမှစ ဝှမ်းပင် ဖြစ်သည်။

ရှမ်းရှမ်းက ဝှမ်းအား ဆီးကြို တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ချင်းဟုန်က ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ လက်ပိုက်၍ ကြိုညှိနေလိုက် သည်။

ဟန်လူသည် ဝှမ်းနှင့် ပူးပေါင်း၍ ရှမ်းရှမ်းအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်၏။

ရှမ်းရှမ်းက အရိပ်မဲ့သိုင်းပညာကို ထုတ်ပေး အသုံးပြုလိုက် သည်။

ဟန်လူတို့သည် မည်သို့ ခုခံရမန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

လူ့တို့ ဝေးဝိုင်းနေစဉ် ရှမ်းရှမ်းက ဝှမ်း၏ ခါးကို ဆွဲပြီး အဝေး သို့ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

'ဟူး...'

ဝှမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့ လွင့်စင် သွားလေတော့ သည်။

သို့သော်...

မြေပေါ်သို့ ကျမသွားချေ။

လူက ရှမ်းရှမ်း ပစ်လွတ်လိုက်သေး အရွှိန်ကို ယူ၍ ကျွမ်း
ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားသေး၏။

ထိုစဉ်
ဖော်လုက အခြေအားန မတန်မှန်း၊ သိ၍ ထွက်ပြေးရန် ဟန်
ပြင်သည်။

'မင်း ဘယ်ပြေးမလို့'
ချင်းဟုန် အော်ဝေါ့၏ရင်၊ ပြေးဝင်လေသည်။
ဟန်လုံက မတတ်သာတော့ဘဲ ချင်းဟုန်ကား တိုက်ခိုက်လေ
သည်။

ချင်းဟုန် ပို၍ ခေါ်သထွက်သွား၏။
'ငါ့ကိုတော့ အခဲတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား'
သူ့က အန်လုအား၊ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်၏။
ဟန်လုံမှာ တကယ် တိုက်ခိုက်ခြင်း မဟုတ်ချေ၊
တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်ပြီး ချွာခနဲ လှည့်၍ ထွက်သွားလေ
သည်။

ခင်း၊ ဟုန်က နေ့စဉ်မှ လိုက်သွားသည်။
ဟန်လုံက တောအုပ်ထဲသို့ ပြေးဝင် သွား၏။
ရှမ်းရှမ်းက ဟန်တားလေသည်။
အကိုးမလိုဆီနဲ၊ သူ့မှာ အဖော်တွေ ရှိသေးတယ်'
ချင်းဟုန် ရပ်တန့် လိုက်၏။
သူ၏ မျက်စိနားအစဉ် စိတ်ထိခိုက်လွန်း၍ မျက်ရည်များ
လေးလေသည်။
သူမက နှစ်သိမ့်သည်။

'စိတ်မဆေးဝင်း မပြန်ပါနဲ့ တဘိုး၊ တစ်နေ့ အမှန်ဘုရား
ရမှာပေါ့'

ထိုနေ့က
ရှမ်းရှမ်းက သူ့အား၊ တည်းခိုခန်းကို ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်
သွားလေသည်။

လက်စာပေတော့ မိုးနဂါးထင်းဖဲ့ဟာ ဘောင်ပိုင်းနယ်
စား ဖြစ်နေတော့ကိုး

သူမ အံ့တင်းတင်းကြိတ်လိုက်လေသည်။

‘သူဟာ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေကို သတ်ဖြတ်နေတဲ့လူပဲ၊
သူ့ကို ငါ့သတ်မှဖြစ်မယ်’

သူမသည် ယင်းသို့ကြုံးဝါးပြီး ခုနစ်ကို ကျော့ခွံလွယ်ပိုး၍
တည်းခိုခန်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်

ဗုဒ္ဓမက ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြု၍ တောခပ်ပိုင်းနယ်စား၏
မောဟာသို့ ဦးတည်ပြေးသွားလေသည်။

သံယောဇဉ်

လခြမ်းအလေးသည် စိမ့်တိုက်ကြွေးမှ ထိုးထွက်လာလေ
သည်။

ညလေသည် ပြတင်းပေါက်မှ တသွင်သွင်တိုက်ခတ်နေလေ
သည်။

ရှမ်းရှမ်းမှာ ခုတင်ထတ်၌ လိုလျှောင်နေ၏၊
လူမ၏အတွေးထဲတွင် လိန်ပုမြို့မှလူငယ်က စိုးမိုးထူးလေ
သည်။

ရှမ်းရှမ်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။
‘ငါ တုနကြောင့် သူ့ကိုသတ်ရနေတာလဲ’
သူမသည် ကိုယ်ကိုကိုယ် မင်ကျမနပ်ဖြစ်လစွ၏။

နယ်စားဂေဟာ...
စာကြည့်ခန်းထဲ၌ တောခင်းထင်မှ ထိုင်နေသည်။
တိုင်းရေးပြည်ရေးကိုစွဲကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ရေး
အကိစ္စကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကစမနေတုန်းက မိမိအား သာမန်လုပ်ကြသော မိန်း
ကလေးသည် ထိပ်ကန်းသိုင်းသမ နှစ်ဦးဖြစ်မှန်း သူ့ နား
လည်ထား၏။

ထိုညတွင် သူက ထိုမိန်းကလေးအား ဖမ်းထူးနိုင်ပါလျက်
လွတ်ပေးလိုစေရခြင်းမှာ အဘယ်ကြောင့်ဖြစ်သည်ကို သူမ
နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထိုမိန်းကလေး၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည့်တစ်အတွင်း
တွင် သူ၏ နှလုံးသားခုန်သံသည် ပြင်းထန်လှသည်ဟု ထင်
မှတ်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။
ထိုတစ်သက်တာအတွင်း သူသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို နား
မလည်ခဲ့ပေ။

ထိုမိန်းကလေးကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ သူ၏စိတ်ထဲတွင်
သံယောဇဉ်ကြီး ငြိစွယ်စွားလေတော့သည်။

မိန်းကလေးသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သနည်း။

ယနေ့လည်း သူသည် အခြားလုပ်ငန်းကို ဘေးချွတ်ပြီး
မိန်းကလေးအား မည်ကဲ့သို့ရှာဖွေရမည်ကို စဉ်းစားပြီး ထိမ်း
မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုစဉ်...

ကျွန်း...

အသံတစ်ခုကြားလိုက်ရ၏။

မိမိအား လုပ်ကြံမည့်မိန်းကလေး ထပ်မံရောက်လာသည်
ဟုကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူထင်ထား
သည့်အတိုင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်ရောက်
လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှထပြီး မိန်းကလေးကို စေ့စေ့ကြည့်နေ
သည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ရှမ်းရှမ်းပင်ဖြစ်၏။

သူမသည် ယခင်တစ်ကြိမ်တုန်းက မအောင်မြင်၍ စိတ်
မပြေဘဲ ဗုဒ္ဓိယဟာကြိမ် ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်းထင် ပြုံးလိုက်၏။

'မင်း...ငါ့ကိုသတ်ဖို့ လစတင်သော'

သူမ ပြုံးလိုက်၏။

'ရှင်က သိနေတာကိုး'

ကောင်းထင် ခေါင်းညိတ်ယိုက်လေ၏။

'သိဘာပေ။ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်က အမြဲတမ်းကြုံနေတုန်း'

သူမ ခေါင်းခါလိုစေလေသည်။

'ဒီတစ်ခါတော့ ရှင် နောက်ထပ်မကြုံတော့ပါဘူး'

သူမက ခမ်းဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

'ချမ်း...'

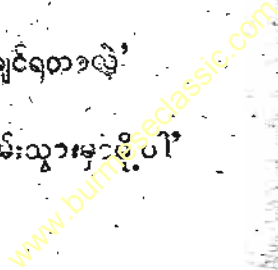
ကောင်းထင်က ပြုံး၍ကြည့်နေ၏။

မင်းက ဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုသတ်ချင်တာလဲ'

သူမ မဲ ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'ရှင်မရှိမှ သိုင်းလော့ကြီး အေးချမ်းသွားမှာပဲပါ'

ကောင်းထင် သတ်ပြင်ချလိုက်၏။

၁၀၈ စက္ကသိုလ်သီဟအောင်

'ခါဖြင့် တျပ်ကိုသတ်လိုက်ပါ'

သူမသည် ခံ့ကို တစ်ချက်တည်းလှိုက်ပြီး ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းသွားသည်။

သူမက ကောင်ထင်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသောအခါ ရုတ်တရက် သူမနင်းထားသည့်ကြမ်းပြင်သည် အောက်သို့နိမ့်ဆင်းစွမ်းလေ၏။

'ကိုမ်း'

'ခေါ'

သူမသည် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ အထဲသို့ကျကျဆွမ်းလေ၏။

သူမ အောက်သို့ထိုးကျဆွမ်းသောအခါ ကောင်းထင်၏ ရှုပ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

'ဟား - ဟား - ဟား'

---d---

မရကဇာတ်နတ်

'ခေါ...ခေါတ်'

မည်မျှ သတိလစ်နေသည်မသိ အခန်းတံခါး ခေါက်သံကြားမှ ရှမ်းရှမ်း သတိရလေသည်။

မကြာမီ

အခန်းထဲသို့ လူနှစ်ယောက်ဝင်လာ၏။ သူတို့၏လက်ထဲ၌ အနုတ်ရောင် သံမဏိတုံးလေးထစ်ခု ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် မှတ်ဆိတ်ရပျစ်နှင့်လူ၏ မြှောလေ၏။

'ခင်ဗျားကို နယ်စားကြီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ် အေးဆေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပါ'

၁၉၀ ဓာတ္တုသိုလ်သီးအဖေခင်

သူ့က လက်ထဲ၌ ကိုင်ဆောင်ထားသောအရာကို မြှောက်ပြလိုက်၏။

‘မရကလက်နက်ဆိုတာ မင်းကြားဖူးလား’
သူ့မသည် ကြားဖူးသော်လည်း တွေ့မြင်ဖူးခြင်းမရှိပါချေ။
ထိုကြောင့်...

ထိုထူးဆန်းသောအရာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။
မုတ်ဆိတ်ပရပူဖွံ့နှင့်လူက လက်ထဲပါလာသော အရာ၏
အောက်ပိုင်း၌ အပိတ်ဆင်ထားသော ကြိုးစတုရန်းလိုက်လေသည်။

‘ချုပ်...’

အသံထဲသို့ ထွက်ပေါ်လာ၏။
ထိုသံတုံ့၏အလယ်၌ အနည်းငယ်တစ်စွန်းပြီး ထက်မြစ်
သော ခေးကလေးများ ထိုးထွက်လေသည်။

ထိုနောက်

ခုံးရဟတ်ပစ္စည်း လည်ပတ်သွားလေ၏။
မုတ်ဆိတ်ပရပူဖွံ့နှင့်လူက အခန်းထဲ၌ရှိသော အောက်
တုံးတစ်တုံးထံ ပစ်လိုက်ရာ...

‘ဝိုး...ဝိုး’

မရကလက်နက်သည် လျင်မြန်စွာလည်ပတ်ပြီး ကျောက်
တုံးရှိရာသို့ ပျံသန်းသွားလေသည်။
‘ချမ်း’

မရကလက်နက်ပျံသန်းရာ (၅) ၁၉၁

မရကလက်နက်သည် ကျောက်တုံးကို တစ်ဝက်ပိုင်းဖြတ်
ပြီး မုတ်ဆိတ်ပရပူဖွံ့နှင့်လူထံ ပျံသန်းသွားသည်။ မုတ်ဆိတ်
ပရပူဖွံ့နှင့်လူက အသံကလေးပင်ယူလိုက်ပြီး လျှောက်ကိုနှိပ်
လိုက်ရာ ခေးများသည် အဘွားသို့ပြန်ဝင်သွားသည်။

‘ချမ်း’

ကိရိယာ အသံပိုင်းနှင့် အေးခဲပိုင်းမှစ ပြန်ဆက်သွား
သည်။

ရှမ်းရှမ်းသည် ထိုမရကလက်နက်၏ အစွမ်းကို တွေ့လိုက်ရ
သောအခါ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျလာလေ၏။

သူ့မသည် ထိုလူ နှစ်ယောက်အား တိုက်ခိုက်၍ ထုတ်ပြေး
ရန် စိတ်ကူးမိသည်ကို လစ်လျော့လိုက်၏။

သူ့မသည် ထိုလူ နှစ်ယောက် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါ
သွားလေတော့သည်။

ကောင်းထင်မှစ အခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသည်။
သူသည် ရှမ်းရှမ်းအား မျှော်နေခြင်း ပြင်၏။
ပကြာမီ...

ရှမ်းရှမ်းနှင့် သူ၏ ကိုယ်ရံဆော် အခန်းထဲ ရောက်ရှိလာ
သည်။

ကောင်းယန် ပြုံးလို့၏။

'မင်းနားမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ'

'ရှမ်းရှမ်း'

ဆေးခန်းထင်က ပြုံး၍ ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ထိုင်ပါဦး'

ရှမ်းရှမ်းက ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သော်
သည်။

'မင်း၏ ကျုပ်တို့ လုပ်ကြံဖို့ လာတော့လား'

သူမ ခေါင်းညိတ်၏။

'ဟုတ်တယ်... ကျွန်မကို ငှက်ချင် သတ်နိုင်စာယ'

ကျောင်းထင် လတ်တော့ပြန်၏။

'ကျုပ်ကို ဆွဲကြောင့် လှင်ကြံ့ရှင်လူလိုဆိုတာ ပြောပြ
လား'

သူမ မဲပြုံး ပြုံးသည်။

'ရှင်ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြရမလား'

ဆေးခန်းထင်က ခားစစ်လတ်တိုယူပြီး လူမတားပေးလိုက်

သည်။

'မင်းခေး ပြန်ယူသွားပါ'

'ဟင်'

သူမ အံ့ကြည့်၏။

ကောင်းထင် ပြုံးပြလိုက်၏။

'ဒီခါးကို ယူပြီး မင်းသွားလိုရာ သွားနိုင်ပါပြီ'

သူမ ပါးစပ်အဖော့ခင်းသား ဖြစ်သွား၏။

အဆန်ကြာအောင် သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီးမှ မေးလိုက်လေ

သည်။

'ရှင်က ဘာပရိယာယ် ဆင်နေတာလဲ'

ကောင်းထင် ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

'ကျုပ်လဲ ဘာမှ မလုပ်ရပါလား'

သူမ သတ်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

'ရှင် သေချာ စဉ်းစားပြီ ပြီလား'

ကောင်းထင် မျက်မှောင်ကုတ်မိသည်။

'ဘာကို စဉ်းစားရမှာလဲ'

သူမ၏ အေးစက်သော လေသံဖြင့် ပြော၏။

'ကျွန်မဟာ ရှင်ရဲ့ ရန်သူပဲ၊ ကျွန်မကို လွတ်လိုက်တဲ့အတွက်

ရန်ချိန်မှာ ကျွန်မက ရှင်ကို ပြန်လှုံ့ပြီး လုပ်ကြံရင် ရှင်ဘယ်

လုပ်မလဲ'

ကောင်းထင် မချိပြုံး ပြုံးသည်။

'ခင်ဗျားကိုလဲ ကျုပ် စကားတစ်ခုနီး ပြောမယ်၊ သေချာ

ထိထားပါ'

သူမ ခေါင်းညိတ်၏။

'ပြောပါ'

ကောင်းထင်က တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ပြောသော

သည်။

www.burmeseclassic.com

နေ့ခင်းတစ်ချိန် ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ပါစေ၊ ကျုပ်ပြေးမလ
စကားအတော့ ခင်ဗျားကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ကျုပ်သံယော့ ဧည့်ပြ
မိတယ်။

ခါကြောင့် ခင်ဗျားကို လူထိလိတ်ရှင် အနွှာရယ်ရှိမှန်းသ
ရက်နဲ့ ကျုပ်ရင်ထဲထဲ သံယော့ဧည့်ကို မလှန်ဆန်နိုင်လို့ လူ
လိတ်ကယ် မှတ်ပါ။

ဟင်

ရှမ်းရှမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက် လှုပ်ရှားထူးသည်။

သူမက ကေစင်းထင်အား ထပ်မံစိတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

ခနဲ လှည့်လိုက်၏။

ကေစင်းထင်က ကိုယ်ရံအတတ် နှစ်ယောက်တို့ထံသို့ လှည့်
လိုက်၏။

သူ့ကို စိတ်ချရတဲ့ နေရာရောက်အောင် ပို့လိုက်ပါ။

ဟုတ်ကဲ့

ကိုယ်ရံအတတ် နှစ်ယောက်က ရှမ်းရှမ်းအား ခေါ်ဆောင်
ထွက်ခွာသွား၏။

အင်း...

ကေစင်းထင်မှာ စိတ်မသက်မသာစွာဖြင့် သက်ပြင်းချ
ကျန်ရစ်ခဲ့သေးသည်။

ပေခါ အတိုးတို့

ချင်းဟုန်နှင့် ရှမ်းရှမ်းတို့သည် နံနက်လင်းသည်နှင့်တည်းခို
ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

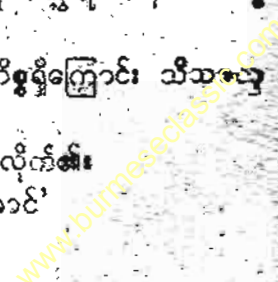
သူတို့သည် မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ပျောက်ဆုံးရာ အရှေ့
တက်မှ အထက်အစား ခပ်နှမ်းနှမ်း ဝတ်ဆင်ထားသူ အစဉ်းအ
အုတ်သီးသုတ်ပျာ လျှောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်စေီ ရလေတော့
သည်။

သူ၏ ပုံဟန်မှာ အေးရဲတကြီး ကိစ္စရှိကြောင်း သိသာလာ
သည်။

ချင်းဟုန်က ရှမ်းရှမ်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

ရှမ်းရှမ်း ငါတို့ လိုက်ကြည့်ရအောင်

သူမက သတော့တူလိုက်၏။

‘အုတ်ကို’

ထိုနေ့အထိ...

အုတ်သည် ရှေ့မှလူ ထူးကဲရာ နေ့အထိ သို့ လိုက်လံခဲ့ရာ မကြာမီ မြို့ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာစေသည်။

အဝတ်အစား စုံတပြတ်နေသော လူသည် မြေကုန်လုပ်၍ ရပ်နေသည်။

ချင်း၊ ဟုန်နှင့် ရှမ်း၊ ရှမ်း၊ စာဆစ်ပင်များကို အစားအကွယ် လှူ၍ ဆန်းသို့ ချဉ်းစပ်လွှား၏။

ထိုလူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်နေသည်မှာ သေ ချခလှ၏။

မကြာမီ...

လူတစ်ယောက် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လှေသည်ဖြင့် တွေ့လိုက်၏။

ထိုလူမှာ ဓားဝိဇ္ဇာပင် ဖြစ်သည်။

ဓားဝိဇ္ဇာသည် အဝတ်အစား နှမ်းလျှော်သော အတိုးအံ့ ထို့ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘အုတ်ကို စိန်ခေါ်တဲ့ ပေဒါအတိုးအိုဆိုတာ ခင်ဗျားအေး’ ထိုလူ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’ ဓားဝိဇ္ဇာ မျက်မှောင်ကုတ်၏။

‘အုတ်ကို ဘာကြောင့် စိန်ခေါ်ရတာလဲ’ ပေဒါအတိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

‘လူကောင်းတွေကို နှောင့်ဟတ်ထဲလူ မှန်သမျှ ကျုပ်စာ စိန် ခေါ်ရမှစေ’

‘ဟား ဟား ဟား’ ဓားဝိဇ္ဇာ သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

‘ခင်ဗျားက အုတ်ကို နိုင်မယ် ထင်နေလို့လား။ ကျုပ်ကို နှောင့်ယှက်ထဲလူ မှန်သမျှ ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူး’

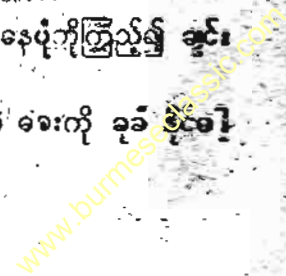
‘ခြွမ်း’ စကားဆုံးလျှင် စုစု ဓားဆွဲထုတ်၍ စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ပေဒါ အတိုးအိုက ရှောင်တိမ်းရင်း ဝှံ့ထိထားသော ဝှံ့နီးတုတ်ကို ထုတ်၍ ခုခံ ကာကွယ်လိုက်၏။

ရှမ်း၊ ရှမ်း၊ စာ ပေဒါအတိုးအို တိုက်ခိုက်နေပုံကို ကြည့်၍ ချင်း သူနဲ့အေး မေး၏။

‘ပေဒါ အတိုးအိုရဲ့ ဝါးရိမ်းတုတ်က ခေးကို ခုခံ ခိုခါ သေး’

ချင်းဟုန်ခေါင်းခါယမ်း၏။

၁၉၀ စာကြွယ်လိသိဟအောင်

'လွယ်မယ်' မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေဒါ အဘိုးအိုကို
အထင်သေးလို့ မရဘူး'

'ခြံမိုး'

သူတို့နှစ်ယောက် ၀ေဖန် ပြောဆိုနေကြစဉ် မေဒါအဘိုး
အို၏ ထက်ချစ်ကြောင့် ခေးဝိဇ္ဇာခေး လွတ်ကျဆွမ်းလေတော့
သည်။

'ဟင်'

ခေးဝိဇ္ဇာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ပေဒါအဘိုးအိုက ပြုံးပြုလို့က်သည်။

'ငါပြောခဲ့တယ်လော့ အချင်းချင်း မသတ်ချင်ဘူး။'

ခေးဝိဇ္ဇာက ဆူ၏ ခေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

'ကျုပ် ခေးလွတ်ကျသွားတာ၊ ကျုပ် ပေါ့ဆလို့ ခင်ဗျား
ကြောင့် မဟုတ်ဘူး'

လူက ခေးဆုံးသည်နှင့် ပေဒါ အဘိုးအိုအေး တရကြမ်း
တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

အိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်မျှသာ ယှဉ်ဖြိုင် တိုက်ခိုက်လို့ထိရလေ
သည်။

ပေဒါအဘိုးအို၏ စီးစိမ်းတုတ်သည် ခေးဝိဇ္ဇာ၏ခေးပေါ်
သို့ ရိုက်မိသွားပြန်သည်။

'ဝှစ်...'

'ချမ်း'

ခေးဝိဇ္ဇာ၏ ခေးသည် ဗုတိယအကြိမ် မြေပေါ် လွတ်ကျ
သွားပြန်သည်။

လူ မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ပေဒါ အဘိုးအိုကို ကြည့်လိုက်
သည်။

မေဒါအဘိုးအို ပြုံးလိုက်၏။

'ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မနိုင်ဘူးဆိုတာ ယုံပြီလား'

ခေးဝိဇ္ဇာက ဆူမှ မပြောဘဲ ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်လေ
သည်။

ပေဒါအဘိုးအိုက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

'ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မသတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား အမြင်မှန် ရ
မယ်ဆိုရင်ပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ခင်ဗျား သွားနိုင်ပါပြီ'

ခေးဝိဇ္ဇာက ကျေးဇူးပြောဘဲ ချခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ
သည်။

ချင်းဟုန်နှင့် ချမ်းချမ်းတို့က သစ်ပင်အကွယ်မှ ထွက်လို့ကြ
သည်။

ပေဒါအဘိုးအို ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ချင်းဟုန်က ပြုံး၍ လွက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ထား ဦးညွှတ်လို့ရလေ
သည်။

www.burmeseclassic.com

'မိတ်ဆွေရွှေသိုင်းပညာကို ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ'
ပေခါအဘိုးတို့မျှော်မှောင် ကုတ်လိုက်၏။

'ခင်ဗျားက ဘယ်သူများလဲ'
ချင်းဟုန် ပြုလိုက်၏။

'ကျုပ်က မိုးကြိုးဂိုဏ်းချုပ် ချင်းဟုန်ပါ'
ပေခါ အဘိုးအို၏ မျက်နှာတွင် အံ့ဩဟန်များ အထင်း
သား ပေါ်လွင်နေသည်။

အတန်ကြာမှ...
စုစု ပြီးရှင်သော မျက်နှာထဲဖြင့် ဦးညွတ်လိုက်မိလေ
သည်။

'မိုးကြိုးဂိုဏ်းချုပ်ကို တွေ့ရကစ ခမ်းသေပါတယ်ဗျာ'
လူတို့ စောင့်ပြောနေစဉ် အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင် ထိပ်ပျော
ပေါ်မှ လူတစ်ယောက်သည် တိတ်တဆိတ် ထုခွေသွေးသည်
ကို လူတို့ မသိလိုက်ပါချေ။

ထိုလူမှ မိုးနဂါး ထင်းဖုံပင် ဖြစ်နေလေသည်။

ချင်းဟုန်သည် လက်နှစ်ပတ်နေစက်ပစ်ကာ ခေါက်တုန်
ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။

တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လာပြီးသည်နှင့် ရှမ်းရှမ်း ပျော့ထိသုံး
သွားသည်မှာ တစ်နေ့နှင့်တစ်ညရှိပြီ။

လူသည် မည်သို့စမ်းရမည်ကို စဉ်းစားနေစဉ် ရှမ်းရှမ်းမှ
မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။

'ဟင်...ရှမ်းရှမ်း၊ မင်းဘယ်ပျောက်သွားတလဲ'

ရှမ်းရှမ်းက ဦးညွတ်လိုက်လေ၏။

'ကျွန်မ မရကလက်နတ်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရတယ်၊ တေခင်
ပိုင်းနယ်စားက ပြန်လွှတ်ပေးလို့ ရော့အီလာတောပါ'

ချင်းဟုန် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

'တေခင်ပိုင်းနယ်စားက မင်းကိုပြန်လွှတ်ပေးတယ် ဟုတ်ပြီ
လား'

လူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဟုတ်ပါတယ်'

ချင်းဟုန် ခေါင်းခါလိုက်လေ၏။

'ပြောလို့သေကြားရတယ်၊ မယုံနိုင်စရာမို့'

သူမက စဉ်းစားလိုက်၏။

'ကျွန်မ တစ်ခုတည်းမိတယ်'

ချင်းဟုန်က သူမကိုစိတ်ကြည့်လေ၏။

'ပြောပါ'

'ကေခင်းထင်ဟာ မိုးနဂါးထင်းဖုံ' ဖြစ်နေမလား'

ချင်းဟုန် ခေါင်းခါလိုက်လေ၏။

တာ ပြစ်နိုင်ပါစွာ၊
 သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
 'အခတ်အစားကလဲ့လို့ သူရပ်ရည်တာ ထင်းဖုမထင်းဖု
 အစစ်ပဲ နောက်ပြီး သူက ကျွန်မကို ရင်းနှီးနေသလိုပဲ
 ချင်းဟုန် ခေါင်းကုတ်ကြိတ်၏။
 'ကျုပ်တေခင် ခေါင်းရှုပ်လစပြု'
 လူမက တည်ငြိမ်သေဒေသံဖြင့် ပြောစေသည်။
 'ကျွန်မတို့အတွက် အန္တရာယ်တစ်ခု မှီသောပြီဘိုးဘိုး'
 ချင်းဟုန် မျက်မှောင်ကုတ်လို့ နီဆေးသည်။
 'ဘာအန္တရာယ်များလဲ'
 လူမက စိတ်မသက်မသာစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
 'မရကလက်နက်ရဲ့ အန္တရာယ်လေ'
 ချင်းဟုန် တစ်ခုသတိရလိုက်သည်။
 'အင်း...ဆေးခင်းထင်မှား လက်နက်တစ်မျိုး တီထွင်ထား
 စာယ်လို့ ဝါကြွေးတယ်။ အဲဒါ ဒီမရကလက်နက်ပဲ ပြစ်မှစေပေါ့'
 လူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ဘိုးဘိုးသည် မရကလက်နက်ကို ဖျက်ဆီးနိုင်မှဖြစ်မယ်။
 ဒါမှမဟုတ်ရင် သိုင်းလေခတ်သေးတော့အတွက် အန္တရာယ်က
 သေးမှားမဟုတ်ဘူး'
 ချင်းဟုန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ငါတို့တွေ့ရတဲ့အခန်းက ဧကောင်းထင်ကို သုတ်သင်ရမယ်
 အပြင် မရကလက်နက်ကိုပါ ဖျက်ဆီးဖို့အခန်းပိုလာပြီ'
 သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

'အင်း...ဆရာတို့ကတို့လဲ ခရောက်လားပြီလားမသိဘူး'
 လူမ၏စကားမဆုံးမီ ဆိုင်လုလင်နှစ်ယောက်က အေး ခေါ်
 ဆေးခင်လဲသည့်ကို တွေ့ရလေ၏။
 လူမက လမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဆရာဖြစ်ဖြစ်ဆူနှင့် ကျွမ်းယု
 တို့ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 လူမ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုလိုက်သည်။
 'ဆရာတို့ ရောက်လာပြီ'
 တူက ချင်းဟုန်ကိုပြုံးပြလိုက်၏။
 'ကျုပ်တို့ ခဏနားပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေး
 တိုင်ပင်ကြတာပေါ့'
 ချင်းဟုန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ကောင်းပါတယ်။ ညနေကြာရင် ကျုပ်တို့က အရေးကြီးတဲ့
 ကိစ္စ ဆွေးနွေးရမယ်'
 တူကနှင့်ကျွမ်းယုတို့သည် ဆိုင်လုလင်ခေါ်ဆေးခင်ရာ လိုက်
 ပါသွားလေသည်။

ရင်ထဲအထွေ

ညနေခင်းအချိန်ပင် ဖြစ်သည်။

ချင်းဟူ၍တို့လေးယောက်သည် ခိုင်းဖွဲ့အား ရရှိလာသော သမားများကိုစုစည်း၍ အပြန်အလှန်ဆွေးနွေးကြ၏။

နေ့လယ်ဆုံး လူတို့သည် လုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းစဉ်တစ်ခု ချမှတ် လိုက်သည်။

သူတို့ချမှတ်သောလမ်းစဉ်မှာ အပြုရောင်သိုင်းသမားများ ကို ချေမှုန်းသုတ်သင်နေသည့် မြင်းပြုရှင်အေးစာတစ်စင်းတို့ကို အပြတ်ရှင်းရန်နှင့် တောင်ပိုင်းနယ်စား အောင်းထင်၏ မရက အစီအစဉ် ပြုလုပ်ထားသည် စက်စုံကိုမျှော်ဆီရန်တို့ ဖြစ်စေ သည်။

ယနေ့ည—

လဝန်းထိန်ထိန်သားနေသည်။

လရောင်သည် အခန်းထဲသို့ဖြာကျနေလေသည်။

ရှမ်းရှမ်းက အိပ်မပျော်ဘဲ ခုတင်ပေါ်၌လဲလျှော့ခင်းနေစေ သည်။

လူမ၏နိုးခေါင်းထဲ၌ တေးခင်းထင်သည် ထင်းဖုံပင် ဖြစ်နေ သလော။

အေးခင်းထင်သည် မိမိအပေါ် တရင်းတနိုးရှိသည်။

လူမ စဉ်းစားနေစဉ် တော်ဖတ်ခဲလေးတစ်လုံး၏ ပြတင်း ဝေါက်သို့ လာရောက်ထိမှန်သွားလေသည်။

‘ထောအိ’

ရှမ်းရှမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

အရောင်အေးခင်း၌ လူတစ်ယောက်မှခု ခပ်ထွမ်းလှမ်း၌ ရပ်နေသည်။

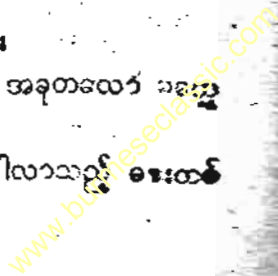
‘ဟင်...ထင်းဖုံပင်လား’

လူမ အံ့ဩဆွေးနွေးပြီး ချစ်ချင်းပင် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက် စွမ်းသည်။

သူမ ထင်းဖုံ အဲလျှောက်သွားလိုက်၏။

‘ထင်းဖုံ’ ၍ ဘယ်ရောက်နေတော့လဲ၊ အခုတလေက သန္တ ပျိုလား။

ထိုလူက ပြုံး၍ လူမထံမှ အသင့်ပါလာသည့် ဇားထစ် ထက်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ဟိုတစ်နေ့က ကျုပ်တပည့်တွေ လက်ချက်ကြောင့် ညီမနဲ့
ခင်းကျိုးသွားတယ်လို့သိရတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်းအစား လာ
ပေးတော့ပါ။

ရှမ်းရှမ်း သစ်ပြင်းချလိုက်၏။
ထိုလူမှူး ထင်းဖုံမတုတ်ဘဲ ထေးခင်းထင်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်
ဝါလော့။

လူမက ခင်းကိုလှမ်းမယူသေးဘဲ သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်
လိုက်သည်။

‘မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ။ ရှင်ဟာ ထေးခင်းထင်လား။ ထင်းဖုံ
အား’

‘ကောင်းထင် မှက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

‘ထင်းဖုံဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

သူမ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ ဒါ
မယ် သိုင်းလောကသားတွေအ သူ့ကို မိုးဒဂါးထင်းဖုံလို့
ခေါ်ကြတယ်’

ထေးခင်းထင် ပြုံးလိုက်၏။

‘ထင်းဖုံပဲဖြစ်ဖြစ် တယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်မသိဘူး။ ကျုပ်
သိတာက ညီမကိုစိတ်ဝင်စားဘာပဲ’

သူမ ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မက အညာတရုတ်ယောက်ပါ။ နယ်စားကြီး
ကျွန်မကိုစိတ်ဝင်စားရင် သိကွာကျွေးမွေးပေးပါ’

ထေးခင်းထင် သစ်ပြင်းတစ်ချစ်ချစ်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်က ညီမနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ထာထူးတို့ နှစ်
လွတ်ပါဆိုလဲ စွန့်လွှတ်ပါမယ်’

‘ဟောတော့’

လူမက ဤစကားမျိုးပြောလာလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ
ချေ။

လူမသည် မည်သို့ ဆက်ပြောရမည်ကိုမသိဘဲ ကြောင်အမ်း
အမ်း ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ...

လူမက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

‘ရှင် ဒီကိုလောက ခင်းကို ပြန်အလျှင်အလျှင် ခေါင်းထင်
ခေါင်းညှိလိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ညီမအပေါ် သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း
နေခတ်ပြီး ကျုပ်ကိုယ် မိတ်ဆွေတစ်ဦးလို အသိအမှတ်ပြုပါအို့
တောင်းဆိုချင်လို့ပါ’

ရှမ်းရှမ်း သစ်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ရန်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ နားထင်နေဖို့
တယ်’

ထေးခင်းထင် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ညီမနဲ့ကျုပ်က ရန်သူမဟုတ်ပဲ’

ထိုစဉ်...

လူရိပ်တစ်ခုသည် လူတို့ထံလျှောက်လှမ်းလာ၏။

ရှမ်းရှမ်းတ လာနေသူမှာ တုကုဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်
သည်။

ရှင်မြန်မြန်သွားပါ။ ကျွန်မဆရာလိုက်လာနေပြီ

ဆောင်းထင် ပြုံးလိုက်၏။

အခုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်ကတော့ ညီမကို မကြာခဏ လေ
တော့မှပဲ။

တေးဆုံးသည်နှင့် သူမအနီးမှထွက်ခွာသွားလေ၏။

မကြာမီ—

တုကု ရှမ်းရှမ်းအနီးသို့ရောက်ရှိလာသည်။

ရှမ်းရှမ်း...နှင့်တစ်ယောက်တည်း၊ ဒီကို တွေ့လေ့လုပ်နေ
တယ်။

ရှမ်းရှမ်း၊ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မ...အိပ်ရေလိုပါ ဆရာ

တုကု ခေါင်းညိတ်စိုက်၏။

ခနုတုန်းက လူတစ်ယောက်ထွက်သွားတော့ တွေ့လိုအိရ
တယ်။ သူက တယ်ဆုလဲ။

သူမ မျက်နှာပျက်စွားသည်။

ဣန္ဒြိဆည်၍ ပြောလိုက်၏။

ခရီးသည်တစ်ယောက်နဲ့ တူပါတယ်။ ကျွန်မကို လမ်းမေး
သွားတပါ။

သူမသည် မုသားသုံးလိုက်ရလေ၏။

တုကု ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။
'အချိန်နောင်းနေပြီ၊ ပြန်အိပ်တော့'

သူသည် ရှမ်းရှမ်းကို ခေါ်ယူ၍ တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်သွား
ဆေးသည်။

...၀...

လူက ချင်းဟုန်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်စေ၏။

တစ်နေ့ သူပျောက်သွားတယ်။ ပြန်လာတော့ နေ့ပိုင်းပိုင်း
သူ့ခန်းကိုပြန်ပါမလာဘူး။ နောက်ပြီး အခုတစ်ဆင့် အခန်းထဲ
မှ အိပ်တတ်တယ်။ သူ့ရဲ့စိတ်မှာ တစ်ခုခု တွေ့နေတယ်လို့
ကျုပ် ထင်မိတယ်ဗျ'

တုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူ့ကိုမေးမှဖြစ်တော့မယ်။ ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ အသစ်
ကြီးလှပါပြီ။ စောင့်ပိုင်းနယ်စားရဲ့အဖွဲ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ သူတို့
အားကိုးပြီးလုပ်နေရတာ။ သူ့အစိတ်ခတ်ကျသည်ဖြစ်စေ
ခိတ်သားပြောင်းလဲသွားသည်ဖြစ်စေ ထာလွန်နှစ်နားသွားနိုင်
ပါတယ်'

ချင်းဟုန် ခေါင်းဘတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

'ထုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့စိတ်ပူမိတာပေါ့၊ အခု ခင်ဗျားထောက်
လာတာ ကျုပ် စိတ်သက်သာသွားရပြီ'

သံသယ

တုကသည် ရှမ်းရှမ်းမှာ ခားမရှိသည်ကို သတိရသဖြင့်
ရှမ်းရှမ်းကို မေးရန် အခန်းထဲသို့ ဝင်စေသည်။

အခန်းထဲသို့ရောက်လာလေအခါ ရှမ်းရှမ်းမှ အခန်းထဲ
ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့်...

တုကထ ထွက်၍လိုက်ရှာ၏။

သူသည် တည်းခိုခန်းအနောက်တစ်သို့ လျှောက်စားရာ
ရှမ်းရှမ်းနှင့်လူတစ်ယောက် စကားပြောနေသည်ကို မသိမချေ
မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

ရှမ်းရှမ်းက ခရီးသွားတစ်ယောက်အပြောခဲ့ရာ တုကအား
အပေါ် သံသယစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်စေတော့၏။

၂၁) စာကြိုသို့လယ်သီအောင်

နေ့စဉ်တစ်နေ့၊

တုကုသည် ရှမ်းရှမ်း၏အခန်းထဲသို့ လစရောက်ပြီး အကျိုး
အကြောင်း မေးလေ၏။

သို့သော်...

ရှမ်းရှမ်း၏ မိမိမှ ခည်သည့်တခါမှ စိတ်ခတ်မထ
ကြောင်းနှင့် စိတ်ထားကြောင်းမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ နှစ်ဖက်
လိုက်သဖြင့် တုကုတို့သည် စိတ်သက်သေရာရအောင်၊ နေသည့်
လူတို့စားပြောနေကြစဉ် လူအစုံစုရောက်ရှိလာ၏။

ထိုလူစုမှာ ငါးယောက်ဖြစ်ပြီး ဦးဆောင်လစသမျှ စု
ဆေး ရှောင်စုဖြစ်လေ၏။

ထိုတို့သည် တောဒင်ပိုင်နယ်စား အောင်းထင်ကို လိုက်
ရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်လေ၏။

ချင်းတုန်တို့၏ အင်အားနည်းနေသဖြင့် ရှောင်စုတို့၏
ခမ်းပမ်းတစ်ခု ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

---o---

ကြမ္မာသိုး

ည...

ဖန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

ချင်းဟုန်က အခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး လှုပ်

ငန်းစဉ်များ ရေးဆွဲနေ၏။

‘ဒေါက် ဒေါက်’

အခန်းတံခါး ခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ဘယ်သူလဲဟေ့’

ချင်းတုန်က လှမ်းမေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ခေးလေးဖော်ပါ’

‘ကျွန်’

ချင်းဟုန်က လုပ်လက်စအလုပ်တို့ ဗျာထားပြီး အခန်းတံခါး ပွင့်လိုက်၏။

ခေးလေးဖော်မှာ စာပေသမား၊ ရှောင်စု ခေါ်လာသော လူလေးငယ်အတိတ် ဖြစ်၏။

ချင်းဟုန်က ဆူတို့ စင်လေးသည့် ပုံဟုန်ကိုကြည့်၍ စိတ်ထဲ သံသယဖြစ်သွားလေ၏။

အေးများ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့လဲ ခေးလေးဖော်မှ အမှတ်တစ်စု ပြီး၍ ပြောလာသည်။

ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ငွေသိပ်လိုနေလို့ မရှင်စုနဲ့ ဒီကို လိုက်လာတာ၊ ဓာတ်ခါ ဆရာ ကြီးက ကျုပ်တို့ကို ငွေများများရအောင် ကူညီမလား၊ ချင်းဟုန် မျစ်မေ့ခင်ကုတ်လိုက်၏။

‘ခင်းတို့ပြောတာနဲ့ ငါ နားမလည်ဘူး’ အမှတ်တစ်စု အားစစ်စွာဖြင့်ပြောသည်။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ်တို့ ငွေများများရအောင် ကူညီ တဲ့အနေနဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကို လိုချင်လို့ပါပဲ’ ‘ဟင်’

ချင်းဟုန် ထိတ်လန့်သွား၏။ ခေးလေးဖော်မှ အေး ရန်သူများဖြစ်ကြောင်း နားလည် လိုက်၏။

သို့သော် လူနားကန်ကျိသွားပြီး ဖြစ်သည်။

ခေးလေးဖော်က ခေးကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်၍ ချင်းဟုန်အား ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်ကြ၏။

အခန်းမှ ကျဉ်မြောင်းပြီး လူလေးငယ်အတိတ် ညှပ်ပွား ညှပ်ပိတ် တိုက်လာသဖြင့် ချင်းဟုန်မှာ အချိပ်အဘည်း တွေ နေတော့သည်။

ထိုစဉ်... အမှတ်တစ်စု ခေးက သူ၏ ညှပ်ပွားထုတ်ကို ခုတ်မိသွားရာ လက်တစ်ဖက် စီခနဲ ပြတ်ကျသွားလေ၏။

‘ဝှစ်...’
‘အေး...’
ချင်းဟုန်၏ စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ် လာခဲ့လေသည်။

‘အေး...’
ချင်းဟုန်၏ အခန်းဘယ်မှ စူးရှ နားကျင့်စွာ ဟစ်လာသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကျင်းယိုနှင့် ရှမ်းရှမ်း တုကုတ် အခန်း ထဲတန်း ပြေးလာလေ၏။

ေးလေးပေါ်သည် ချင်းဟုန်အား၊ သတ်ရန် တန်ပြင်လိုက်
စဉ် ရှမ်းရှမ်းနှင့် တုကုတို့ ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
ပြတင်းပေါက်မ ပြေးထွက်သွားကြလေ၏။

ချင်းဟုန်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခေ့ခေ့ကလေး ဖို့ချွန်
သတ်လစ် မေ့နေသည်။

ချင်းဟုန် လက်တစ်ဖက် ပြတ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၍ သူတို့စိတ်
မကောင်း ဖြစ်သွားကြ၏။

သူတို့သည် ချင်းဖျန်အား၊ ခုတင်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်
သည်။

ရှမ်းရှမ်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။
အင်း... လမ်းထောင့်တော့ သူတို့ဟာ သစ္စာပေးဖို့တွေ
ကိုး

တုကု ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်၏။
ဟုတ်တယ်... သူတို့ဟာ မြင်းဖြူရှင် စော့ကံစန်းရဲ့ လူတွေ
ပဲကွယ်။

ရှမ်းရှမ်းထု အခန်းကို ဝေ့ကြည့်သည်။
ခါနီး ဓားလေးပေါ်ကို ခေါ်လာတဲ့ စားပေယမားရှောင်စု
ရော ဟယ်မှာလို့

ထိုစဉ်က ကြောင့် ချင်းယုံနှင့် တုကုတို့ သတ်ရဏအစ
သည်။

ဟုတ်တယ်... ရှောင်စု ဘယ်ရောက်နေလို့
သူတို့သည် ရှောင်စု အခန်းရှိရာသို့ ပြေးသွားဖို့ကြံကြံလေ
သည်။

ရှောင်စု၏ အခန်းတံခါး ပွင့်နေသည်။
သူတို့သည် အခန်းထဲသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်သွားလိုက်
စည်။

ထိုအခါ...
အခန်းထဲ၌ ရှောင်စု၏ယောဇာန် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့
ဖို့ရသည်။

သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ တစ်ခြားသူများ ကဲ့သို့ မတိုက်ထိုပေး

ထီးမှာထိသော တိုက်ခိုက်မှုတို့သာ လိုလား၏။
ထင်းပုံသည် အောင်ထင်နှင့် ရုပ်ချင်း ခွဲမရအောင် တူနေ
သော်လည်း စိတ်ထားချင်းမှာ ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်နေထေတော့
သည်။

ချင်းဟုန်က ထင်းပုံမှ ဉာဏ်အောင်ပြီး အားထားရမည်
လူငယ်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

သူတို့သည် အတန်ကြာအောင် ဆွေးနွေးပြီးနောက် ကျင်း
ယုံအမေလိုက်၏။

‘တောင်ပိုင်းနယ်စားကြီးနဲ့ အဖွဲ့ကို မင်းဘယ်လို ထိရောက်
အောင် တိုက်ခိုက်မည့်ဆိုတာ မပြောပြနိုင်ပါဘူးလား’

ထင်းပုံက အရှိအသေ ပေးလိုက်သည်။

‘ပထမတန်းကတော့ အချိန်မတန်သေးလို့ လူကြိုမင်းတို့နဲ့
မပူးပေါင်းဘေးတာပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော် အကြံအစည်ကို
ပွင့်ပြောပါမယ်...’

‘ကျွန်တော်ရဲ့ အစီအစဉ်ရဲ့ ပစ်မှတ်ကတော့ မရုဏ်း ထက်
နက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ပါပဲ’

ချင်းဟုန် မျက်မှောက်ကုတ်လိုက်၏။

‘မရုဏ်း လက်နက် ထုတ်လုပ်တဲ့ စက်ရုံကို ဘယ်ဘုမ္မာ သို့မဟုတ်
တစ်ခုခု မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတပ် ဘယ်လိုလုပ် ဖြေခွာမလဲ’
ထင်းပုံ ပြုံးလိုက်သည်။

ဖြိုခွဲရေး အစီအစဉ်

ချင်းဟုန်၏ ဒဏ်ရာမှာတစ်ဖန် အနားယူပြီးသော အခါ
ဆက်သွယ် ဖျော့ဖျော်ကင်းလှစွာ။

ထိုအချိန်တွင် မိုးနဂါးထင်းပုံမှာ ဆူတိုရှိရာ နေရာသို့ ဆိုဏ်
ဆိုဏ် မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလေ၏။

ရမ်းရမ်းမှမှ ထင်းပုံပင်လျှော့ သို့မဟုတ် ကေခင်းထင်ဆေး
ဟု ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်နေသည်။

တူကုဏ် ထင်းပုံအဖွဲ့ သေချာစွာ အကဲခတ် လိုက်မိလေ
သည်။

ထင်းပုံမှာ စိတ်နှလုံးကောင်းပြီး အမြော်အမြင် ကြီးလေ
သည်။

'ဗီကိစွဲကို ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်၊ တစ်နေ့ ကျုပ်ရွာ
ဆစ်ရွာကို ဖြတ်သွားတဲ့အခါ လူတစ်ယောက် လမ်းဘေးမှာ
လဲကျနေတာတွေ့လို့ ဆွမ်းကြည့်တဲ့အခါ အိပ်လူဟာ သေအံ့မှ
မှူး ဖြစ်နေတယ်'

ထင်းဖုံး ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်က အကြောင်းခက်ရာရလားထဲလို့မေးကြည့်
တဲ့အခါ သူတစ် ဗရက ဆက်ဆံဆန်း စင်ရုံမှာလုပ်တဲ့ လူလို့
ပြောတယ်'

ရှမ်းရှမ်းက

'နေ့စက်ဆော'

ထင်းဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

'ဆူအကြောင်း ခက်ရာရလားထဲဆိုရင် ဒီလက်ဆံဆန်း
အောင်မြင်ရင် သိုင်လေ့ကတစ်ခုလုံး ဖျတ်ဆီးထော့မှမို့ သူ
ဆက်ဆံလုပ်တော့တဲ့ စင်ရုံကထွက်ပြေးလာရင်း ဆူတို့ကလိုက်
လဲ သတ်ဖြတ်တဲ့အကြောင်းပြောပြတယ်'

တူက စိတ်ဝင်တစားမေး၏။

'စင်ရုံဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ မေးလိုက်တာလား'

ထင်းဖုံး ပြုံး၏။

'အဓိကသော့ချက်ပဲလေ မေးလိုက်တာပေါ့၊ ဆူက မြေပုံ
အစ်ခုထုတ်ပေးပြီး သေဆုံးသွားတယ်'

ရှမ်းရှမ်း၊ ဝမ်းသာသွား၏။

'အဲ့သည်မြေပုံဆော'

ထင်းဖုံး၊ စိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ဆေးတစ်ခုကိုထုတ်တူထ
သည်။

'သူ ပေးတဲ့မြေပုံက ဒီမှပေါ့'

ကျင်းယုံ သေချာကြည့်လိုက်သည်။

'လူ ပေးလိုက်တဲ့ မြေပုံက တကယ်ဆော့ဟုတ်ခဲ့လား'

ထင်းဖုံး၊ ခေါင်းညိတ်၏။

'ကျုပ် လေ့လာပြီးပါပြီ၊ တကယ်အစစ်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်
ဒီစင်ရုံကို သွားပြီး ပြန်ခဲ့ဖို့ အင်အားများရှိမှဖြစ်မယ်'

ကျင်းယုံက ထင်းဖုံးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

'မင်း ငါတို့ကို ယုံသလား'

ထင်းဖုံး၊ ခေါင်းညိတ်၏။

'ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လဲ အခုလို စာပူးပေါင်းတာ
ဝေါ့ဗျ'

ရှမ်းရှမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

'ဒီစကား ကြားရတုပေးသေးပါအယ်ရှင်'

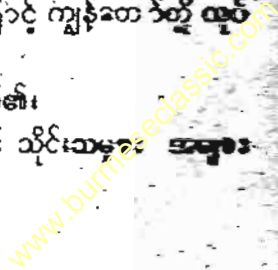
ထင်းဖုံး သက်ပြင်းချသည်။

'အခုတလော မရကလက်ဆံဆန်းကြောင့် သိုင်းထေး ဆေး
အတော်များများသေဆုံးခဲ့ရပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထုတ်
ငန်းစဉ် အချိန်တန်ပြီလို့လင်တယ်'

ချင်းဟန် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၏။

'တောင့်တယ်၊ တျပ်ထ အဖြူရောင် သိုင်းသမား အများ
အပြား ဖိတ်စာပို့လိုက်ပါမယ်'

ထင်းဖုံး တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခန်းမှာ နေရတာ မလွတ်လပ်ဘူး၊
ဒါကြောင့် လူ့သိုလ်သီမအေခင်တို့ မြို့ပြင်တို့ကျောင်းပျက် ဘစ်
ဓမ္မာ နေပြီး၊ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေနဲ့ ပူးပေါင်းကြတာ
ပေါ့

သို့၏ အစီအစဉ်ကို အားလုံးသဘောတူလိုက်ကြစေတော့
သည်။

ရက်မကြာမီအတွင်း၌...

အဖြူရောင်သိုင်းသမားများက ရောက်ရှိလာသည်။

ဆူတိုသည် မရဏသတ်နတ် ဖျက်ဆီးချင်နေကြသည်လူများ
ပင်ဖြစ်လေသည်။

ချင်းဟန်တို့သည် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများနှင့်ပူးပေါင်း၍
မရဏသတ်နတ်ဖျက်ဆီးရေးအတွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင် နေကြ
သည်။

သေးရက်ခြောက်သည့်နေ့တွင်...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ထင်းဖုံးနှင့်ရင်းနှီးပုံရသည်။

ထင်းဖုံးက သူမအား ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆို လိုက်စေ
သည်။

ထာ ကျွင်းကျင်းပါအေး။

ထိုမိန်းကလေး (ဝါ) ကျွင်းကျင်း ပြုံး၏။

အစ်ကိုပျောက်နေတာ သုံးလလေးကတိုက်ပြီ၊ အဘိဘေထီ
တော့ ဒီကိရောက်နေတာကိုး

(ရမ်းရှမ်းမှာ ထင်းဖုံးနှင့်ကျွင်းကျင်းတို့ အလွန် ရင်းနှီးနေ
သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲ၌ ခံစားလာရစေသည်

ဒီနေ့တော့ ကျွန်မနည်းနည်းပင်ပန်းသွားအယ်၊ ဝေးဝေး
ပြန်ပြီးအနားယူပါရစေ

ထင်းဖုံး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ကေခင်းပြီလေ

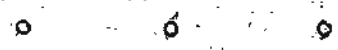
ဆူ၏ ပြောပြီး ကျွင်းကျင်းနှင့် စကားပြောရင်း ကျွန်ရစ်ခဲ့
သည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်

ကျွန်းကျွန်းရေထဲအခြင်းမှစ၍ရှမ်းရှမ်းသည် ထင်းပုန်းနှင့်
 မျှော်နှာချင်းမဆိုင်တော့ဘဲရှောင်တိမ်းနေသည်။
 တျင်းကျွန်းမှာ ထင်းပုန်းနှင့်တတ်တတ်ဖြစ်နေ၏။
 ယနေ့...
 ရှမ်းရှမ်းသည် စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း
 ထိုင်၍ စားသောက်နေသည်။
 ထိုစဉ်...
 တူမ ရှေ့သို့ လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသည်။
 သူမ မေ့ကြည့်လိုက်၏။
 'ဆွင် အစ်ကိုထင်းပုန်း'

ထူမက လွတ်ခနဲခေါ်ပြီးမှ မျက်နှာထူးတစ်ချက်တင်စာ
 သွားလေသည်။
 ထိုလူက ပြုံးပြလ၏။
 'ညီမလူမှားနေပြီ'
 သူမ အလွန်အံ့ကြသွား၏။
 'ရှင်က'
 'ဆေးခင်းထင် ခေါင်းညိတ်၏။'
 'ဟုတ်ဇာယ် တစ်ကိုဝါ'
 ရှမ်းရှမ်း ဘေးဘီသို့ တစ်ချက်ကြည့်၏။
 ရှိ အတင့်ရဲလှ၍လည်း ရှင်ကိုသတ်ကြမာမကြေစေဘူး
 လား။
 'ဆေးခင်းထင် လက်ကစပြု၏။'
 'ညီမကို တွေ့ချင်လို့လားခဲဘာ တခြားဘာမှ ကျွန်ုပ် စိတ်
 မဝင်ဘူးဘူး'
 စင်စစ်...
 ရှမ်းရှမ်းက ကောင်းထင်ကို တိုက်ခိုက်လျှင် အောင်မြင်ရန်
 အခွင့်အလမ်းအများကြီးရှိသည်။
 သို့သော်...
 သူမသည် ကောင်းယန်အပေါ် ရန်သူဟူ၍ မသတ်မှတ်
 ချေ။
 ရင်းနှီးသည် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူထားလေ
 သည်။

'ရှင် ဒီအနေအခြေတွက်သူ့ရင်ကောင်းမယ် တော်ကြာသူ
 များတွေ ဧည့်ဆွဲပေးရင် အန္တရာယ်များလှပါတယ်'
 ကောင်းထင် ရယ်မေး၏။
 လေးကပေါ်မှ အစ်ကို့ကွေးပေးနိုင်တာ ညီမအလွဲလို့ဘယ်
 လူမှမရှိပါဘူး'
 ရှမ်းရှမ်း သင်္ကန်းပြင်းချလိုက်၏။
 'ခင်ပါလားရှင်၊ မြန်မြန်သွားစမ်းပါ။ ဒီမှာနေတာ အန္တ
 ရာယ်များလှပါတယ်'
 ကောင်းတင် သဘောကျပြုံး၏။
 'အစ်ကို့အပေါ် ဒီလိုစိုးရိမ်ပေးတဲ့ အစွမ်း အစ်ကို့လေးရ
 ကျိုးနပ်သွားပါပြီ'
 ပြောရင်းထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။
 'ကဲ...ညီမ အစ်ကို့ဆွေးတေ့မယ်'
 ကောင်းဆိုးလျှင် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထုတ်ခွေး သွေးထေ
 သည်။
 ရှမ်းရှမ်း မျက်စိတစ်ဆုံးငေးကြည့်ရင်း ဖျော်ရစ် ခဲလေတေ့
 သည်။

နောယ်ဂစ်နေ...
 ရှမ်းရှမ်းက မထသေးဘဲခုတင်ပေါ်လို့လျောင်းနေ၏။
 'ခေါ်...ခေါ်'
 ရုတ်တရက်...
 'ဝင်ခဲ့ပါ'
 သူမက ပြောလိုက်ရာ အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်။
 ထင်းပုံး ခန်းထဲလှမ်းဝင်လာ၏။
 ရှမ်းရှမ်း အမန်းစာတန်းထထိုင်လိုက်သည်။
 'အစ်ကိုထင်းပုံး'
 ထင်းပုံး ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကုလေးထိုင်တစ်လုံးထိုင် ဝင်
 ထိုင်လိုက်သည်။
 ရှမ်းရှမ်းစိုဖိကြည့်လိုက်၏။
 'ကိုစွဲရှိလို့ လား'
 ထင်းပုံး မျတ်မှောင် ကြုတ်သွားသည်။
 'ကိုချစ်မှ သေရမှလေး'
 ရှမ်းရှမ်း ပြုံးလိုက်သည်။
 'ဒီလိုသဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာပါ'
 ထင်းပုံး တည်ငြိမ်သည် လေထူပြင်ပြေးလာ၏။
 'ရှမ်းရှမ်း အခုတလော့မင်းအယ်လိုဖြစ်နေတာထဲ'
 ရှမ်းရှမ်း မျက်စိမှောင်ကုပ်၏။
 'ကျွန်မ အာမြစ်နေလို့လဲ'
 ထင်းပုံး သင်္ကန်းပြင်းချ၏။

၂၂၆ စက္ကူသိုက်သံစာအောင်

'ကျွပ်သီတယ်၊ မင်းအ တွင်ကျင်းနဲ့ ကျွပ်ကိုအထင်လို့ခေ
တာ'

ဆွမ်း စောားကြောင့် ရှမ်းရှမ်းမျှစ်နှာကွဲဖန်နဲ့ ပျစ်သွား
အည်၊

အတန်ကြာမှ

လူမ ဆစ်ပြင်းချောင်းပြောအာအီး

'အစ်ကိုတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်အောင် ရှောင်ပေး
တဖါ'

ထင်းပုံး ခေါင်းခါ၏

'မဟုတ်ဘူး ရှမ်းရှမ်း၊ ကျွပ်အ ကျင်းကျင်းအပေါ် ညီခ
စေးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတာပေါ့'

ရှမ်းရှမ်း၊ ခေါင်းခါ၏

'ကျွန်မကို လာမရှင်းပြပါနဲ့'

ထင်းပုံး ထိုင်ရာမှထလိုက်၏

'အမန်အတိုင်းပြောရရင် အစ်ကိုက မင်းအပေါ် မေတ္တာ
ဆက်ခင်နေတဖါ'

ကေးဆုံးလျှင် ဆူဖာ ချဲခနဲလှည့်၍ ထုတ်ခွာ သွားထေ
သည်၊

ထုတို့ပြောဆိုနေသေးစကားများကို ပြတင်းဝေါတ်မှထွက်
ကျင်းတစ်ယောက်နူးထောင်နေသည်ကို မသိလိုက်ကြပါခေ

ကျင်းကျင်းသည် သူပြောလိုက်သည်ကိုကားကိုကြားလိုက်
သောအခါ အလွန်ခံပြင်းသွားလေသည်။

'ထင်းပုံး ရှင် ကျွန်မအကြောင်း ကေခင်းကေးဒါ သီခေ
မယ်'

ထုမ ထိုသို့ကြုံးဝါးရင်းထိုနေရာမှ ထွက်ခွာ သွားစေတော့
သည်၊

ထင်းပုံး၏ ကံကြမ္မာသည် မည်သို့ရှိလော့မည်နည်း။

...

လူမသည် ဇာတင်းထင်ကို သတ်ပစ်လိုက်နိုင်သည့် အောင်
အရေးရလျက်နှင့် မသတ်မိသည်မှာ များပြီဖြစ်ကြောင်း နား
ထည်လိုက်သည်။

သူမသည် ယင်းသို့စွေးရင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရှစ်နေမိလေ
သည်။

ဤသို့ဖြင့်...

စုတို့လူစုသည် ငှက်ဝါမြို့ကစေးသို့ ရောက်ရှိလာစေ
သည်။

ငှက်ဝါမြို့လေးသည် အည်၊ခိုခန်းဟူ၍ရှိ၏။

ထိုကြောင့်...

စုတို့သည် မြို့ပြင်ဘုကျောင်းတစ်ခု၌ တည်းခိုနေထိုင်ကြ
လေစေရသည်။

ထပြိုင်အဆိုင်

အချိန်များ၊ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ချင်းစုတို့ အဖြူရောင်သိုင်းသမားများသည် မရကအဖော်
နန္ဒီစစ်ရုံကို ဖျက်ဆီးရန် မြေပုံ၌ပါရှိသော

မရကလတ်နတ်စစ်ရုံတည်ရှိရာ သေမင်းတောင်သို့ ချီတက်
စွမ်းကြလေ၏။

အားလုံးသောလူများသည် စိတ်ထက်သန်နေကြသည်။

မရကလတ်နတ်စစ်ရုံကို ဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့လျှင် ဖော်စင်းထင်ထို
သုတ်သင်ရာ၌ လွယ်ကူစွာမည် မဟုတ်ပါစွာ။

ရှမ်းရှမ်းစိတ်ထဲ၌ မကြည်မသာဖြစ်နေ၏။

* * *

မြင်းဖြူရှင်အစုစုတစ်စုသည် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာရှိစေ
သဖြင့် သူတို့အားလုံးရှိသော ဝူရီကို ဆောင်ပိုင်းနယ်ဘူးအား
သို့ စေလွှတ်ခဲ့၏။

ကောင်းထင် ပြုံးလိုက်၏။

'ထိုင်ပါ'

ဝူရီစ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။

စောင်းထင်စာ ဝူရီကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

'ကျုပ် အကြောင်း ခေါ်ရသလို့ ခေါ်သိလား'

ဝူရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'မထိပါဘူး နယ်စားကြီး'

စောင်းထင် သတ်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

'ကျုပ် မင်းကိမ်းမယ် အဓိအတာစန့်တစ်ခုကတော့ မရကထမ်းနတ်စက်ရုံကို စားကွယ်စေဖို့ ဝူရီပ'

ဝူရီစ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

စောင်းထင် သတ်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

'ကျုပ်တို့ မင်းကိမ်းနတ်တီထွင်တယ်ဆိုတာ သိုင်းစောအကိုး ချုပ်ကိုင်ဖို့ဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်'

ဝူရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

စောင်းထင် သတ်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

'ဒီလို အန္တရာယ်ပေးမယ်မှန်း သိလို့ အပြုအမူရောင်းသိုင်းသမားတွေက ပြစ်ပြစ်တဲ့နည်းနဲ့ မှုတ်ဆီးပစ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်'

ဝူရီ ပြုံးလိုက်သည်။

'အပြုအမူရောင်းသိုင်းသမားတွေကို ကျွန်တော်တို့က သုတ်သင်ပေးနေတာပဲ မတတ်သား'

စောင်းထင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဗွတ်တယ်၊ ခါပမယ်၊ ချင်းဟုန်တို့လူစု ရိုးကြီးသားတယ်'

ဝူရီ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။

'ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဆူတို့ကို မှုတ်ဆီးပစ်မယ်ဆိုတာ'

စောင်းထင် လက်ကစပြလိုက်၏။

'ဆူတို့ကို အထင်မစားနဲ့၊ ဆူတို့ဟာ ကျွန်တို့အဖွဲ့အစည်းအပြုအမူရောင်းသိုင်းသမားတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ မရကထမ်းနတ်စက်ရုံကို ပျက်ဆီးဖို့ကြံစည်နေကြပြီ၊ ဆူတို့က မရကထမ်းနတ်စက်ရုံကို ရောက်လားမယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်၊ ခါကြောင့် မင်းကို အကြောင်းကြားလိုက်တာပဲ'

ဝူရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ရမလို့ဆိုတာ အမိန့်ပို့ပါ နယ်စားကြီး'

စောင်းထင်က တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေ၏။

'မင်းတို့ကို ပေးမယ် အခွင့်အလမ်း တခြားတော့မအုတ်ပါဘူး၊ မရကထမ်းနတ်စက်ရုံကို မျက်စိအောင်စားကွယ်ဖို့ပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ လူတွေလို အဖို့မှာ ရောက်နေကြပြီ'

ဝူရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'စိတ်ချပါ နယ်စားကြီး၊ ကျွန်တော် အသက်နဲ့ အကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အစည်းအပြုအမူရောင်းသိုင်းသမားတွေကို အဖို့မှာ ရောက်နေကြပြီ'

၂၃၄ အတ္တသိသိတအောင်

ကောင်းထင်သောစကားပြောလိုက်သည်။

'အောင်းပြီ၊ မင်းသွားနိုင်ပြီ'

'ဟတ်ကဲ့'

ဗုရီသည် အောင်းထင်အားအရိတအောင်ပြော၍ နယ်စားဝေဟာ
မှ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

--o--

နည်းဗျူဟာ

ချင်းဟုန်တို့လူစု ခရီးထွက်လာကြသည်။

ခုနစ်ရက်ခန့်အကြာ၌ အူတိုအည် ယုဖိုင်၊ နေသော တံ
စားပျက်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုကြောင့်...

ချင်းဟုန်သည် ရှေ့မည်ကဲ့သို့ ခရီးဆက်ခတ်ကို စုစေးတိုင်
ပင်ကြံလေ၏။

ထိုနေ့က...

လက်နစ်စစ်ရုံသို့ လူစားရောက်ရန် လမ်းနှစ်ခုကြားရှိ
ကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်၏။

ထင်းပိုင်စာ မြေပုံကို ထောက်ပြလိုက်သည်။

လက်နက်စစ်ရဲသွားမယ့် လမ်းထဲမှာ ဒီလမ်းက အဆိုးဆုံးနဲ့ အလွယ်ကူဆုံးဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် တံတားက ပေနစ်ရာ ရှည်တယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြင်တဲ့အတွက် ပျက်စီးနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလမ်းထဲသွားမယ်ဆိုရင် ဒီတံတားကို အရင်ပြင်ရမယ်။

ကျွန်းယံ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။

တခြားလမ်းကော့

ထင်ဖုံက မြေပူ တစ်နေရာကို ထေ့ထပ်ပြလိုက်၏။

ဒီလမ်းအသွားရင် ခရလမ်းတစ်ဝက်ပဲတယ်။ ခက်တော့

ကျွပ်တို့ကိုဖို့နိုင်ဖို့ လှေရှိမှပေးမဟုတ်ဘူး။

ချင်းဟုန် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ဒါဖြင့် ဘယ်လမ်းကသွားရင်ကောင်းမလဲ။

ဟုကုအ ဝင်ပြောလာ၏။

ဒီတံတားကို ပြင်ပြီးသွားရင်ကော့

ထင်းဖုံ ခေါင်းညိတ်၏။

ကောင်းတယ် ဒါပေမယ့် ပေနစ်ရာရှိတဲ့ တံတားတစ်ခု ပြင်ဖို့ အချိန်တော်တော်ကုန်လိမ့်မယ်။

ရှမ်းရှမ်းက စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်မတို့ အချိန်ယူပြီး တံတားပြင်နေတယ်။ ပြီးခါနီးမှ သူတို့ထဝင်တိုက်ရင် ဒုက္ခပေးရမယ်။

ချင်းဟုန်က ထင်းဖုံအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မင်းသဘော့အရာ ဘယ်လိုလဲ။

ထင်းဖုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကျွပ်အကြံတစ်ခုပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် အပြင်ကို မပေါက်

ကြားဖို့ အရေးကြီးတယ်။

ချင်းဟုန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

စိတ်ချပါ ဒီတိုလားတဲ့လူအားလုံးဟာလဲ တောင်ပိုင်းအနယ်စားကို ပြိုခွင်းမယ် လူတွေပါ။

ထင်းဖုံက လူ၏အကြံအစည်များကို စတင်ပြောပြလိုက်လေသည်။

ကျွပ်ရဲ့အကြံအစည်ကတော့ တံတားကိုပြုပြင်မယ်။

စွန့်စားကြောင့် အားလုံးအံ့ဩသွားသည်။

ရှမ်းရှမ်းက တစ်ခုခုပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သေးအခါ သူ့အမတ်ကပြောစေ၏။

ကျွပ်ကော့ မဆုံးသေးဘူး။ ဒီတံတားကိုပြင်မယ်ဆိုတာ ဟန်ပြောစေရမိပါပဲ။

ကျွန်းယံ ခေါင်းကုပ်လိုက်သည်။

ကျွပ် ခေါင်းရှုပ်လာပြီ။

သူ့ လက်ကားပြလိုက်၏။

သည်းခံပါဗျာ ကျွပ်စကားမဆုံးမီ ကြားဖြတ်ပြောကြပါနဲ့။

အားလုံး ပါးစပ်ပိတ်ထားကြ၏။

လူက အဆက်မပြတ် ပြောသည်။

ကျွပ်တို့ တံတားပြင်တာတွေရင် ရန်ဆူလေက စိတ်နဲ့ ဟန်တားမှပဲ။ အမှန်တော့ ကျွပ်က လူနှုန်းထုထားပြီး ပြင်

၂၃၈ တူ နိုလ်သီဟအောင်

မယ်၊ ကျွန်တို့လူအင်အားနဲ့ ရေလမ်းခရီးတစ်ဝက်ကီနေ သွားကြမယ်

တုက မျစ်မောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

ကျုပ်တို့ ဒီလော့ထံမှူး၊ ပြားတဲ့လူစုံကို ပို့ပေးမယ်၊ လှေ နို့လို့အေး

လူ ပြုံးလို့၏။

ဒီခမ်းကြောင်းကို ကျုပ်တစ်ခေါ်လီလေ့ လာကြည့်ပြီးပြီ၊ ရေအမ်းခရီးဆိုပေမယ်၊ ချောင်း၊ သားသစ်ဖြစ်တယ်၊ လှေမလို့ တူ။

အဲဒီမှာရှိတဲ့ ခါးကိုခုတ်ပြီး ဖောင်ဖွဲ့ရုံပဲ၊ ဒီတော့ ဖောင် အယ်လော့ထံဖြစ်ဖြစ် ဖွဲ့လို့ရတယ်၊ နေ့ခင်းပြီး အဆူးမှူး ရေ ဆန်ဖြစ်ပေမယ်၊ အပြန်အရေစန့်ပဲ။

လက်နစ်စင်ရုံကို မျစ်ဆီးပြ၊ ပြန်လာတဲ့အခါ အလွယ် တာ၊ ပြန်လာနိုင်ကြတာပေါ့

တုကမှူး ထွက်အကြံကို အလွန်သဘောကျစွာ၊ လေသည်၊ စူး စမ်းဆက်လိုက်သည်။

ကျုပ်တို့ တံတားပြင်တဲ့အခါမှာ ရှိသမျှ အင်အားကို အသုံးပြုထားမယ်၊ ခါမှ သူတို့အင်အားအကုန် တံတားထိပ် တတ်လာမယ်။

ရန်သူအင်အားစုလာတာနဲ့ ကျုပ်တို့ ဂုတိဖလမ်းကြောင်း အတိုင်း သွားမယ်

မရကလမ်းမှည့်နေ့ခင်းများ၊ (၅) ၂၃၉

အားလုံးက ထွက်အကြံကို သဘောတူအတိတ်ကြိုပြီး ဆေး နှေးပွဲကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ကြသည်။

သူတို့ပြောသမျှကို တိတ်တဆိတ် ချောင်းနှားထောင်နေ သော လူတစ်ဖော့ဖော် ရှိနေသည်ကိုတွေ့ ချင်၊ ကျွန်တို့လူစု မယ်လိုက်ကြချေ။

— ၀ —

ဗျူဟာစတင်ခြင်း

ထင်းဖု်သည် အမြော်အမြင်ကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဇာသည် ခရီးစတင် ထွက်လခစတည်းစ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို စုဆောင်းသယ်ဆောင်လခခဲ့သည်။

ထူသယ်ဆောင်လခသော ပစ္စည်းများသည် တံတားပြုပြင်ရာတွင် အလွန်အသုံးဝင်လေသည်။

သူတို့သည် ပျက်စီးနေသော တံတားအား အင်တိုက်အားတိုက် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

သူတို့လူစု၏ အခြေအနေကို စေ့ငြိကြည့်နေကြသော ခေးစိဇွန်တို့လူစုသည် ဝူးရိုထံသို့ သတင်းပို့လိုက်သည်။

ဝူးရိုက ချစ်ချင်းပင် တံတားရှိရာသို့ လာရောက်အကဲခတ်ခဲ့သည်။

ထင်းဖု်တို့သူစုသည် တံတားကို အင်တိုက်အားတိုက် ပြင်ဆင်နေသည်ကို တွေ့သောအခါ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူက ခေးစိဇွန်နှင့် ဟန်လုတို့အား သေသေချချ မှုစဉ်းလိုက်လေသည်။

မင်းတို့က တံတားပြင်နေတာကို သေသေချချကြည့်နေပြီး တံတားပြင်တာ သုံးချိုးနှစ်ချိုးပြီးတာမှ ငါတို့ဝင်တိုက်ခွယ်။ သူတို့ တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေဘူး။

ဟန်လု မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့က သူတို့နဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် အင်အားနည်းသယ်၊ သူတို့ကို ဟန်တားလို့ရနိုင်ပါ့မလား။

ဝူးရို လက်ကားပြလိုက်သည်။

ဒီအကုတ်တော့ ဘာမှမပုနဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့စစ်အုတေ့ ပိုအပဲရိတ်မယ်။

သူတို့ အားတက်သွားကြသည်။

သူတို့ တော်အောင်နဲ့ ရောက်လခနိုင်မှ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ နှော့ ကျုပ်အစ်ညအိပ်မယ်။ သူတို့ ဘာတွေလုပ်နေတယ် စိစစ်စစ် အကဲခတ်ပြီးမှ ကျုပ် ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုဆခ ပြန်ဉာဏ်ပေးကြတာပေါ့။

ခေးစိဇွန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ထေ့ဝင်းဝါပြီ'

ထိုည ဝူရိုသည် မိမိပါလာသော ရွှေဖျံဖျံတဲကို စားခန်းချ အနားယူလိုက်၏။

ထိုည တစ်ညလုံး တစ်ဖက် တံတားထိပ်မှ မီးတုတ်များ ထွန်းထားပြီး တံတား ပြုပြင်နေသော အသံကို အတိုင်းကြားနေရလေသည်။

နေ့ခင်းတစ်နေ့ -

ထင်းပုံတို့လူစုသည် တံတားကို အင်တိုက်အားတိုက်ပြင်နေကြ၏။

စင်စစ် -

တံတားပြုပြင်နေသည်မှာ ဟန်ပြုမှုသာ ဖြစ်၏။

ကလေးတော့ -

အင်တိုက် အားတိုက် ပြင်ဆင်ခြင်း မရှိပါချေ။

ဝူရို၏ သေချာစေရန် နေ့ခင်းထပ် တစ်ည တည်းခိုလိုက်သည်။

ထိုညမှစ၍ ထင်းပုံတို့လူစုသည် လူနှစ်ရာခန့်သာ ချန်ထားပြီး စုတိယလမ်းကြောင်းအတိုင်း တိတ်တဆိတ် ချီအိမ်ခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် ဇမ်းတစ်လျှောက်၌ ထမင်းချိန် တစ်ချိန်သာ အနားယူပြီး ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

နေ့ခင်းတစ်နေ့ နံနက်တွင် ထင်းပုံတို့သည် ချောင်းအထေး အစ်ရ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

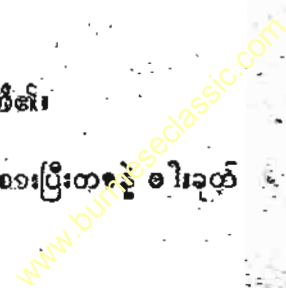
ထင်းပုံစု အားလုံးကို ဝေကြည့်ပြီး အားပေးစကား ပြောသည်။

'ခင်ဗျားတို့ အပင်ပန်း ခံသားကြပါ။ မရက ထင်နံ့ကို ဖျတ်ဆီးပြီးတာနဲ့ ထေ့ဝင်းပိုင်နယ်စားကြီးကို သုတ်သင်ပစ်မယ်။ ဒါဆိုရင် သိုင်းစေ့စေ့ကြီး တစ်ခုလုံး အေးချမ်းသွားပြီ'

ဣ၏ စကားကြောင့် အဖွဲ့သားတို့ အားထက် လရကြလေသည်။

ထင်းပုံစု အားလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်၏။

'ကဲ...ကျုပ်တို့ ထမင်းစားကြမယ်။ စားပြီးတာနဲ့ ဒါ့နဲ့ ခြား ပောင်ပွဲ မယ်'

၂၄၄ အတ္တိသိုလ်သံဃာတော်

ထင်းချစ်ရန် တာဝန်ယူထားသော အဖွဲ့မှလွဲ၍ ကျွန်ုပ်
အားလုံး ခြေပစ်လက်ပစ် အနားယူလိုက်ကြ၏။

တစ်နာရီခန့် အကြိမ်စဉ် ထမင်းဟင်းများ အသင့် ပြင်ပြီး
ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဆေးဝေဒင် နေကြသဖြင့် အားလုံး အားဝါ
အရ စားသောက်ကြပေ၏။

သူတို့သည် ခဏအနားယူပြီးနောက် ချောင်းစပ်ရှိ ဝါးများ
ကို စတင် ခတ်ကြ၏။

ဝါးများကို ထမ်းဆွဲကထမ်း၊ ဖေခင်ဖွဲ့ဆွဲအဖွဲ့နှင့် အလုပ်
ရှုပ်သွားကြလေ၏။

ညသန်းခေါင် အချိန်၌ ရော့အိသေအော့ ပေးငံများဝင်၍
ပြီးသွားသည်။

ထင်းပုံဆ အားလုံးကို အစီစဉ်ယမ်းပြလိုက်သည်။

‘တံ—အားလုံး ဖေခင်ပေါ်တက်ကြ’

လူအားလုံး ဖေခင်ပေါ် တတ်လိုက်ကြ၏။

အားလုံး ဖေခင်ပေါ်ရောက်သွားသည်နှင့် ထင်းပုံဆအိမ်
ပေးလိုက်၏။

‘ထွက်မှယ်တေ’
ဖေခင်များပေါ်ရှိ လူအားလုံးဝါးဖြင့် ထေးဖိ၍ ချောင်း
စပ်မှ ထွက်ခွာလစဉ်ကြသည်။

ဤဆိုင်းဘုတ်အား ဝုရီ ရေကလေးသည် နေ့က တစ်ကြိမ် ဖော်
ဆောင် ကြည့်ရှုခဲ့လေ၏။

နေ့ခင်းတစ်ကြိမ် ထပ်မံ ကြည့်ရှုသွားသည်။

တံတားကို ဖြေခင်းနေသော ဝေးဝေးနှင့် အန်လုတို့အ ဝုရီ
ဤဆိုင်းဘုတ်ကို အကြိမ်ကြိမ် လှေရေကလေး ကြည့်ရှုနေသည်ကို
မတော်ပြီ။

သူတို့သည် ထိုဆိုင်းဘုတ်မှာ မည်သည့် ထူးခြားချက်ရှိသည်
ကို သိသယဖြစ်၍ ကြည့်ရှုနေကြ၏။

သို့သော်

ထိုဆိုင်းဘုတ်သည် မည်သို့မျှ ထူးခြားချက် မရှိပါ။

သို့သော်

အတိအကျအကြိမ်မြောက် ဝုရီ လာကြည့်သော အခါတွင်မူ
ထူးခြားချက် တွေ့နေရပြီ ဖြစ်၏။

အကြောင်းမှာ...

ထိုဆိုင်းဘုတ် ပေါ်တွင် ပြားတစ်စင်း စိုက်ဝင် နေသော
အကြောင်း ဖြစ်၏။

သတိပေးစာ

နေရောင်ခြည် ထွက်ပေါ်အစပြု ဖြစ်၏။
ဝုရီအ အိပ်ရာမှ နိုးထပြီး အပျင်းတစ်ချက် ဆန့်လိုက်လေ
သည်။

ထိုနေ့ခင်း
တံတားထိပ်သို့ လျှောက်သွားသည်။
အစ်ဖန်မှ တံတားပြင်နေသူများမှ အလွန် အလုပ်ရှုပ်နေ
သည်။

ဝုရီအ တံတားထိပ် အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီးနေစဉ်
ဖတ်သို့ ချို၊ ခြေထိတ်၏။
ထိုနေရာ၌ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု စိုက်ထူထားလေ၏။

မြားဝေါ်၌ စာရွက်ခေါက်လေး၊ တစ်ချပ် ပါရှိနော်၊
ခေးဝိဇ္ဇာနှင့် ဟန်လှတို့ တစ်ယော့ကံမျှတ်နှာ တစ်ယော့
ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဝူရီက စာကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်၊
ဟန်လှ၏ မြားတံကို ဆွဲနုတ်လိုက်သည်။
ထိုနောက်
မြားပေါ်မှ စာရွက်ကို ပြန်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဝူရီ-

ရှင်တို့ အလှူ၌ စား ခံလိုစေပြီ၊ ဒီတံစားကို ဟန်
သေ ဖြတ်ကြတာ၊ ထူတို့ တစ်ယံထုတ်သွား၊ အာ ဝုတ်
လမ်းကြောင်းပဲ...

‘မိတ်ဆွေ’

‘ဟင်’

ဝူရီ မျက်နှာကွယ်ခနဲ ပျက်သွားသည်၊
‘ဒီကနေ ဆုတ်ကြမယ်’
ထုတ် ဆုတ်ခွဲရန် အမိန့် ပေးလိုက်၏၊
ဟန်လှ ကြေခွင်အမ်းအမ်း ဖြစ်ဆွဲသွားသည်။

‘ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ရမယ် ဟုတ်လား’
ဝူရီ ခေါင်းညှိတ်သည်၊
‘ဟုတ်တယ်’
ဟန်လှ နားမလည်နိုင်အောင် ပြန်သွားသည်၊
အကြည့် အမှုအယာဖြင့် ပြောစား၏၊
‘ဒီမှ ခောင်တဲ့လူ အားလုံးကို ပြန်ခေါ်မယ် ဆုတ်ဆွေ’
ဝူရီ ခေါင်းညှိတ်သည်၊
‘ဟုတ်တယ်’
ဟန်လှ ပို၍ အံ့ဩသွားသည်၊
‘ဒါဆို ဒီနေရာမှ ဘယ်သူတွေ ခောင်ကျန်ခဲ့မှာလဲ’
‘အရေးကြီးဆုံးက ဘယ်သူမှ ခောင်ရာမလိုဘူး၊ အရေး
ကြီးဆုံးက ဝုတ်ယခမ်းကြောင်းကို တဖြင့်ဆုံး အရာထံအား
စီပဲ’
စောအားဆုံးသည်နှင့် များခနဲ ထုံည့်ထွက် သွားလေအေ
ဆည်း၊
ဝူရီနှင့် ဟန်လှတို့သည် တစ်ယော့ကံမျှတ်နှာ တစ်ယော့
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

၂၅၀ ကတ္တသိုဇ်သိတအောင်

ညနေခင်း အချိန်ဖြစ်သည်။

ထင်းဖုံတို့သည် ညနေခင်းအချိန်တွင်တစ်ဖက်အမ်းသို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုနေ့စက်

စောလမ်းအတိုင်း ဆင်္ဘာလင်္ဘာ လျှောက်လေ ခဲ့ကြလေသည်။

သန်းခေါင်ယံ အချိန်သို့ ရောက်လေသောအခါ စာတို့သည် သေဇင်းတောင်ကြားသို့ ရောက်လေကြသည်။

ထင်းဖုံ၏ အနားယူကြရန် အချစ်ပေးလိုက်၏။

ထိုနေ့စက်--

မြေပုံကို ဖြန့်၍ ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

မြေပုံ၌ ဝါရီသော လမ်းညွှန်အရ မရကလင်္ဘာနတ် ပြုလုပ်သော စက်ရုံတည်သည် စောဇင်ကြားအမ်းအဆုံးတွင် တည်ရှိနေသည်။

အစာယံ၍--

အစောင့် အကြပ်များသည် တောင်နံရံ အတွင်းဘက်မှ အဆင့်စောင့်တိုက်ခိုက်မည် ဆိုပါလျှင် ထိုစက်ရုံသို့ ရောက်ရန် မှား အလွန်ခက်ခဲမည်စွာ နားလည်လိုက်၏။

မရကလင်္ဘာနတ်နေ့စက် (၅) ၂၅၁

ထိုစက်ရုံသို့ သွားရန် လမ်းတစ်အမ်းသာ ရှိလေ၏။

စာတို့ထူးထူးဆန်းဆန်း တိုက်ခိုက်လေသည်ကို မိမိတို့တစ်ဖက်မှ အကျအဆုံးများမည်ကို ခန့်မှန်းသိရှိသည်။

ယခု--

သူသည် ဝူရီတို့ လူစု မရောက်မီ စင်္ဘာလင်္ဘာအမ်းအဆုံးသို့ ဖြန့်ဆီးရမည်အလွန် အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ချေ။

ထိုကြောင့်

စာတို့က မြေပုံကို ပြန်လည်၍ ခေါ်ဆိုသိမ်း ထားလိုက်လေသည်။

ခါကြောင့် တောစင်ကြားထဲဝင်တာနဲ့အပြိုင်နယ်၊ ဘယ်လို
အခတ်အခါမျိုးမဆို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ပြီး မရကလမ်းနတ် စုန်ရဲ့
ကို စွမ်းကြပါလို့ မှာကြားလို့စံချင်ပါဘယ်
စကားဆုံးလျှင် လူစာ ခါးကြားမှ ခေးကို ဆိုတုတ်လို့
တည်း။

ခြမ်း၊

အားလုံးသေလူများသည်လည်း ခေးကိုယ်စီဆွဲထုတ်လို့
စည်း။

ထင်းဖု ခေးကိုရှေ့သို့ဦးတည်လိုက်သည်။

တစ်ကြံဟေ့

လူ အမိန့်ပေးပြီး ရှေ့ဆိုးမှပြေးလွှားသွားပြီးထေစင်ကြား
လမ်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

သျှား၊

တစ်ဟေ့

အားလုံးသေလူများထဲ ညာသံပေး၍ တောစင်ကြားလမ်း
ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြလေသည်။

တိုက်ပွဲ

ထင်းဖု ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့စစ်

အားလုံးကို အစ်ချက်ကြည့်ကာ အမှူးအစား ပြောလိုက်
သည်။

အခု လက်နက်စစ်ရုံကိုသွားမှာ အလွန်ပဲ အန္တရာယ်ကြီး
ခေးတယ်၊ ခါစေမယ့် ဆျပ်တို့မရကလမ်းနတ်စစ်ရုံကို ဖြုတ်
ဆီးနိုင်ခဲ့ရင် သိုင်းခလားကအရေးကြီးဟာ လှဝလားကိပ်မယ်
ဆက်၍ ပြော၏။

ထင်းဖု်တို့ တောင်ကြီးလမ်းကလေးသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်
တောင်ကြားလမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ စောင့်ကြပ်နေသော
လက်ရွေးစင်ခွေးသမားများလက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ကာ
ပြေးဆင်းလာကြစေသည်။

ထင်းဖု်တို့က ကြံ၍တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ပြင်းထန်သည့်တိုက်ပွဲမှ ခုတ်တရဖန်ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့
သည်။

ထင်းဖု်နှင့်အတူ ချင်းဟန်တို့ လူစုံစာသည်။ ရန်သူများကို
အကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ၏။

သူတို့သည် အပြည်းပြည်းနှင့် ရှေ့သို့ ချီတက်လာနိုင်ခဲ့လေ
သည်။

တစ်ခုခုရိခန့်အကြော၌ ရန်သူများမှ အတုန်းအရုန်းဖို့ထိုး
သေဆုံးသွားကြ၏။

တိုက်ပွဲခေတ္တရပ်တန့်သွားသည်။

ထင်းဖု်၏ မိမိအဖွဲ့သားများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ ရှစ်
ဆယ်ခန့်ကျော်ပြီး တစ်ရာခန့်ဖက်ရာရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ
သည်။

ခက်ရာကုန်များကို ဆေးထည့်ပေးခြင်း၊ အဝတ်ဆေးခြင်း
ပေးလိုက်၏။

ထိုနေ့စက်

သူတို့သည်ရှေ့သို့ချီတက်ရန်ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်

ရှမ်းရှမ်းက ကျင်းကျင်းအား မတွေ့ရသဖြင့် ထင်းဖု်အ
ဖေလိုက်သည်။

‘အစ်ကိုထင်းဖု်’ ကျင်းကျင်းတစ်ယောက် မတွေ့ရပါက
သူလည်း ယခုမှသာတိရလေသည်။

‘ဟင်-ဟတ်သားပဲ လိုက်ရှာဦးမှ’

ရှမ်းရှမ်းတို့က အလေးစားများကြားမှ ကျင်းကျင်းအ
လိုက်လံရှာဖွေလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

ထင်းဖု် ရောဇီလေသည်။

‘ကျင်းကျင်းကို တွေ့သလား’

သူမ ခေါင်းခါ၏။

‘မတွေ့ဘူးအစ်ကို’

လွှ မျှတ်ပျော်ကုပ်မိ၏။

‘ဟုတ်ရဲ့ဇား’

တုက ဝင်ပြောသည်။

‘ကိုတံပွဲဖြစ်တုန်းကလည်း သူ့ကိုမတွေ့မိဘူး’

ဇာမိတ်ဆယဝင်သွား၏။

‘သူ ပါမပါလားသေးရဲ့ဇား’

‘ဧည့်တိုအဖွဲ့ဖွဲ့ပြီးစာတည်းကမကတူမိဘူး’

ထင်းဖု ကုတ်ခန့် မျက်နှာပျက်ထွေးသည်။

‘သူ ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့မှန်း မသိဘူးဇား’

ထိုစဉ်...

အဖွဲ့သားတစ်ယောက် ရှေ့တိုးထွက်လာလေသည်။

‘ကျွန်းကျွန်း လိုက်မထေးတော့ဘူးလို့ ကျုပ်ကို မှုမလိုက်ပါ
တယ်။ ကျုပ်က သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေပါ’

ထင်းဖု မျက်နှာ ဖြူဖြူရောင်ဖြူသွေး၏။

‘ခါဖြင့် စုတ်တေးမှာ ကျန်ခဲ့သလား’

အဖွဲ့သား၏။

‘ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တို့ သူ့ကိုလူတုန်းက မတွေ့လိုက်ဘူး’

ထင်းဖု ဝါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

အဖွဲ့သားတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာလေသည်။

‘ကျွန်းကျွန်းကို လိုက်ရှာနေတာလား’

ထင်းဖုခေါင်းညှိတ်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

အဖွဲ့သား ခေါင်းခါက်။

‘သူမှ မလိုက်လားဘဲ’

ရှမ်းရှမ်းက ထိုလူအားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

‘သေချာရဲ့လား’

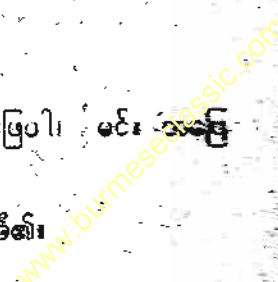
အဖွဲ့သားကိုစီ ခေါင်းညှိသလိုက်၏။

‘သိပ်သေချာတာပေါ့’

ထူးက ထိုလူအားစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘ကျုပ်မေးစရာရှိတယ် အမှန်အတိုင်းပြောပါ။ မင်း သေပြီ
အင်စတန် အရေးကြီးနေလို့ပဲ’

ထိုအဖွဲ့သား၏ ထင်းဖုကို ကြည့်လိုက်၏။

၂၅၀ စက္ကသိုလ်သီဟစောဇင်

'ဘာမေးမေ့လို့နဲ့'

ထင်းဖုံက အရေးကြီးသော လေသံဖြင့်မေးလေသည်။

'ကျွန်းကျင်က ဝူရိုထိုနဲ့အဆစ်အဆွယ်ရှိသလား'

အဖွဲ့သား ခေါင်းညှိတ်၏။

'သူတို့ပညာစသင် မေ့စွန်နှမပဲဟာ အဆစ်အဆွယ် ရှိတာ
ပေါ့'

'တေးထိ'

ထင်းဖုံ ခေါ်သတကြီးတစ်ခေါက်လို့ဆိုသည်။

သူ့အ အနားယူသော အမိန့်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

'အားလုံးအမြန်ဆုံး ချီဘုတ်ကြွမဖြစ်မယ်'

ထိုနေ့၏

သူတို့သည် လျင်မြန်စွာချီတက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ကျိဆုံးခြင်းနှင့်အောင်မြင်မှု

ထင်းဖုံတို့လူစုတေးစင်ကြီးထဲသို့တိုးဝင်လာသည်။

တောင်နံရံမှ ရန်သူများက မြားဖြင့်ပစ်သွင်းလာကြသည်။

'ဝိုက်...ဝိုက်...ဝိုက်'

လေကိုးသံများအဆစ်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာသည်။

'ရှိုး'

ထင်းဖုံ အချစ်မေးလိုက်ရာ အဖွဲ့သားများက အသင် ပါ

အသော စိုင်းများဖြင့် အထဲအကွယ်ထူကာ မြေပေါ်သို့

ချီလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

၂၆၀ စန္ဒာသိုက်သီစာအောင်

‘ဝိစ်...ဝိစ်...ဝစ်’

မြားတံများက လူတို့ထံ မိုးသီးမိုးပေါက်များပမာကျဆင်းလေလေသည်။

သို့မဟုတ်

မြားတံများက ချိုင်းများပေါ်သို့သစ် ယိမ့်ဆွေးသဖြင့် မည်သူမှမသိချေ။

အတန်ကြာပစ်ခတ်ပြီးနောက် မြားပစ်နေသူ များသည် မြားတံကုန်ဆုံးစွမ်း၍ မတတ်နိုင်စေခဲ့ချေ။

ခါး

အချက်ပေးသံ ထုတ်ပေါ်လာသည်။

ဝပ်နေကြသည့် သိမ်းသမားများသည် ခိုင်းများကို ပြိုင်စွာ ချ၍ တောင်းခံရုံပေါ်သို့ ပြေးတစ်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် စေးသည်တော်များကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြရလေသည်။

ယေးသည်တော်များ၊ အငိုက်မိသွားပြီး အတုန်းအရုန်းတို့ ဆုံးကုန်လေသည်။

ခါး

အချက်ပေးသံထပ်မံထုတ်ပေါ်လာသည်။

ထင်းပုံ ဦးဆောင်သောလူများသည် တစ်ဖန်ထိုး ပြေးလွှားစွမ်းလေသည်။

‘ခုပ်ခုပ်...ခုပ်ခုပ်’

‘ခုပ်ခုပ်...ခုပ်ခုပ်’

မြင်းခွန်သံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

စူးရီသည် ရှေးဆုံးမှမြင်းကို ရုန်းစိုင်းမောင်းလာသည်။

သူ့နောက်တွင် ချေးဝိဇ္ဇာတို့အဖွဲ့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာကြ၏။

ဝူရိုသည် ကျင်းကျင်း၏ သတိပေးချက်အရ ဆောင်းထင်တို့ ခုတ်ယာလမ်းဖြင့် ချီတက်လာမည်ဟုသိရှုလေသည်။

ထိုကြောင့်...

အလျင်စလို ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူတို့ သေမင်းစောင်ကြားထဲသို့ ရောက်သောအခါ မိမိတို့ နှစ်မှ လက်မရွံ့ စေးသမားများ၏ အလောင်းများမှာ မြင်မလေအောင်အောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘မြန်မြန်ဆွေးမယ်’

ဝူရိုက အော်ဟစ်၍ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း စီးဝင်သွားသည်။

ထင်းဖုတို့လူစုသည် ရှန်သူများကို ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အားလုံး ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေကြလေသည်။

လူတို့သည် မရုဏလတ်နတ်စစ်ရုံထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြ သည်။

စစ်ရုံထဲ၌ ရေကလန်နတ် ပြုလုပ်နေကြသော အလုပ် သမားများရှိ၏။

အလုပ်သမားများကို အုပ်ချုပ်နေသော ရန်သူသိုင်းသမား ဆယ်ယေဇတ်ခန့်ရှိလေ၏။

လူတို့သည် ထင်းဖုတို့လူစု ဝင်လာသည်နှင့် ထိတ်လန့်သွား ကြသည်။

သူတို့၏ ထွက်ပြေးရန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်

လူတို့သည် ထင်းဖုတို့လူစုလက်ချစ်ချစ်ကြောင့် လဲကျသေဆုံး ကုန်လေသည်။

အလုပ်သမားများ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြ၏။

ထင်းဖု သတ်ပြင်းတစ်ချစ်ချစ်လိုက်သည်။

'သူတို့ဟာ အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေပဲဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် သူ တို့ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ'

အလုပ်သမားများ၏ ထင်းဖုအား ဦးညွတ်လိုက်လေ သည်။

ထင်းဖု၏ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူသူကို မေးလိုက်၏။

'ဒီမရုဏလတ်နတ်စစ်ကြောင့် ယျှုပ်တိုသိုင်းခဏခဏ ပြိုကွဲနေ တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီစစ်ရုံကို ဖျက်ဆီးပစ်ခွင့်ကယ်၊ ဘုရားလို့ ချစ်ဆီးပစ်ရမလို့ဆိုတာ ခမ်းညွှန်ပေးပါလား'

အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ပြုံးလိုက်သည်။

'ဒါကလွယ်ပါဏယ်'

လူ၏ ပင်မစစ်ကြီးကို ညှန်ပြလိုက်၏။

'ဒီ ပင်မစစ်ကြီးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက် ယခု ဘာမှ ထွက်နိုင်မဟုတ်တော့ဘူး'

ထင်းဖု၏ အဖွဲ့သားများကို ဂေကြွတိုလိုက်၏။

'ဒါဖြင့် ပင်မစစ်ကြီးကို အမြန်ဆုံး မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက် ကြပါ'

အလုပ်သမားများနှင့် အဖွဲ့သားများက ဝင်မစစ်ကြီးကို တောင်မီးရှို့လိုက်လေ၏။

၂၆၄ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မကြာမီ

မီးခိုးလုံးများ၊ အူထွက်လေခြင်း၊ မီးတောက်မီးလျှံများ၊
သည် စတင်လောင်ကျွမ်းစား၏။

ထင်ပုံက အတန်ကြာအောင်ကြည့်နေပြီးမှ ထူထီခွာရင်
အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အေးလုံးထုတ်ကြမယ်

— ၀ —

အန္တရာယ်နိမိတ်

ဝူရိုတိုလူစု ကောင်ကြွေးလမ်းအဆုံးသို့ ရောက်လာသော
အခါ စက်ရုံတစ်ခုလုံး မီးအုန်းဟုန်းတောက်လေခင်နေသည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဟင်

ဝူရို အလွန်ပင်ထိတ်ဆန့်စွာ၏။

မကြာမီ

စက်ရုံအတွင်းမှ ထင်ပုံတိုလူစု ထွက်အကြွသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

'ယား'

'ဝူရိုတို့၏ ညှာသံပေးတာ ထင်းဖုအား တရကြမ်း တိုက် ခိုဖိလိုက်ကြသည်။

'ယား'

ထင်းဖိုအလည်၊ ညှာသံပေးပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ဖိလေ၏။

ဤသို့ဖြင့်

ခဲးဝိဇ္ဇာတိုလူစုနှင့် ချင်းဇာန်တိုလူစုသည် အစပဖိနှင့် စစ်ပဖိ စုသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ကြေးတိမတိပွယ်ရာ ဆောင်းအေးဖိအောင် ပြင်ထန် သော တိုက်ပွဲဖြစ်ဝေါ်စွဲလေ၏။

'ဝန်း'

ထိုစဉ်--

ကြောက်မဖိ ပွယ်ရာဆောင်းသော် 'ဂေါဖိကွသံတစ်ချစ် ထွက်ပေါ်လေ၏။

မြေကြီးများ သိမ့်သိမ့်တုန်ဆူဝှာသည်။

'စာင်'

ဝူရို မျက်နှာပျက်သွား၏။

'မြန်မြန်နေဖိဆုတ်ပြေး'

သူက အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုကြောင့်

ထူး၏လူများသည် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပါ။

နောက်ဆုတ် ပြေးဆွေးသည်။

ရှမ်းရှမ်းနှင့်တူတူတို့၏ လိုဖိလှိုတိုဖိခိုက်မည်အပြု ထင်းဖု အဟန့်တားလိုက်သည်။

'မလိုဖိနဲ့တော့၊ စူတိုမှတော့ အကြံအစည်ရှိလဲမှမသိအေး'

မကြာမီ၊

ဝူရိုတိုလူစုသည် ထောင်ကြီးလမ်းမှ ထွက်ခွာပျောက်ကွယ် သွားလေ၏။

ထိုစဉ်--

'ဝန်း'

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချစ် ထပ်၍ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

'ဝေါ...ဝေါ...'

မြေကြီးများ ပို၍တုန်ခါလေ၏။

၂၆၀ အတ္တသိုလ်သီအေအေဝ်

ထင်းပုံ မျှော်နှာပျက်သွေး၏၊

'ပြေးကြ၊ တောင်ကြား၊ လမ်းထဲလူတော်အောင်ပြေးကြ'

ထင်းပုံနှင့်အပွဲသားများ ပြေးလွှားသွားကြသည်။

ထိုစဉ်...

မြေကြီးများ၊ အစ်ကဲ့အေးသည်။

'ဝေ...ဝေ...'

တောင်ကြားလမ်းအစ်ပတ်တချက်ရှိ နံရံများ၊ ပို၍ပြိုကျလေ
လေ၏။

ကျောခံတုံးများ၊ မြေစိုင်မြေခဲများ၊ ဆော့ခံတုံးဆော့ခံ
ခဲများက သိုင်းသမားများအပေါ်ပြိုကျလေလေ၏။

ထိုကြောင့်...

ထင်းပုံ၏အပွဲသားအတော်များများမှ ယေသုံးကြိုက်
သည်။

ထင်းပုံတို့ စောင့်ကြားလမ်းထဲမှ ပြေးထွက်လေပြီးနောက်
အုတ်တုံးလူအတော်များများ၊ တောင်ကြားထဲ၌ ပိတ်မိနေကြ
သည်။

မရကလမ်းမှည့်နေခင်များ (၉) ၂၆၄

အုတ်တုံး လိုလူများအား မည်ကဲ့သို့ သံသယဝင်နေသည်ကို
စဉ်းစားနေစဉ် တောင်ကြားလမ်းထစ်ခုလုံး မြေကြီးများပိတ်
ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

...ဝေ...ဝေ...

ရှမ်းရှမ်းဆာ စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့ပဲ ချိုးပဲ့ချ ငိုကြွေးလိုက်
လေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ၊

သူတို့၏အဓိကရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သော မရကလမ်းနယ်စစ်ရဲ့
ပြိုကွဲပျက်စီးသွားပြီ မထူတ်ပါလော့။

ထင်းပုံတို့သည် ခဏအနားယူနေစေ ထု၏လူများကိုခြင်း
ခေါ်ဆောင်၍ လမ်းလမ်းအတိုင်း ပြန်ဆုတ်လေခဲ့ကြသည်။

သူတို့လူစု ဖောင်ရှိရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလေရာ ဖောင်
များ မပျက်စီးဘဲ စောစော မွန်စုစုရှိနေသေးသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေ၏။

သူတို့သည် ဖောင်ပေါ်တစ်ပြုံး ရေစိုင့်အာသိုင်း စီးဆင်း
လေခဲ့လေ၏။

သစ္စာပေးစေ၏သွားရာလမ်း၊

အရာအားလုံး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ထင်းပုံတို့လူစု စိတ်ပျက်စီးစွာဖြင့် မြေကြီးပေါ် ထိုင်ချလိုက်
သည်။

သူတို့သည်-စောစင်ပိ၍ သေဆုံးရသော အဖွဲ့သားများကို
ရင်ထုမနားဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ယခု...

ထင်းပုံတို့စစ်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဖွဲ့ဝင်ငါးယောက်
ချော့ချော့သော ရှိနေလေတော့၏။

ထင်းပုံတို့ တံတားရှိရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလေသည်။
မလိုအပ်တော့သဖြင့် ထင်းပုံက သူတို့အား တံတားပြင်
ခြင်းမှ ရပ်တန့်စေလေ၏။

သုတိုခေန်းချိုပြီ၊ သေခါ ကျင်းကျင်း၊ တစ်ယော့စိခက်ရာ
 ရရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
 ရှမ်းရှမ်းက သူမထံ၊ ချဉ်းစပ်သွားသည်။
 'ညီမ - တယ်လို ဝက်ရာရလော့သလိုဟင်'
 ရှမ်းရှမ်းက မေးလိုက်၏။
 ကျင်းကျင်းက ပြုံးလိုက်၏။
 'မေတို့နဲ့လိုက်လော့ရင်၊ ပစ္စည်းတစ်ခုမှေ့ချွန်လို့ ပြန်လာယူ
 တာ၊ လမ်းမှေ့ ရန်သူဝါးယော့ကလော့ကနဲ့တွေ့လို့ ဟိုဆိပဲ့
 ဖြစ်တယ်၊ ငါးယော့စိစလံ ကိုနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မ ဝက်ရာရ
 သွားတယ်'

ထိုစဉ်...
 ထင်းဖု ရောက်ရှိလေ၏။
 သူက ကျင်းကျင်းဝက်ရာကို အကဲခတ်ပြီး မေးလိုက်သည်။
 'ဒါနဲ့ မင်းဆ နေ့စဉ်လှည့်ပြန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား'
 ကျင်းကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 ထင်းဖု မျက်မှေ့ခင်ကုပ်လိုက်၏။
 'ဘုရားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နေ့စဉ်ကို ဆတ်မလိုက်တာလဲ'
 'ကျွန်မဆ ဝက်ရာနဲ့မိပါ'
 ထင်းဖု ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။
 သူ၏စိတ်ထဲတွင်တော့ နည်းနည်းမှ တူဝင်မကျဖြစ်နေမိ
 သည်။

တစ်ရယ်။
 နှစ်ရက်။
 သုံးရက်။
 သုံးရက်ဟူသော အချိန်အတောအတွင်း ကျင်းကျင်း၏ဝက်
 ရာ လုံးဝ သက်သာပျောက်ကင်းသွားလေသည်။
 သုတိုက ရန်သူတောင်းကို ခြေရာခံသော ခြေမြန်တပ်သား
 ရောက်ရှိလာ၏။
 ထင်းဖု က မေးလိုက်သည်။
 'ကိစ္စရှိပြီထင်တယ်'
 'ဟုတ်တယ်'
 'တောင်ပိုင်းနယ်စား၊ ကြီးရဲတပ်တွေ ဒီဘက်ကို ဦးတည်လာ
 ရှာကြပြီ'
 'ဟင်'
 'ဟာ'
 ထင်းဖု တို့ ပါးစပ်အတောင်းသား ဖြစ်သွားကြလေသည်။
 ထိုနေ့စဉ်
 သူက ချစ်ချင်းပင် အစည်းအဝေးပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်လေ
 သည်။
 'ကျွန်ုပ်တို့ အခု စာမေးလိုလုပ်ကြမလို့ဆိုတာ အကြံပြုပေးပါ'
 တူက မျက်မှေ့ခင်ကုပ်လိုက်သည်။
 'ငါတို့က အင်အားနည်းနေပြီ၊ သုတိုနဲ့ ထိပ်တံဆိပ်ရင်ဆိုင်
 ထို မဖြစ်ဘူးထင်တယ်'
 ကျင်းယုံဆ ဝင်ပြောလေသည်။

'ဆုတ်နိုင်မယ်လမ်း ရှိသလား'
 ထင်ပုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 'အခု ကျုပ်တို့ ဆုတ်စရာဆိုလို့ ကုန်းတစ်ဝင် ရေတစ်ဝင်
 နေရာပဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုတ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး'
 ရှမ်းရှမ်းက တစ်ကြွေစွဲဖြင့် ပြောလာ၏။
 'ဆုတ်လို့မရဘူးဆိုရင် ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့'
 ထင်းဖုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 'ဟုတ်တော့ ဓားတံပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... သူတို့ကို တယ်လို့
 လုပ်ရမယ်ဆိုတာ အကြံပေးပါဦး'
 ကျင်းယုံ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချက်လှည့်သည်။
 'သူတို့လခုရင် ဝါတို့ ရှုံးချင်ရှုံးပါစေ၊ သူတို့ကို များများ
 ထတ်နိုင်ခဲ့ရင် အရင်းကျေတာ့ဘဲမဟုတ်လား'
 ချင်းဟုန်က တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး ဝင်ပြောလာလေသည်။
 'အခု တားမှ ဆက်မပြောနဲ့တော့။ အချိန်လဲ သိပ်မရတော့
 ဘူး။ သူတို့ကို နေ့ခင်းဆုံးချိန်အထိ တိုက်သွားရုံပဲ ရှိတော့
 တယ်'
 ထင်းဖုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဟုတ်တယ်။ ဒီဗားဘဲရှိတော့တယ်'
 ထုံနှောက်...
 သူက ရန်သူများ ရောက်လာလျှင် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန်
 စီမံခဲ့ပေးမလို့ပါသည်။

ချင်းဟုန်နှင့် သံလက်ဝါးတို့ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လာမိ
 သည်နှင့် ကျင်းကျင်းတစ်ယော့ဆဲ အခန်းထဲမှ သုတ်သိသုတ်
 ပျာဖြင့် ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 ချင်းဟုန် မျက်မေ့ခင်ကုတ်လိုက်သည်။
 'ဒီမိန်းကလေးကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ'
 သံလက်ဝါး ရယ်လိုက်၏။
 'မိန်းမဆိုတာ ဘယ်လောကီပဲသတ္တိ ရှိရှိ အကြွေအကြွေ
 တော့ ရှိကြတာပဲမဟုတ်လား'
 သူတို့က စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်ချလိုက်၏။
 သံလက်ဝါးက အရစ်အိုးယူ၍ အရစ်ခွဲလိုက်သည်။
 သူက ချင်းဟုန်အား အရစ်ထည့်ပေး၏။
 'ဒီတိုက်ပွဲမှာ ကျုပ်တို့ အသက်ရှင်ဖို့ အခွင့်အရေး လုံးဝမရှိ
 ဘူး။ ဒါကြောင့် မခေမခေပျော်ပျော်ပါးပါး အရစ်သေခံရ
 အောင်
 ချင်းဟုန် ရယ်လိုက်သည်။
 'ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်လွှဲအရတ်မသေးတတ်တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်
 ခွဲပြီ'
 သူတို့သည် တစ်ယော့ဆဲတစ်ခွက်သေခက်ကြွဆာ ပြောဆို
 နေကြသည်။
 ရုတ်တရက်...
 'ခမ်း'
 သံလက်ဝါးက စူးရှစွာ အော်ထစ်ရင်း၊ ဆက်ခနဲ
 သေဆုံးသွားလေသည်။

၂၇၆ အစွဲသိုလ်သီအအောင်

'ဘာဖြစ်...'

ဆူ၏ စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့် သွားအေ တေခု သည်။

လူ၏ ရင်ဝတ်စုံလုံပူဖောစင်လစ၏။

'အဆိုပ'

သူ တီးတိုးရေရွတ်ယင်း မြေပေါ်ထဲဘာသွား၏။

ဆူတို့နှစ်ယောက်လုံး သေဆုံးပြီးချိန်တွင် ကျင်းကျင်း တစ် ယော၏ ပြန်လည်ရောစီရှိလစအေသည်။

ဆူမအေ ချင်းဟုန်နှင့်သံလက်ဝါးတို့ သေဆုံးနေကြ သည်တို့ မြင်လိုက်ရသောအခါ အလွန်စိတ်ပျက်စွမ်း၏။

'ခုကွပဲ ငါ့အ ထင်းပုံနဲ့ရှမ်းရှမ်းကို သတိပို့ အဆိုပခတ်ထား

တစ အခုတော့'

ဆူမ ကြည့်နေစဉ် ခြေသံများထွက်ပေါ်အစလေသည်။

ဆူမအေ အပြင်သို့ထွက်လိုက်သောအခါ ထင်းဖု နှင့်ရှမ်းရှမ်း တို့ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

'ရှမ်းရှမ်းအေ ကျင်းကျင်း၊ ဟန်မုရာပျက်နေသဖြင့် ဝေးလိုက်

သည်။

ကျင်းကျင်း ခေါင်းခါး၏။

'ဘုမမှ မဖြစ်ပါဘူး'

ဆူမအေ ပြောပြီး ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်သွား လေ သည်။

ထင်းဖု က ဆူမအေ သံသယ ဖြစ်သေစွ မျက်လုံးတို့ဖြင့် ကြည့်၍ အခန်းထဲသို့ဝင်သွားလေသည်။

ဆူတို့ ခြေလှမ်းပြိုင်တူရပ်လိုက်သည်။ သူတို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်သန့်ဟန် အထင်းသစ ပေါ်နေ၏။

အကြောင်းမှာ...

ချင်းဟုန်နှင့်သံလက်ဝါးတို့မှာ ပါးစပ်နှာခေါင်း၊ နှုတ်တို့မှ ငွေ့များစီးနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ဆူအကြိတ်လိုက်၏။

'ရှမ်းရှမ်း မင်းဒီမှစေခင်နေ ငါလိုက်သွားမယ်'

ဆူမအေ ယင်းသို့မှာကြားပြီး ကျင်းကျင်းနေစေ ပြောလိုက် သွားသည်။ ကျင်းကျင်းသည် ကံတစထိပ်ဖတ်သို့ ပြေးသွား၏။

'တောက် တွေ့ကြသေးတစပေါ့'

ဆူက စကားဆုံးလျှင် လေးနှင့်မြားကို ထုတ်ယူ လိုက်ပြီး မြားဖြင့်ဝစ်ခင်းလိုက်သည်။

'ဝှစ်'

လေတို့သံသံ သံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်အစလေသည်။ သူ၏ မြားချက်သည် ပစ်မှတ်ကိုလွဲခဲ့လေသည်။

သူ၏မြားတံအေ ကျင်းကျင်း၏ နေစေတံအေ ပေစေထံထွက်

သွားလေသည်။

'ဝှစ်'

'အား'

ကျင်းကျင်းမှ နေကျင်စွာ အော်ဟစ်သင်း ချေစေထံသို့ ပြတ်ကျသွားလေသည်။

'ခါဟာ သစ္စာပေစေတံတွေနဲ့ သွားရာလမ်းပဲ'

...O...

အရက်ဦးတိုက်ပဲ

ထင်းပုံတို့သည် ချင်းယုန်နှင့် သံလက်ဝါးတို့အား ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်သည်။
 နေ့ခက်တစ်နေ့...
 မိုးလင်းလုလုအချိန်ဖြစ်သဖြင့် ထင်းသမီးများအပေါ်ပေါ် ဆာဆာ နေလိုက်ကြ၏။
 ထိုစဉ်...
 လူရိပ်သုံးခု ထင်းပုံတို့ခန်းရွှံ့ရာသို့ တိတ်စာဆိတ် ချဉ်းထပ် လိုခဲ့သည်။
 ထိုလူသုံးယောက်မှာ ဝေးဝေးဟန်လှည့်၍ အေးစွာတို့ဖြစ်၏။
 စုတို့သည် ကင်းသမီးများထံ ချဉ်းထပ်သွားကြသည်။
 ကင်းသမီးအေးယောက်မှာ အသံပင် မထုတ်နိုင်ပဲ ဝေးဝေး တိုင်းတိုင်းသက်ချက်ကြောင့် ယေဆုံးကြလေသည်။
 ထိုနေ့ခင်း...
 ဝေးဝေးတို့က စုတို့ထံ ထင်းခန်းသို့ တစ်လှည့်ပြန်အေး၏။
 ထိုအခါ...
 သူတို့အား ထင်းသမီးတစ်ယောက်က မြင်ဆွေးပြီအချိန် ပေါ်သံချောင်းခေါက်လိုက်သည်။
 'ခေါင်...ခေါင်...ခေါင်'

သံချောင်း ခေါက်သံ ရှည်စွာ ထွက်ပေါ်လာသောတော့ စည်း...
 ထင်... ရှမ်းရှမ်း ကျင်းယုန်နှင့် ဘုကုတို့အိပ်ယာမှ အမန်း၊ အတန်းပြောထုတ်လာကြသည်။
 နေ့၊ တွင်းတစ်ခုလုံး ထုံးထုံးကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်ကုန် ကြလေ သည်။
 တီအချိန်...
 မီးခင်းလစပြီဖြစ်သည်။
 မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ပီပီပွန်ပွန်ဖြစ်နေသည်။
 ရှမ်းရှမ်းက ဝေးဆွဲထုတ်ပြီး ဝေးဝေးဝေးဝေးနှင့်ယှဉ်ပြိုင်လိုက်သည်။
 စုအေး ရှမ်းရှမ်းအား ကူညီရန် ပြောသွား လိုက်လေသည်။
 သို့သော်...
 ချူအေးက ကြားပြတ်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 ထိုကြောင့်...
 စု မတတ်သဘောတော့ အပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်အေးတော့ စည်း...
 ထိုစဉ်...
 မြင်းဖြူရှင်တော်အဖေ ဦးဆောင်သော အဖွဲ့ ရောနှစ်ဖွဲ့ကာ...
 သည်...
 စုတို့သည် တုကုနှင့်ကျင်းယုန်တို့အား ဝိုင်ရဲတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။
 ထိုကဲ့သို့မှ အလွန်ပြင်းထန်လေသည်။

အဆုံးအဖြတ်

ရှမ်းရှမ်းသည် သူ့အလွန်လက်စားချေလို့သော ဓားဝိဇ္ဇာနှင့် ရင်ဆိုင်လို့ ခံရပြီဖြစ်သည်။

သူမ၏ ဓားဝိဇ္ဇာနှင့်ရင်ဆိုင်ရပြီဖြစ်သည်မုန်း၊ နားလည် လို့မိသည်။

ထိုကြောင့်...

သူမ၏ အရိပ်မဲ့သိုင်းပညာကို အသုံးပြု၍တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ဓားဝိဇ္ဇာက စွမ်းရည်သိုင်းပညာကို အထင်သေးနေ၏။

ရှမ်းရှမ်း၏ အရိပ်မဲ့သိုင်းပညာကို ထုတ်ဖော်အသုံးပြုသော အခါ ဓားဝိဇ္ဇာသည် လက်ဝဲခြေချက်ချစ်မိသွားလေ၏။

‘ဝုန်း’

‘အား’

ဓားဝိဇ္ဇာသည် စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း ကိပ္ပာနိယသောနေရာထိ ဆုတ်လိုက်၏။

သို့သော်...

မဟန်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍...

ထင်းဖုန်၏လက်ချက်ကြောင့် ချူးအော့၏အော်သံနက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘အား’

ချူးအော့သည် ထင်းဖုန်၏အော်ချက်ကြောင့် ရှေးကတည်းက သူ့အလေသည်။

‘ဟင်...မေမေ’

ချူးစန်က မိခင်သေဆုံးသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သော အခါ သူ့၏ စဉ်းစားခြင်းမပြုဘဲ ပြေးလွှားသွားသည်။

ထိုအခါ...

ထင်းဖုန်က လက်တစ်ဖက်လှုပ်ရှားလိုက်၏။

‘ဝုန်း’

လက်နက်ပုန်းတစ်ခုက ချူးစန်၏လည်မျိုကိုစိုက်ဝင်သွား၏။

‘အား...’

ချူးစန်မှ အော်ဟစ်ရသလို ကျွဲသွားလေ၏။

‘ဟင်’

ကောင်းလိမ့်မူ သူ၏အဖော်များ သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့်သွား၏။

ထို့ကြောင့်...

သူကတင် ဟာကူကီများဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ကျွင်းယုံ၏ အခွင့်အရေးကိုအသုံးပြုလိုက်လေ၏။

သူကဟာကူကီပေါ်နေသောအခါ လိုက်စားဖြင့်ခတ်ခွင့်၏။

‘ဝုန်း’

‘အား’

ကောင်းလိမ့်မူ စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း အသံနက်နက်ကြီး ကိုယ် အိုးစားကဲ့သို့လေသည်။

...၀...

မေတ္တာဟူသည်

မြင်းပြုရှင်စေးထဲစန်းမှာ မိမိလူများ အခြေအနေမလို
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရ၍ တုကုကို တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်၏။
တုကုက ကြိုးစားရှောင်တိမ်း၍ ပြန်သည်တိုက်ခိုက်လိုက်
လေ၏။

အောက်စန်း၏လက်ခါးသည် တုကု၏ရှင်ကို တိုးဝင်စွမ်း
သည်။

ဝန်း...။

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ တုကုသည် အစေးသို့လွင့်
စင်သွား၏။

ရှမ်းရှမ်းမှာ မိမိ၏ဆရာအသွယ်ဒေါသချောင်းချောင်းထူထဲ
သွားပြီး ဇော့ဆဲနိုးအား ထရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဇော့ဆဲနိုး၏သိုင်းပညာမှ အလွန်တူးခြူးပြီး ထက်မြစ်
ခလ၏။

ထို့ကြောင့်

သိုင်းဆယ်ကွယ်အတွင်းမှာပင် ရှမ်းရှမ်းမှာ ဒဏ်ရေပြို
ပြေပေါ်လှည့်သွား၏။

ဟား...ဟား...ဟား

ကေးကစန်းက သအော့အထူစွာရယ်မောပြီး ရှမ်းရှမ်းကို
အပြတ်ရှင်းရန် ရှေ့တိုးလာ၏။

ထိုစဉ်...

'ပုပ်လိက်'

အောင်မြင်ခန့်ညားသော အမိန့်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

'ဟင်'

ထိုအမိန့်သံကြောင့် ကောက်ခန်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆက်ခန့်ဖြတ်
သွား၏။

အူက ချက်ချင်း ဒူးထောက်ချလိုက်၏။

ကြောမီ...

ထိုနေရာသို့ ငွေရောင်တစ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ဦး
ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုလူမှာ အောင်ပိုင်းနယ်စားကြီး အောင်ထင်ပင်ဖြစ်လေ
သည်။

ရှမ်းရှမ်းသည် အောင်ထင်ကို တွေ့သောအခါ တုန်လှုပ်သွား
သည်။

သို့သော်...

အောင်ထင်က မှသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

တစ်ဖက်တွင်လည်း ကေးထံခေါ်၏ အဖွဲ့သားများလျှင်
ထင်းဖုံကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်၍ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်
နေ၏။

အောက်စန်းက ဒူးထောက်ရာမှ ယ်ရပ်လိုက်၏။

'နယ်စားကြီး...သူတို့အားလုံးကို အလွတ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး။
သူတို့ကြောင့် ကျုပ်ရဲ့လူတွေ အများအပြား ကျဆုံးကုန်ပြီ။
ဒီတော့ သူတို့အားလုံးကို သတ်မဖြစ်စေရမယ်'

ဆောင်းထင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
'မင်းဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်စေရမှာပေါ့'
သူ၏စကားကြောင့် ကော့ကံစန်းကျော်နုပင်အား၏။
ဆူဆူ ရှမ်းရှမ်း ကိုသတ်ပစ်ရန် လဆီဝါးကို မြှော့လိုက်ပြီး
ရိုက်ချလိုက်၏။

ရှမ်းရှမ်းမှ မျှော်လင့်စိုမှိတ်လိုက်သည်။
'ဝုန်း...'
'အေး...'

ကျယ်ဆေးစင်သောအသံနှင့်အတူ ဆေးဖတ်စန်း၏ခန္ဓာကိုယ်
အရပ်ကြီးပြတ်လဲသွားသည်။

ရှမ်းရှမ်း အံ့ဩသွားသည်။
အေးလုံး အံ့ဩသွားကြလေသည်။
ကောင်းထင်သည် အေးလုံးကို ဝေကြည်လိုက်စေသည်။
မိမိဘက်မှလူများရော တော့တစ်စု၊ အိလူများရော ထင်းဖုံ
တို့လက်ချက်ကြောင့် ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်လေ၏။

ဆောင်းထင် ပြုံးလိုက်သည်။
'ရှမ်းရှမ်း...ခင်းအတွက် ကျုပ်အေးလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးပြီ'
သူ၏စကားကြောင့် ရှမ်းရှမ်း ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။
ကျင်းယုံဘို့က ကောင်းထင်လှုပ်ရှားသည်နှင့် တိုတိုနီဘီရန်
အသံပြင်ထွားကြိုသည်။

တောင်းထင် လက်ဆွဲပြလိုက်သည်။
'ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်စေမလို့တော့ပါဘူး'
သူ၏စကားကြောင့် အေးလုံး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား
သည်။

ဆောင်းထင် ပြုံးလိုက်သည်။
'ကျုပ် တွေးကြောင့် ပြောင်းလဲလှသလဲဆိုတာ ညီမရှမ်း
ရှမ်းသိ...'

သူ၏စကား တစ်ဝက်ထပ်ပျက်ရပ်တန့်သွားသည်။
သူ၏ရင်ဝဲတွာ ဓားတစ်ချောင်းစိုက်ဝင်သွားသည်။
ရှမ်းရှမ်းက တောင်းထင်၏နေ့စာကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

ထိုတခါ...
ဆောင်းထင်၏နေ့စာတွင် ဆေးဖတ်စန်းမှ ဝယ်မ်းဒယိုင်
ဖြင့် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆူဆူ တောင်းထင်ကိုပြုံးပြလိုက်သည်။
'နယ်စားကြီး...ကျုပ်တို့ကို လူလည်ကျလို့အယ်ရမလဲ'
သူ၏စကားမဆုံးမီ ရှမ်းရှမ်းက လဆီဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်
သဖြင့် အဝေးသို့လွင့်စင်ဆီမှ လဲကျဆေးဆုံးသွားလေသည်။

မေတ္တာဟုသည်

စောင်းထင် မြေပေါ် လို့ကျနေသည်။

ရှမ်းရှမ်းပေ တူလိုက်သည်။

သူ အေးယူပြုံးလှိုက်၏။

ထိုနေ့အထိ

ကိုက်ထဲမှ ပန်းချီအား တစ်ချက်ကို ထုတ်ပြ လိုက်ဖေးတော့သည်။

ပန်းချီကမ်းထဲ၌ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသည့် ယေကျော့ တစ်ယောက်နှင့် ရှုချင်းဆင်ယောင် နေလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှမ်းရှမ်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်၏။

ဒါဆို ရှင်နဲ့ထင်းဖိုတ

ထုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့က ညီအစ်ကိုပဲ ထင်းဖိုဆိုတာ ကျုပ်ညီအစ်ကိုပါပဲ။

လူ၏စကားကြောင့် ထင်းဖိုမှ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းထင်က ထင်းဖို၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆိုင်ခေါ်တော့သည်။

ညီလေး အစ်ကိုအကြောင်းတွေ သိစားပြီးတဲ့ အချိန်အပြီး အစ်ကိုဟာ အေးအေးမျမ်းမျမ်းပဲ နေချင်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် မြင့်မြင့်အောင်စမ်းတို့လူစုက မကလေးမှ မှန်

သမျှလုပ်ပြီး အစ်ကိုအပေါ် အပြစ်ပုံချခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို အခုလူ့ ပရိယာယ်ဆင်ပြီး ချေမှုန်းလိုက်တာပါ။

ရှမ်းရှမ်းက စောင်းထင်အား တွေ့တွေ့လေး ကြည့်နေစေသည်။

စောင်းထင် အေးယူပြုံးလှိုက်၏။

ကျုပ် မရှိတော့တဲ့အချိန်မှ ညီလေးနဲ့ ညီမလေးရှမ်းရှမ်းတို့ ချစ်ခင်စွာ နေထိုင်ကြပါလို့ အစ်ကိုမှ ခွဲချင်တယ်။

ရှမ်းရှမ်းက စောင်းထင်ကို စိတ်ကြည်လိုက်သည်။

အစ်ကို

စောင်းထင်း ပြုံးလှိုက်၏။

ညီမကို မေတ္တာသက်ဝင်နေတဲ့အစ်ကိုဟာ ဒီကမ္ဘာရှိတော့မှ မဟုတ်ပါဘူး။

မပြောနဲ့တော့အစ်ကိုရယ်။

စောင်းထင်း၏ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်လာသည်။

ညီမသေ အစ်ကိုတွေ့ကိုသိရှိနားလည်မယ်ဆိုရင် အစ်ကို့ဆွေနာပေါ့။

သူ၏ စကားသံများ တဖြည်းဖြည်းတိမ်ခင်သွား၏။

အစ်ကို

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာ လေသည်။

ထို့အတူ

ထင်းဖို၏ မျက်နှာပေါ် တွင်အေး မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

၂၈၀ စက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဇွတ်တောင်းထင်းအားဖက်တယ်ထမ်းလိုက်အား ရင်ထဲမှ
တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

အစ်ကိုရယ် ဈာန်တို့ တစ်သက်လုံးကွဲကွာနေတဲ့ ညီအစ်ကို
ချင်း ပြန်ဆုံတွေ့စုပြန်စော့လို့ အစ်ကိုဆယေဆုံးတယ်။ ဈာန်
အဖြစ်က ရင်နာစရာစေခင်းလှ ပါတယ်။

ရှမ်းရှမ်း မျတ်ရည်များသုတ်လိုက်ပြီး ထင်းဖုံ၏ လက်တို့
ဆုပ်ကိုင်၍ အားပေးလိုက်သည်။

သုဟာ အမြင်မှန်ရသွားတော့အစ်ကိုရယ် အခု ကျွန်ုပ်တို့
သိုင်းလေးတစ်ခုလုံး အေးချမ်းသဘောသွားပြီပဲ။

ထင်းဖုံက ရှမ်းရှမ်း၏လက်ကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်
သည်။

ထိုနေ့စဉ်...

တစ်ယေဝယ်မျှသာ တစ်ယေဝယ် ရှမ်းရှမ်း စားစားကြီး
စိုက်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

(ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်းပြီး၏)

စက္ကသိုလ်သီဟအောင်

